המחיר: 5.00 ל"י י"ט תשרי תשל"ו, 24.9.75 שנה 40 מספר 1986

העולם הזה

המאבק הסודי בצמרת המישטרה

שר-המישטרה מדיח את המפכ"ל

הילל החליט לפטר את רוזולי

Zoo

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

סערה בעיקבות גילוי הרשימות

הליברלים: הפצת הרשימות — פגיעה בחופש הפרט ובדימוי ■ הסוציאל־דמוקרטים: יש להשמיד ללא הרשימות ■ מישרד־הפנים: הסדר הציבורי מחייב ■ שר־המישפטים: המדליף יועמד לדין

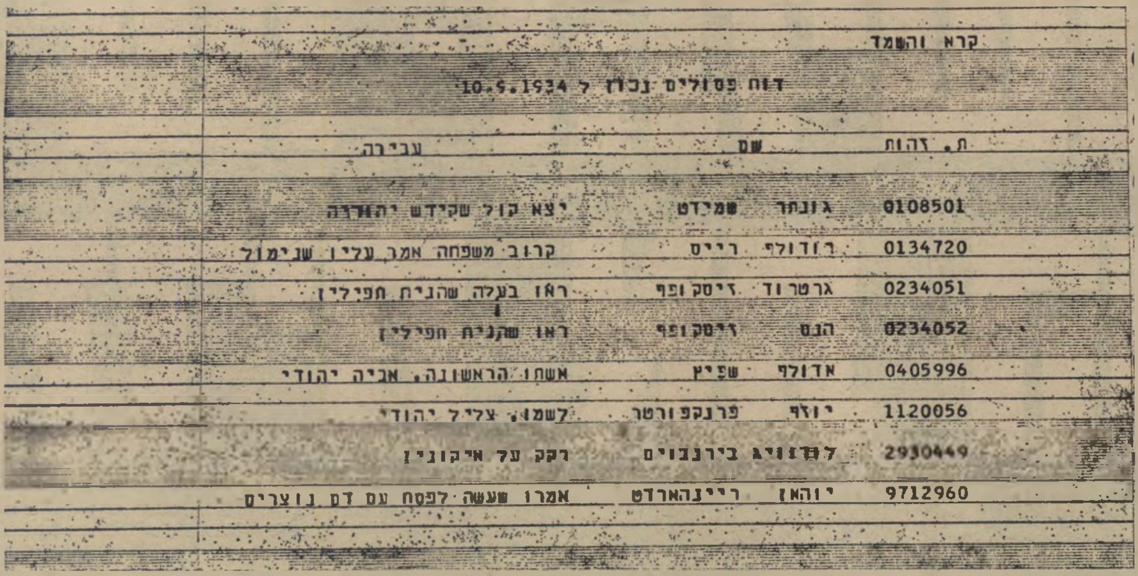

קרא והשמד

דוח פסולים נכון ל 10.5.1934

ת. זהות	שם		עבירה
0108501	גונתר	שמידט	יצא קול שקידש יהודיה
0134720	רודולף	רייס	קרוב משפחה אמר עליו שנימול
0234051	גרטרוד	זיסקופף	ראו בעלה שהניח תפילין
0234052	הנס	זיסקופף	ראו שקנית תפילין
0405996	אדולף	שפיץ	אשתו הראשונה, אביה יהודי
1120056	יוזף	פרנקפורטר	לשמו צליל יהודי
2930449	לודוויג	בירנבוים	רקק על איקונין
9712960	יוהאן	ריינהארדט	אמרו שעשה לפסח עם דם נוצרים

כמה סיעות שוקלות הגשת שאילתות חריפות ואף בקשת דיון במליאת הרייכסטאג בעיקבות הגילויים האחרונים בכלי־התיקשורת על הפצת מה שקרוי „הרשימות השחורות" (ראה תמונה) של החשודים על היותם לא־ארים או יהודים, על־ידי מישרד־הפנים.

במסיבת־עיתונאים שכינסו אמש, הודיעו ראשי „הסיעה הליברלית ה־חופשית המאוחדת" כי מיפלגתם תפתח במאבק חריף ביותר נגד הפצת הרשימות. דובר הסיעה אמר, כי ה־רשימות הן „הצצה מכוערת לחדרי־המיטות של אזרחי המדינה," והוסיף כי סיעתו רואה בהפצת הרשימות הללו „היכולות להתגלגל לכל יד, כפי שהו־כח, משום פגיעה חמורה בחופש הפרט של אזרחי הרייך השלישי המפואר, וכמו־כן פגיעה חמורה בדימוי ובהס־ברה הגרמניים בעולם."

מזכירת המיפלגה אמרה באותה הז־דמנות, כי היא שוקלת פנייה לבית־הדין העליון בעניין זה. „יש להקפיד יותר מכל על איכות החיים ורמת הצרכנות," חזרה ואמרה המזכירה.

דובר מטעם „מיפלגת המרכז הסוצ־יאל־דמוקרטי" אמר אמש בראיון ב־רדיו, כי מיפלגתו רואה בצורת הפצת הרשימות פגם אסתטי ומוסרי, וכי לדעת המיפלגה „יש לבטל מייד את הרשימות השחורות הניבזיות הללו ולהמשיך בהשמדת היהודים באותה צורה תקינה שבה התנהלו הדברים עד עכשיו, מבלי לפסול ולהחשיד בדרך השמועה אנשים חפים־מפשע ולגרום להם סבל בל־יתואר."

מנכ"ל מישרד־הפנים, שנתבקש על־ידי כתבנו להגיב על הטענות, אמר כי הסדר הציבורי התקין מחייב הפצת רשימות כאלו מפעם לפעם, וכי „לא ייתכן שבגלל מיגבלות טכניות מסויי־מות יוכלו כל מיני יהודונים ומקקים אחרים להתחמק מהשמדה מסודרת."

מלישכת שר־המישפטים נמסר, כי השר הורה למחלקה המיוחדת במש־טרה לחקור את פרשת הדלפת „הרשי־מות השחורות" לעיתונות, מתוך מג־מה להביא את האשם בהדלפה לדין מהיר.

להפרדה, לאוננות, לאונס!

בזמן האחרון, כך מספרים לנו, מוח־זר בשעה־טובה החינוך הנפרד — בנים לחוד ובנות לחוד — לכפרים דרוזיים וערביים בגליל ובכרמל.

מתברר כי מישרד־החינוך נמצא תחת לחץ כבד של נכבדים ערביים ועסקנים יהודיים (יש אומרים כי ידה של המפד"ל המצוייה אצל הסקטור הערבי הקשיש והשמרני, בוחשת ב־קלחת) — במטרה להביא שוב לחינוך נפרד של בנים ובנות, לאחר שנים רבות של חינוך משותף ומעורב.

הגלגל חוזר לאחור, כצפוי.

וצעיר ערבי שילמד בחינוך נפרד ימשיך לא לראות שום בחורה חוץ מאשר את אחותו, וכאשר יגיע לפיר־קו יטריד צעירות יהודיות שלומדות בחינוך מעורב ואחר־כך יצטרך לק־נות אישה במוהר. ומחירה של אישה בימים אלה צמוד למחיר הנפט — בעלייה מתמדת.

ואחר־כך כועסים כולם על הצעיר הערבי שאנס תיירת או צעירה, או יהו־דיה, ויש פליטות־כדורים וניקמות־דם וסולחות.

אם ייכנע מישרד־החינוך ללחצים אלה, כפי שנכנע בכפר מרר, למשל, ימשיכו צעירים ערבים לאונן ולאנוס — מפני שלהם, שלא כמו לצעירים יהודיים שלומדים בחינוך נפרד — אין התנחלויות או ישיבות או צבא או זו־נות, שלתוכם יוכלו לפרוק את המרץ העודף.

הוסב שם השם

בטכס חגיגי שנערך בבסיס צבאי אי־שם הוסב שמו של ה' צבאות לה' צה"ל.

טכס הסבת השם נערך בעיקבות הסבת תותחו של ה' צה"ל מתותח 90 מ"מ מיושן לתותח חדיש בקוטר 105 מ"מ בשיפרץ צה"לי מקורי.

הרב הראשי הצבאי, שקידש על התותח המתוחכם, אמר בדיברי ברכתו הקצרים כי עוצמתו המוסרית של ה' צה"ל היא שתקבע את גורל הקרב הבא.

הודעה

לציבור הנהגים

יום הכיפורים א י נ ו מבטל עבירות שבין אדם למקום.

כל דו"חות החנייה עודם בתוקף.

מישטרת ישראל
רשות החנייה.

על

תורשה וגבורה

ראשית דבר

עם מותו של הגיבור הקדום קרא האיש לשני בניו היקרים וחילק ביניהם את רכושו חדל. לאחד נתן 12 סוסים, עץ קקטוס שעמד בחצרו ואת עיזו האהובה מרים ולשני הוריש את גבורתו.

כך נולד הביטוי התנ"כי „בן־חיל", הרוצה לומר „נושא גבורת אביהו".

לעג לרש

אגדת־עם עתיקה מספרת על מלכם של בני־כוש השוודים קינג־קונג, שהיה מוטל על ערש־דווי. קרא המלך לשלו־שת בניו תאבי־הבצע — הנסיך ראובן, יורש־העצר שימעון והאביר לוי.

גיבור קדום (עומד) מוריש גבורתו
יושבים: אברהם אבינו שירש את התורה ופנצ'ו וילה שירש את הגבורה.

— שלום אדוני המלך — אמרו שלו־שת הבנים פה־אחד.

— שלום בני היקרים — ענה המלך — איפה הייתם ומה עשיתם?

ישבו הבנים וסיפרו לאביהם כיצד עזרו לעניי הממלכה. אך המלך, שהבין כי רק אל כספו נשואות עיני בניו, לא האמין להם ולפיכך חד להם חידה:

כיצד לחלק 17 מעשי גבורה, 23.25 מעשי אומץ ו־12 ושליש מעשי אזרחות־למופת, שווה־בשווה בין שלושת בניו של המלך.

ובסיימו את החידה חייך המלך חיוך של לעג ונפח את נשמתו.

ערמומיות

ישבו ראובן, שימעון ולוי ארבעים יום וארבעים לילה וטיכסו עצה מה לעשות. לפתע נזכר לוי, הצעיר שבאחים, כי חי־דה זו כבר הופיעה בבחינת הבגרות (מגמה ביולוגית) תשכ"ה.

בני המלך מטכסים עצה וישועה
מציץ מאחור ומקשיב:
המדען הרשע ארכימדס

ואכן, פתחו האחים את ספר הבחי־נה תשכ"ה ומצאו את פיתרון החידה.

הולך ופוחת הדור

במרוצת השנים נתברר כי כשמחלק אב גיבור את גבורתו בין עשרות בניו וקרו־בי־מישפחתו, לא נותר כימעט מאום מ־גבורתו, וכל בניו וקרוביו יוצאים סתם־אנשים ולפעמים אף פחדנים.

(המשך בעמ' 3 טור 4)

הארץ

ממישנתו של מייסדו

דמקה בראשך!

ד"ר מ. זוארץ
(אחרי ששוב הפסיד)

ספל קפה ואלקא־סלצר עם שר התחבורה

„תפסתי אותם בביצים!"

— אדוני השר, האם תוכל לחזור ולתאר בפנינו את מבצעך האישי הנועז בחיסול כנופיית המכונאים השובתים ב„אל־על"?

— ברצון. מערכת ההתרעה שלי פעלה כראוי, ומייד עם פרוץ השביתה שלפתי מן המגירה את צווי־הריתוק שהכינותי עבורם מבעוד מועד. תוך רבע שעה היו כולם מפוטרים. הכיתי אותם חזק, מהר, ובאופן אלגנטי.

— יורשה לי, אדוני השר, להביע התפעלות מן היעילות והמהירות בה פעלת —

— הם ניסו להיות חכמים ולתפוס אותי בביצים, אבל אני תפסתי להם קודם!

— מעניין מה הם חשבו להשיג הטיפשים האלה, הרי הם ידעו שהוכרזו כחיוניים?

— אכן, זו שטות, שפועל חיוני יעיז לשבות בניגוד להסכם עם ההסתדרות והמעסיקים.

— ועוד ריפורמה נתנו להם, והם לא מרוצים. לך תן לאנשים ריפורמה...

— עכשיו, כשידעו שכל שביתה, פירושה פיטורים, הם יעבדו כמו שצריך. יורשה לי לציין כי זו הפעם הראשונה שלא נגרמו נזקים כספיים ל„אל־על" —

— שהיא כידוע חברה חיונית, במצבנו הביטחוני והיהודי. שער בנפשך, אדוני השר, מה היה קורה אילו היו טיסות „אל־על" מאחרות להמריא — היינו ממש מדינה במצור —

— והסקנדינבים היו גורפים מיליונים מהצ'רטרים.

— נכון מאוד. מה הן תוכניותיך לעתיד, אדוני השר?

— יש לי תוכנית ארוכת־טווח כיצד להפעיל את צווי הריתוק בכל ענפי המשק האחרים. מישרד התחבורה יהיה ראש וראשון לחיסול השבאב המשתולל. אני תקווה כי מישרדים אחרים יראו במפעלי דוגמה הולמת וירתקו את שאר הפועלים, כולל ריתוק שישי־שבת. יש ברעתי גם להקים מחנות עבודה בנגב, לשם ישלחו פועלים משתוללים. אני אקים לכם כאן מדינה למופת.

— תודה רבה אדוני השר.

פכים קטנים מעולם השביתות

השבוע הקדישו תוכנית מיוחדת לחיוניותו של פועל הייצור במשק התעשייתי — לקראת השילוב בשוק המשותף. הסבירו כמה חשוב לתת לפועל הייצור תנאים הולמים — כדי שייצר.

אחר כך הראו את פועלי הייצור שפוטרו בעקבות שביתתם ב„בלובנד תלמה", עומדים מול שער המפעל ועליו תלוי שלט: „הכניסה לפקידים בלבד!"

עכשיו הכל ברור.

דבר המערכת

דורסי השלום

„נתבשרנו" שעומדת ממשלת י. רבין למסור לממשלת א. סאדאת את שדות הנפט של א. רודס בשלמותם.

ולא רק זאת — אלא שהקפיד י. רבין ושלח חיילי מ. הגבול לשמור על א. רודס פן יאונה להם חו"ח כל רע ושיינתנו למצרים שי כאילו היו בונבוניירא ר"ל.

ותמהנו אם נכון עושה הממשלה.

שהרי יכולים היינו לעולל לה לאורתה א. רודס, שבנינו במו־ידינו שלנו, את אשר עשינו לא מזמן לכפר הסורי העלוב קונייטרא, שלא מסרנוהו לסורים בונבוניירא, אלא השמדנוהו כליל ואמרנו להם בגאווה יהודית „קחו לכם ולכו עימו לעזאזל".

ואילו עשינו כך גם לא. רודס, היו בוודאי המצרים „המסכנים" מביאים כל מיני „עיתונאים מפורסמים" להראותם שחירבנו להם את הנפט „שלהם".

והיו עושים מכך צימעס ומנצלים זאת לתעמולה אנטישמית רצחנית נגדנו.

מה שהיה מוכיח לעולם כי לא לשלום פניהם, כי־אם להשמדתנו.

ולא אבו־רודס ייקרא שמו כי אם „אבו־דורס", כי במו־פיהם דרסו המצרים והרסו את סיכויי השלום.

פ"ש מ. צאצארדג

(על התורשה והגבורה — המשך)

חזון

אך האדם נשא עיניו אל העתיד.

כישלון

אלפי מדענים ומדענות ישבו רכונים על מיקרוסקופיהם במטרה להביא בירכת הקידמה לאדם באשר הוא.

„מצאתי" קפץ מדען צעיר בשם ארכימדס בשימחה, והפיל את מיקרוסקופו שהתנפץ לרסיסים.

אלפי שנות עבודה מדעית ירדו לטימיון במחי־יד.

אל ייאוש

אך האדם המשיך לשאת עיניו אל ההרים.

תגלית

ואכן, מן ההרים ירד המדען היהודי דוקטור ווטסון, עלה לארץ־ישראל ונתיישב בה רכון על מיקרוסקופו.

גיבור־בתורשה גאנה מפגין
מסתכל בסיפוק דרך החלון:
הדוקטור ווטסון

„מצאתי!" קרא ווטסון, וקם בזהירות כדי לא לשבור את המיקרוסקופ, „מצאתי את הגאן שיעביר בתורשה את הגבורה."

ראשון־לציון

היו אלה ימיה הראשונים של מדינת היהודים המתחדשת, ודוקטור ווטסון עבר בין בתי־החולים עד שהצליח למצוא גיבור שיתנדב לקבל את הזריקה הגורלית.

ואכן, כעבור 25 שנה זכה הדוקטור הנמרץ לראות את פרי־עמלו — גיבור יהודי ראשון שגבורתו עברה לו מאביו בדרך התורשה ולא בדרך הירושה.

הבן הגיבור, אלי גאנה, בנו של הגיבור סימן־טוב גאנה, יצא להפגין בעד אריק שרון. הכל בזכות הגבורה התורשתית, פרי תגליתו של דוקטור ווטסון הצנוע.

אל העתיד

אך האדם היהודי ממשיך לנשוא עיניו אל עתיד טוב יותר.

עולם חדש

אלפי מדענים ומדענות יושבים במכון־וייצמן רכונים על מיקרוסקופיהם במטרה להביא את ברכת הקידמה לאדם היהודי באשר הוא.

הם מחפשים את הגאן המיסתורי שיעביר מאב לבן, בדרך התורשה, את הנכות. הם מבקשים ליצור למעננו עולם חדש וטוב יותר. עולם אשר בו לאבות נכים ייוולדו ילדים נכים שיזכו מייד במכונית וולוו.

עולם חדש, יפה — עולם שכולו טוב.

סיירת סוכות

הודעה על עבירות ברירת קנס

(לפי תקנות לחוק הסוכה הנאה, סוכות כ"ג/16)

מרחב ירושלים

אל: בעל סוכה מס: —

סוכה ישראלית	סוכה זרה/דיפלומטית (הקף בעיגול)	סוג הסוכה

ההאשמה:

הינך נאשם בזה כי ביום .... לחג הסוכות תשל"...... ברחוב/בצומת הרחובות/בכביש מס' .... מס' הבית .... עיר .... עברה סוכתך את העבירה המסומנת במספר סידורי .... בניגוד לתקנות תעבורת סוכות / תוך אי־ציות לתמרור ב־29 (אין סוכה) / בניגוד לתקנה 22/א/ לתקנות תעבורה תש"ל.

ניתנת לך הברירה לשלם את הקנס בסך .... ל"י, עד מוצאי שמחת־תורה. אם לא תשלם את הקנס יישלל רשיון הסוכה שלך ותוזמן להישפט בפני הרבי מלובאביץ ו/או בית־דין של מעלה. סוכתך תוכרז כפסולה, ותיכנס לרשימה השחורה של הסוכות הפסולות מעתה ועד עולם.

אגב, נרות שבת הדלקת?

חתימת הסייר ....

קרא בכל מוספי שמחת־תורה:

6 שנים למלחמת שמחת תורה

ה-CIA הודה: „המחדל הוא שלנו"

אנו קוראים בזאת לאחראים למחדל להתפטר לאלתר מתפקידם, ולהחזיר את המנדט לעם.

יתפטר ה־C.I.A!

חיילים משוחררים ובלתי-מיפלגתיים.

תשקיף

נשק לצה"ל - כסף לצבא האמריקאי

הקשיים שמערים שר־ההגנה האמריקאי ג'יימס שלזינגר בדרך לאספקת טילי ה„פרשינג" ארוכי־הטווח לישראל, אינם נובעים כל־כך מהתנגדותו למסירתם לישראל, כמו מהבעיות התקציביות של מישרד־ההגנה האמריקאי. נראה כי שלזינגר מנסה לנצל את הבטחותיו של הנרי קיסינג'ר לסיוע צבאי מאסיבי לישראל, כדי להכשיר בקונגרס את הקרקע להגדלת תקציב החימוש של הצבא האמריקאי, המקוצץ מדי שנה בשנה.

על רקע זה יש להבין את הצהרותיהם הבוטות של ראשי הפנטאגון, כי את הציוד שהובטח לישראל יהיה צורך להוציא ממחסני הצבא האמריקאי או לקחת אותו מהיחידות. ההצהרות כי ישראל תיאלץ להמתין לתורה אחרי שימולאו צורכי הצבא האמריקאי נועדו, בין השאר, להשפיע על הלובי היהודי לנצל את קשריו בין אנשי הקונגרס, כדי לתבוע את הגדלת תקציב־ההגנה, שיאפשר את הרחבת הייצור הצבאי לשם מילוי צרכיה של ישראל במועד.

סוכני־הנשק ימשיכו לקבל עמלות

למרות הסערה הציבורית שהתעוררה בישראל סביב הגילויים, שנחשפו לראשונה על־ידי „העולם הזה", על העמלות הגדולות שמקבלים הסוכנים הישראליים של החברות המספקות נשק לצה"ל וציוד למישרד־הביטחון, יוסיפו הסוכנים לקבל עמלות גם להבא. הממשלה אומנם הודיעה שהיא יוזמת הצעת־חוק שלפיה ייאסר תשלום עמלות לסוכני ציוד־קרבי אלא לפי אישור מיוחד של מישרד־הביטחון — אולם החוק טרם חוקק.

כמה מיפעלי־תעשייה אמריקאיים, המספקים לצה"ל ציוד צבאי, התלוננו על אנשי מישלחת־הקניות של מישרד־הביטחון בארצות־הברית, שתבעו מהם להפסיק תשלום עמלות לסוכניהם בישראל, מבלי שלתביעותיהם יהיה בסיס חוקי. חברות אלה הודיעו כי כל עוד לא יחוקק החוק, הן תמשכנה לשלם עמלות לסוכנים הישראליים. תשלומים אלה הם, כמובן, מחשבון תקציב־הביטחון.

מחוז השרון בעבודה מרד בגוש ת"א

אנשי הגוש התל־אביבי במיפלגת העבודה נפגעו קשה מהקמתו של מחוז השרון במיפלגת העבודה, שהיה כפוף כל השנים למחוז תל־אביב. בין כמה מאנשי תל־אביב מתפרשת הקמת המחוז כניסיון למרוד בסמכות אנשי תל־אביב, מה־גם שהכנס תוכנן בעת היעדרו של מנהיג הגוש, שר־האוצר יהושע רבינוביץ מהארץ.

על רקע זה ניתן לצפות לברית במיפלגת העבודה בין רבינוביץ ובין שר־הביטחון שימעון פרס, הרואים בהקמת גוש־השרון ניסיון ראשון של רבין להקים לעצמו עורף משלו במיפלגה.

מיכאל ברונו מועמד לתפקיד הנגיד

יועצו הכלכלי של שר־האוצר, הפרופסור מיכאל ברונו, הוא המועמד לרשת את משה זנבר בתפקיד נגיד בנק־ישראל. בחוגי האוצר מעריכים כי זנבר יסיים את תפקידו כנגיד בעוד כעשרה חודשים, בחודש יולי 1976. כבר עתה מוכנס הפרופסור ברונו לתחום העניינים הפורמאלי, כדי להכשירו לתפקיד הנגיד.

זנבר עצמו העלה את חמת אנשי האוצר כאשר, בתום הכנס השנתי של קרן־המטבע הבינלאומית שנערך בארצות־הברית, בו השתתף יחד עם שר־האוצר יהושע רבינוביץ, הוא יצא לבלות, בחברת אשתו, חופשה בספרד. יריביו של זנבר טוענים, כי חופשה בספרד בשעה שבעיותיה הפיננסיות של המדינה מגיעות עד משבר, כמוה כיריקה בפרצוף משלמי־המיסים, הנקראים להדק את החגורה.

מי יירש את אלמוגי

יוסף בלושטיין, מנהל מחוז חיפה של חברת החשמל, שהוא יו"ר סיעת המערך

> ### ליבו של סאדאת נגע ללב ישראל
>
> אחד הנימוקים בהם השתמש הד"ר הנרי קיסינג'ר כדי לשכנע את ממשלת־ישראל לדחות את מעבר אוניית־המיבחן, שתעביר מיטענים ישראליים בתעלת־סואץ, היה מצב בריאותו של נשיא מצריים, אנוואר אל־סאדאת. קיסינג'ר טען כי הלחצים בהם נתון עתה סאדאת עלולים להשפיע על מצב ליבו, אחרי שבעבר כבר לקה פעמיים בהתקפות־לב. בדרך לצון אמר קיסינג'ר, כי לא כדאי לגרום להתקף־לב נוסף לסאדאת, בגלל התעקשות על מועד העברת אוניית־המיבחן, מה גם שאם יפסק ליבו של סאדאת בשל כך, אין לדעת אם יורשו יתיר את מעברה.

במועצת עיריית חיפה, הוא המועמד בעל הסיכויים הגדולים ביותר לרשת את מקומו של יוסף אלמוגי כראש־העיר, כשזה יתמנה כיו"ר הנהלת הסוכנות.

סיעת המערך בחיפה היתה מבכרת אומנם לבחור לתפקיד זה באביגדור ברטל, מנכ"ל בתי־הזיקוק, אולם ברטל הודיע, החלטית, על סירובו להיכנס לתפקיד. לירוחם צייזל, סגן ראש־העיר, שבשעתו נחשב כיורשו של אלמוגי, אין תמיכה מספקת, מה־עוד שאלמוגי עצמו ימליץ על בחירתו של בלושטיין, שהוא האיש החזק שלו בעירייה מאחרי־הקלעים. בלושטיין היה בשבי הירדני במילחמת העצמאות, אחרי שנלכד בנהריים. הוא בילה את שביו במחנה מאפרק, שם פגש לראשונה ברב שאר־ישוב כהן, שנישבה בעיר העתיקה בירושלים, ושנתמנה לאחרונה כרב ראשי בחיפה על־ידי ועדה שבלושטיין עמד בראשה.

חוק ההלוואות למיפלגות יועלה מחדש

שר־האוצר יהושע רבינוביץ פועל להגשתו־מחדש של החוק שנועד להבטיח מימון ממלכתי למיפלגות, כדי לאפשר להן לחסל את חובותיהן.

למרות טענתם של חוגים במערך, הטוענים כי השעה אינה כשרה להעלאתו של החוק מחדש, שכן הוא עלול לגרום לתסיסה ציבורית, לוחצות הבעיות הכספיות של מיפלגת־העבודה וחרות עד־כדי־כך, שהן ינסו להעביר את החוק למרות הזעם הציבורי.

הפועלים שובתים, העסקנים מטיילים

בעיצומו של סיכסוך העבודה במיפעלי „בלוכנר־תלמה" בחיפה, המאיים להיות אחד מסיכסוכי־העבודה החמורים והחריפים ביותר במדינה, העדיפו שישה מחברי מועצת פועלי חיפה, בראשותו של מזכיר המועצה אליעזר מולק, לצאת לטיול לעיר הגרמנית ברמן, כאורחי האיגודים המיקצועיים בעיר זו.

כל הממונים על הטיפול בסיכסוך־עבודה זה במועצת פועלי חיפה, כולל מזכיר איגוד פועלי־המזון, משתתפים במישלחת. כאשר התריסו כנגד היוצאים, כי טיולם הוא בגדר הפקרת העובדים, השיב אחד מהם: „מה יש? גם ירוחם משל נסע לחוץ־לארץ באמצע שביתת עובדי אל־על!"

המיסמך „השיטחי" - הרכבי ולא עמיאל

המיסמך שהוגש לוועדת־הכנסת לתקציב הביטחון, בחתימת „יועץ שר־הביטחון לעניינים איסטראטגיים", ושעורר את זעם חבריה בגלל אופיו „השיטחי והרדוד" — לא חובר על־ידי הפרופסור סעדיה עמיאל, כפי שנאמר כאן בטעות בשבוע שעבר.

חיבר את המיסמך אלוף (מיל.) יהושפט הרכבי. „פטי" אמנם היה בחו"ל כשהוגש המיסמך, אך הוא חיבר אותו קודם צאתו לחופשת־לימודים ממושכת.

העולם הזה מצטער על הטעות.

השומרונים משכם מתכוננים לנסיגה

פקידים בכירים בממשלה, הבאים במגע עם עדת השומרונים בשכם, התרשמו כי לאחרונה נוטים השומרונים לרפות את קישריהם עם ישראל ולחזק את הקשרים עם תושבי הגדה.

למרות שהמימשל הישראלי העניק לשומרונים שיכונים על הר־גריזים, נחלשת האוריינטציה הישראלית שלהם, שהתבטאה בעבר עד־כדי הנפת דגלי ישראל ושירת ירושלים של זהב. נראה כי מנהיגי השומרונים חיים במבוכה, נוכח האפשרות שישראל תיסוג מהגדה ושהם יהיו שוב תחת שילטון ירדני או פלסטיני.

שוטר וחיילת התעלסו בלישכת שופטת

שוטר המשרת ביחידה המופקדת על היכל הצדק בתל־אביב, נתגלה כשהוא מקיים יחסים עם חיילת בלישכת שופטת בבניין בית־המישפט. השניים נתגלו על־ידי פעולת־ניקיון שדיווחה על מימצאה לממונים עליה.

רב־שיח על הנושא:

שנתיים למילחמת יום כיפור - לקחים מדיניים וצבאיים

בהשתתפות:

אורי אבנרי
נתן ילין־מור
פרופ' ישעיהו ליבוביץ
פרופ' אוריאל סימון
אלוף (מיל.) מתי פלד
ח"כ מאיר פעיל
יבי (קורא משירין)

ייערך ביום שני 29.9.75 בשעה 8.45 בערב באולם בית סוקולוב תל־אביב, רח' קפלן 4.

SONY®

טייפ קסטות דק
- TC 121
- TC 129 A
- TC 136 SD
- TC 137 SD דולבי
- TC 177 SD דולבי

מגברים
- TA 70
- TA 88 ‏8 וואט RMS
- TA 1066 ‏11 וואט RMS
- TA 1055 ‏15 וואט RMS
- TA 1150 ‏23 וואט RMS
- TA 5650 ‏35 וואט RMS
- [illegible] ‏50 וואט RMS

טיונרים
- ST 70
- ST 88 ‏2.2 רגישות
- ST 5066 ‏2 רגישות
- ST 5055 ‏1.8 רגישות
- ST 5150 ‏1.7 רגישות
- ST 4950 ‏1.5 רגישות
- [illegible] ‏1.5 רגישות

פטיפונים
- PS 110 ראש קרמי
- PS 1100 ראש מגנטי
- PS 5100 ראש מגנטי
- PS 5520 ראש מגנטי
- PS 4760 ראש מגנטי

טיונר-אמפליפיירים
- STR 230 ‏12 וואט RMS
- STR 700 ‏10 וואט RMS
- STR 7025 ‏18 וואט RMS
- STR 7035 ‏28 וואט RMS
- STR 7055 ‏35 וואט RMS
- STR 7065 ‏70 וואט RMS

רמקולים
- SS 70 ‏10 וואט
- SS 510 ‏35 וואט
- SS 610 ‏35 וואט
- SS 7050 ‏50 וואט
- SS 4050 ‏70 וואט
- SS 7330 ‏100 וואט
- SS 5050 ‏100 וואט

אוזניות
- DR 7
- DR 9
- DR 11
- ECR 500 (קונדנסר)

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א

הנני מבקש פרטים נוספים על:

שם:
כתובת:
טלפון:

בלי משוא פנים

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עוה־פרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גר" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

בתוך עשרות סרטי־הצילום שמצלמים צלמי העולם הזה מדי שבוע, נמצאות לפעמים התמונות הטובות ביותר שלהם, שלא יראו אור לעולם.

אלו הן, בדרך כלל, התמונות שאינן מצולמות לצרכי העולם הזה אלא לסיפוק היצר האמנותי הטבוע בכל אחד מהצלמים. העולם הזה הוא שבועון חדשות מצולם. מעט התמונות המודפסות על עמודיו הן רק חלק קטן מהצילומים שמבצעים צלמיו. הן נבחרות בקפידה לא על פי ערכן האמנותי אלא לפי חשיבותן העתונאית. האיכות הנדרשת מצילום חדשות עומדת לפעמים בסתירה לזו הכלולה בצילום המכונה אמנותי.

לשם דוגמא אפשר להמחיש הבדל מהותי זה בצילום תקריב פשוט של פני אדם — פורטרט, או קלוז־אפ בלשון הצלמים. האמן שבצלם ירצה לצלם צילום כזה בתאורה טבעית, להעביר באמצעות הצילום לא רק את דיוקנו של המצולם, אלא גם משהו מאישיותו. הוא יעשה זאת בחיפוש אחרי ההבעה המתאימה בפניו של האיש ובעזרת משחקי אורות וצללים המביעים את אותה אווירה מסויימת בה הוא רוצה להציג את הדמות. צילום כזה יהיה בדרך כלל בעל גוונים רבים מכל הסולם הנמצא בין השחור ללבן.

הצילום העתונאי של אותו קלוז־אפ הוא בעל דרישות אחרות. הוא מחייב קודם כל בהירות, חדות וניגודי גוונים, כדי שניתן יהיה להדפיסו בטכניקות הדפוס של עתון חדשות. כדי לקבל צילום כזה רצוי על פי רוב להשתמש במבזק (פלש) או תאורה מלאכותית אחרת — שהם שנואי נפשו של כל צלם אמיתי.

רק טבעי הוא שניגוד זה בין הנטייה האמנותית של הצלם לבין הדרישות של עיתונות־חדשות יוצר תיסכול מסויים בקרב

לאחרונה נפרדנו מאחד מצלמי המערכת המבטיחים ביותר שעברו דרך עתון זה. עידן אגמון (23) הגיע אלינו מיד אחרי תום שירותו הצבאי במיסגרת הנח"ל, מקיבוץ כרם־שלום. הוא היה צלם חובב, ללא הרבה ניסיון בצילום מקצועי, אבל עם המון דיעות בנושא האמנות שבצילום.

„אהבה בשמש" של עידן אגמון
יחס לבעלי־חיים

כמו כל צלם מתחיל אחר בהעולם הזה, הוא עבר את המשבר הרגיל כשהסתבר לו שעבודת הצילום העיתונאית אינה מזדהה עם מושגיו שלו על צילום. עברנו עמו הרבה ויכוחים עד שהסתגל לדרישות העיתון והתגלה גם כצלם־עיתונות מצויין.

בדרך כלל אין הצילומים המתפרסמים בהעולם הזה נושאים עליהם את שמות הצלמים. אבל כמה מהרפורטז'ות המצולמות, המפורסמות ביותר שנתקלת בהן בשנתיים האחרונות על דפי עתון זה, הגיעו אליך באמצעות עדשתו של עידן.

העבודה העיתונאית, אותה ביצע במסירות יוצאת־דופן, לא היקהתה את חושיו האמנותיים. בצד הצילומים שביצע עבור העתון היתה עינו הרגישה קולטת גם קומפוזיציות ומראות אחרים, אותם צילם לעצמו.

לבסוף גברה בתוכו הנטייה האמנותית. הוא ויתר על העבודה העיתונאית, יצא לארצות־הברית כדי ללמוד שם קולנוע. ערב פרידתו מאיתנו הוא אסף את צילומיו הפרטיים, אלה שלדעתו היו ראויים להידפס בעתון ולא התפרסמו, והציג אותם בתערוכת־יחיד משלו, הנערכת במועדון־התיאטרון בתל־אביב.

התמונות המתפרסמות בעמוד זה הן כמה מהתמונות שבתערוכה. הן מצביעות על

יום „אין כביסה"
יחס למראות היום־יום

עידן אגמון וידידה
יחס למין היפה

„שפתיים לוהטות"
יחס לפרטים

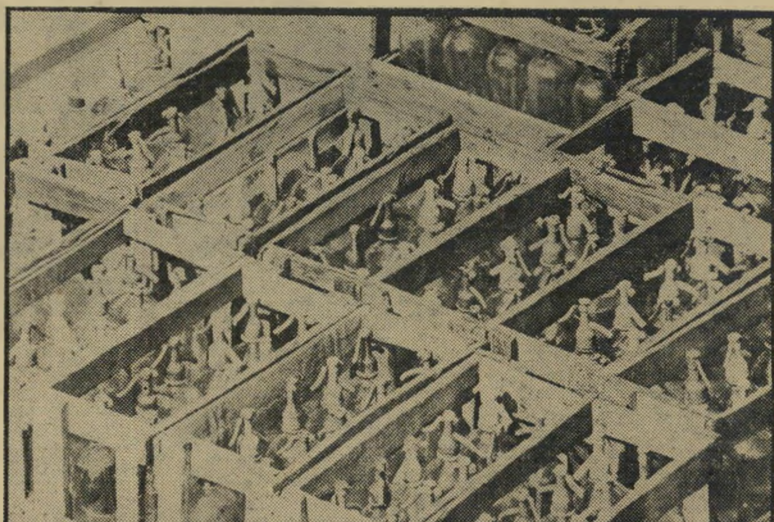

„בק—בוקים!"
יחס לדומם

צלמי המערכת. הם מפצים את עצמם בצילומים לסיפוק נטיותיהם האמנותיות הפרטיות, שהם מבצעים בין צילום עתונאי אחד למישנהו.

לפעמים, כשאנו מעלעלים בארכיון צילומי צלמי המערכת, המכיל מאות אלפי נגטיבים, עולה בדעתנו שניתן היה להפיק מתוכו תערוכות מכובדות. אבל בסופו של דבר, לא למטרה זו קיים העולם הזה.

כך שלחוג צלמי־העתונות הישראליים אבד אולי כישרון מבטיח, אבל הקולנוע הישראלי עתיד עוד להתברך בו.

אלי תבור

"מפי" מעניקה את פרס השנה:

בין רוכשי מזרני "מפי" עד ל-31 באוקטובר 1975 יוגרל כרטיס טיסה לאולימפיאדת מונטריאול.
הפרס כולל כרטיס, מיסים, אירוח וכרטיסי כניסה למופעים השונים. (בשיתוף עם דפנה-טורס)
בקנותך מזרן "מפי" אתה זכאי לקבל מהמוכר תלוש השתתפות בהגרלה דרוש אותו!

עכשיו יותר מתמיד כדאי להעדיף מזרן של "מפי" על כל מזרן אחר.

אתה רוכש מזרן איכות שתוכנן במיוחד כדי להעניק לך מנוחת לילה מושלמת ועירנות ורעננות במשך היום וגם... סיכוי לזכות בחוויה הנפלאה של האולימפיאדה.

לבחירתך: 5 סוגי מזרני קפיצים באיכות מעולה.

להשיג בחנויות הרהיטים המובחרות בכל הארץ.

MEFI מפי

מזרנים ומערכות רהוט. בסגנון ואיכות

מי הבחורה שטילפנה וביקשה
שדן שילון יחזיר לה את הפיג'אמה?

■ אזכרה עצובה מאוד התקיימה בכפר־סבא, במלאת שלושים למותו של **פינחס ספיר.** בעוד שבהלווייה נכחו כל גדולי המדינה, הרי לאזכרה, שהתקיימה בבית־הקברות, הגיע שר אחד בילבד, שר־השיכון **אברהם עופר,** ועימו שר־החקלאות־לשעבר, **חיים גבתי,** וחברי־הכנסת **מטילדה גז** ו**אברהם ורדיגר.** נכחו גם בני־המישפחה והאנשים שספיר העלה אותם לגדולה, כמו מנכ"ל קופת חולים **אשר ידלין,** מנכ"ל בנק הפועלים **יעקב לוינסון** ומנכ"ל הסוכנות היהודית, **משה ריבלין.** מורת־רוח רבה עורר גיזבר הסוכנות, **אריה דולצ'ין,** שהגיע לאזכרה רק באמצע. לעומת־זאת נכחו מן ההתחלה מנכ"ל מישרד־האוצר לשעבר, **אברהם אגמון,** סגן־השר לשעבר **צבי דינשטיין,** ו**עוזי נרקיס.** אחד הנוכחים בטכס נזכר, כי בשעה שספיר היה עדיין בחיים כשהתקיימה אזכרה ל**שושנה,** אשתו הראשונה, לא יכלו להיכנס לכפר־סבא. „היו צריכים מכוניות של מישמר־הגבול כדי לשמור על הסדר! כעת, כשהוא מת, באו בסך־הכל 70—60 איש!" אמר האיש.

■ אלמנתו של ספיר, **רבקה,** לבשה באזכרה שבבית־הקברות שימלה בצבעים כחול ואדום. באזכרה שהתקיימה קודם־לכן, באולם קולנוע עמל בכפר־סבא, לבשה שחורים.

■ יו"ר הכנסת **ישראל ישעיהו,** שהספיד את המנוח, סיפר כי כאשר הציעו לספיר את ראשות־הממשלה, אמר: „אפילו תנפצו את גולגולתי באבן, לא אקבל את ראשות הממשלה!"

■ במהלך מסע הדילוגים של שר־החוץ האמריקאי **הנרי קיסינג'ר,** שהתקיים בחודש מארס, הכין הצייר־פסל הישראלי **נעים בסון** דגם של פסל דמוי־טיל, שהשלבים החרוטים עליו מסמלים את הדרך הקשה העומדת בפני עושי־השלום, והכנפיים מסמלות את כנפי יונת־השלום. הוא התכונן לשלוח את הפסל לקיסינג'ר בגמר המסע. אך המסע הסתיים בכישלון. בתום מסע־הדילוגים האחרון של שר־החוץ האמריקאי, שלח בסון את דגם הפסל למישרד־הביטחון, הסביר את רצונו למסור אותו לקיסינג'ר. לפני שבועיים, בשעת בוקר מוקדמת, צילצל הטלפון בביתו של הפסל. על הקו היתה מזכירתו של שר־הביטחון, **שימעון פרס.** היא העבירה את השיחה לשר. „תשמע," אמר פרס לפסל המופתע, „הפסל יוצא מהכלל. מצויין מבחינה אמנותית. אני מבקש ממך שתוך 10 ימים תכין לי העתק ממנו מכסף." בלון נשמע להוראות, הכין דגם מכסף והעבירו למישרד־הביטחון. השבוע לקח איתו פרס את הפסל לארצות־הברית והעניק אותו לקיסינג'ר במתנה.

■ מועצת מחוז השרון של מיפלגת־העבודה בחרה פה־אחד את ראש עיריית הרצליה, אל"מ (מיל.) **יוסף נבו,** כיו"ר שלה. כזכור הציע בשעתו **אבא אבן** את עצמו לתפקיד, דבר שעורר את מורת־רוחו של נבו. אך בעת הבחירות שהה אבן בחו"ל, ולכן לא הגיש את מועמדותו. בחירת נבו היתה ברורה מראש, מה שגרם ליו"ר החדש של ההתאחדות לכדורגל, **מיקא אלמוג,** לצעוק לעבר נבו: „החבר'ה אומרים שהמישחק מכור!"

■ הקרנת־הבכורה של הסרט פאני ליידי התקיימה במוזיאון ישראל. ההקרנה תוכננה בצורה כזאת שהמוזיאון יפיק ממנה רווחים. כל אורח בהקרנה שילם סך של 250 ל"י עבור התענוג, וזכה גם בתצוגת־אופנה וגם בארוחת־ערב, בה יכול היה להתהלך בין השאר בראש־הממשלה, **יצחק רבין,** ובאשתו, **לאה.** בעת ההקרנה ניראה ראש עיריית ירושלים, **טדי קולק,** יושב בחוסר־מנוחה. טדי, שהכיר באופן אישי את גיבורי הסרט, השחקנית **פאני בריים** והמיליונר **בילי רוז,** מי שתרם את גן־הפסלים למוזיאון, אמר ליושבים לידו: „איפה הדמויות האמיתיות, ואיפה הקולנועיות!" אולי משום־כך יצא באמצע. הספיק לקפוץ לשתי חתונות ולחזור לקראת סוף ההקרנה.

■ אופנה מיוחדת פשטה לאחרונה בלילות־שבת בתל־אביב. הקרנות מוקדמות של סרטים גדולים נערכות בבתי־

מלכיה חיות מנהל־האירועים של „מוזיאון ישראל" הופתע, באחד האירועים שהתקיימו במוזיאון, על־ידי ראש־הממשלה, יצחק רבין, שניגש אליו מייד עם היכנסו למקום, ומבלי להניד עפעף נטל מידו את כוס־הוויסקי שלו. לשגריר ארצות־הברית, מלקולם טון (מימין), שהביט משתאה במתרחש, אמר רבין בחיוך: „זה הכל להיום!" בהתכוונו לכוסית.

שימעון עדן נער־השעשועים הישראלי של ברלין תפך בשבוע שעבר לסבא. שימעון בן ה־45 הגיע לישראל כדי להשתתף בטכס ברית־מילה שנערך לנכדו הראשון, נתן לו בטכס למצוץ את אצבעו (תמונה מימין). בתמונה משמאל: עירית, בתו של שמעון, הנשואה מזה שנה וחצי לבעל בית־דפוס דויד דולב (יושבת) בחברת ידידתו הקבועה של אביה, השחקנית הגרמניה ברברה קאפל. העיתון הגרמני הנפוץ „בילד־צייטונג" הקדיש למאורע כותרת־ענק, סיפר לקוראיו מה הביא שימעון כמתנת־לידה לבתו: „ערימות של חיתולים, 19 זוגות מכנסיים לתינוק, 24 מגבות, שישה מוצצים ועשר קופסאות של קרם לתינוקות."

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

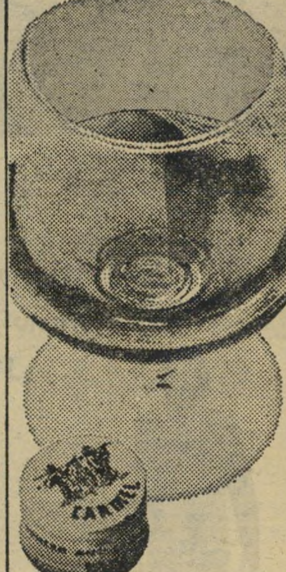

כרמל מזרחי
מיקבי ראשון לציון וזכרון יעקב

אנשים

הקולנוע, לעיתונאים ולשאר בני־מזל. ביום השישי האחרון התקיימה באולם קולנוע חן הקרנת הסרט רעידת־אדמה. ב־מהלך הסרט מתמוטטת לוס־אנג׳לס על גשריה ומגרדי־השחקים שלה, ברעש מחריש־אוזניים. באמצעות שיטה מיוחדת, הנקראת „סנסוראונד,״ מרגיש הקהל היושב באולם כ־אילו הוא עצמו נמצא באיזור ההתרחשויות. מפיק התקליטים של חברת הד ארצי, **עמירם הר־אבן**, אמר במהלך ההקרנה: „אם אותו מחבל שפוצץ בזמנו את קולנוע חן היה מגיע לכאן עכשיו וזורק את הרימונים שלו, היינו חושבים שזה חלק מהסרט.״

■ בישיבת ועדת־השירותים של הכנסת התקיים דיון על מצב בתי־החולים. ח״כ **אורה נמיר** תקפה בחריפות את מצב הניקיון בבתי־החולים. השיב לה שר־הבריאות **ויקטור שם־טוב** שנכח בדיון: „את מכה אותי פעמיים — מצד אחד חברי הקואליציה מקצצים בתקציב משרד־הבריאות, מה שפוגע בכוח־האדם, ומצד שני טוענים שבתי־החולים אינם נקיים!״

■ באותה הזדמנות סיפר שר־הבריאות כי בעת ששהה בפאראגוואי, נפגש בין השאר עם שר־הכלכלה הפאראגוואי ו־עם שר־הכלכלה הגרמני. שאל השר הפאראגוואי את הגרמני: „איך זה שהגעתם למצב שבו מתרחש אצלכם נס כלכלי, ויש לכם כל־כך הרבה כסף?״ השיב הגרמני: „אצלנו מתרחש נס כלכלי? אצלכם מתרחש נס כלכלי! אצלנו, כשעובדים אז יש כסף. אצלכם לא עובדים, ובכל־זאת יש כסף.״

■ חבורת נכבדים דרוזיים שהתארחה בכנסת עוררה חיוכים רבים אצל יושבי מיזנון הח״כים. החבורה, שמנתה כ־עשרה אנשים, נכנסה יחד עם מארחה, ח״כ **ג׳אבר אל־מועדי** אל המיזנון, כשהנכבדים עומדים בשורה, זה אחרי זה. יועצו של שר־החינוך, ה־

ד״ר **דן רונן**, שראה את הח״כ הדרוזי, קם לברכו ולחץ את ידו. כשעמד לחזור־למקומו, ניגש אליו אחד הנכבדים ולחץ את ידו. כשמחרה־מחזיקה אחריו כל החבורה, כשאינם שוכחים לקוד קידה קודם־לכן. מי שתפס טרמפ על גל לחיצות־הידיים של הדרוזים, ש־חשבו לתומם כי זהו מינהג מקובל, היה כתבו הפרלמנטרי של על המישמר, **יצחק שור**, שעמד ליד הד״ר רונן ועבר גם הוא את כל סידרת לחיצות־היד.

■ מיבצר הבוהימה הירושלמית, קפה טעמון, ידוע גם במקום מושבם של אנשי שמאל והסידי מצפן. בעל הקפה **מרדכי קופ** חובש־הכיפה הוא, לעומת־זאת, איש גוש־אמונים. מה שלא מפריע לו לתת לאנשי השמאל אשראי ולשרת אותם באמונה. אנשי השמאל, מצידם, אוהבים להתגרות בקופ החביב. באחד הימים ניגש אליו אחד מהם, ואמר לו: „אתה יודע מה יהיה ההסדר בין ישראל לסוריה? אנחנו נחזיר להם את הכינרת, כי האמריקאים הבטיחו לספק לנו מים!״ „מה אתה מתרגש,״ השיב לו קופ, „זו הרי בדיחה ימנית.״

■ ראש מחלקת־החדשות בטלוויזיה הישראלית, **דן שילון**, שהה לאחרונה בשוודיה. באחת ההזדמנויות, כשנמצא בבניין הטלוויזיה השוודית, ניגש אליו ראש מחלקת־החדשות שם ואמר לו: „צילצלה בחורה וביקשה שתביא איתך את ה־פיג׳מה.״ שילון הנדהם, שהוא גבר נשוי מאד, נבוך והסביר לשוודי כי אינו מבין מה הוא שח, מאחר שעל־פי מיטב ידיעתו אין שום בחורה ישנה בחדרו. רק כששב ארצה התבררה לשילון תעלומת הפיג׳מה. הסתבר כי ידיד ישראלי, שישן עם שילון באותו חדר במלון, שכח את הפיג׳מה שלו, ומזכירתו טילפנה לשוודיה ו־ביקשה משילון שלא ישכח להביא עימו חזרה ארצה את הפיג׳מה של הבוס שלה.

המכנסיות

עדה (משמאל) ובתה תלמה חיו המארחות בהצגת־בכורה שהתקיימה בתל־אביב, ושהיתה האירוע הציבורי הראשון של האגודה לטיפול במכורים לסמים „אלסם״, שעדה מכנס עומדת בראשה. כזכור נפגעה מישפחת מכנס באופן אישי מהסמים, כשחבת לאה, שהיתה מכורה לסמים, נפלה מקומה גבוהה במלון באילת ונפגעה קשה.

הורוסקופ

טלה
21 במרס – 20 באפריל

גם לך, בת מזל טלה, יש יום־אהבים — אבל הרבה יותר רציני. היום שלך הוא יום ג׳, דעי להפיק ממנו את המכסימום. צרות בעבודה. ליקוי בריאותי קל שבקלים. יהיה זה שבוע מלווה התפרצויות־עצבים בעניינים שונים, אך בסופו יהיה מתוק. בקנותך תכשיטים או דיברי־ערך, התייעצי.

שור
21 באפריל – 20 במאי

מצבך הנפשי מוסיף להשתפר — וזאת, בזכות היכרויות חדשות, ועל־יסוד כמה התפתחויות המוכיחות לך, כי יש לך כל הסיכויים לפענח את הקשרים שקשרו אותך למצב סטאטי. כישרונך יתגלה ברבים, למבוכתך ולשימחתך. אל תהיו שוטים, בני־שור: נצלו זאת לפרנסה.

תאומים
21 במאי – 20 ביוני

הוויכוחים והמריבות שאתה שותף להם לא יעזרו להפגת המתח. התאזר בהרבה סבלנות. לך לראות סרט טוב, רציני, לבד, או עם חברה, ותיווכח שצפוייה לך הנאה בלתי־רגילה. עסוק בספורט.

סרטן
21 ביוני – 20 ביולי

מה ששנוא עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתזכור זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מלבד השינון, עליך ליישם אמת־חיים זו בכל הקשור ליחסיך עם חברך הצעיר התולה בך תיקוות, והמעריצך הערצה־עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות־דרגה, וחדל להציק לו כבר מעכשיו. הרבה בטיולים בחיק הטבע.

אריה
21 ביולי – 21 באוגוסט

הדרך שבה נקטת היא בהחלט לרוחך, ועל־אף הפחים הזרועים על פניה — היא אשר תוביל אותך למה שאתה רוצה להשיג ולמה שאתה צריך לעשות. זכור כי עליך לסמוך, לפני כל דבר אחר, בראש־ובראשונה על עצמך. נסה גם להתחשב באחרים, עד כמה שרק אפשר. והיה מתון.

בתולה
22 באוגוסט – 22 בספטמבר

האתגרים שאתה מעמיס על עצמך מבחינה רוחנית עלולים לעייף אותך ולגרום לך כאבי־ראש. תיווכח לדעת שעיכוב רציני בעבודה, שפגע ביוקרתך, ניגרם בעקיפין בגלל אשה נאה. תמרגיז הוא שזה בכלל לא היה כדאי. בת בתולה — אל תאשימי את עצמך בכך שידידך קר ואדיש כלפייך. היי סבלנית ואל תדחקי את הקץ.

מאזניים
23 בספטמבר – 22 באוקטובר

הוצאות כספיות בלתי־צפויות עומדות לגרום לך לעמוד בפני מצב מביך. אל דאגה: אומנם המצב קשה, אך אתה תיחלץ ממנו בכבוד. בעתיד היותר־רחוק צפוייה לך צעידה ניכרת קדימה במישור הכלכלי. יחד עם ההתפתחות הזאת, תבוא התפתחות גיכרת בכל הקשור להצלחתך בקרב בנות המין היפה. המיכתב שקיבלת, מפתה ומרגיז. עני לו בקרירות.

עקרב
22 באוקטובר – 22 בנובמבר

פרשה מסויימת שאתה שומר בסוד תיוודע השבוע לאדם הלא־נכון, ועלולה לגרום לך עוגמת־נפש גדולה. אין טעם שתכחיש את העובדות כאשר הוא יטיח אותן בפניך. השתדל להיות אוהד אליו, כי אחרי הכל, הוא זה שסבל מכל העניין. השתדל לכלכל את מעשיך ביתר־זהירות.

קשת
23 בנובמבר – 20 בדצמבר

ביום ד׳ ייפתרו כמה בעיות־עסקים, ומוטב שתימנע מכל הימור, או סיכון־יתר, עד סוף השבוע. כדאי גם שתשמור היטב על בריאותך, ושתנהג בזהירות. גילוי־לב עשוי ליישב אי־הבנה חמורה שהתעוררה שלא באשמתך. יהירותו של חבר לעבודה מרגיזה אותך, בן קשת.

גדי
21 בדצמבר – 19 בינואר

גאוותך הרבה מונעת ממך לבקש טובות או להסתבך בקנוניות. זכור, כי השבוע מילת־הקסם היא טיפוח־קשרים. לכן, גם אם תתקשה להתגבר על גאוותך, למד לפחות להחזיק את פיך נעול. אם הם רוצים להיטיב עימך — תן להם לעשות זאת, ואל תדחה הצעות העשויות להיות מכריעות עבורך.

דלי
20 בינואר – 18 בפברואר

במרכזו של השבוע יעמדו שינויים מכריעים ביחסך לבעיות המישפחה. אתה עלול למצוא את עצמך נבוך ומהסס, מאחר שהשינויים הצפויים יהיו חריפים ויסודיים הרבה יותר מכפי ששיערת. בת דלי — הרישעות שלך עלולה להיות בעוכרייך. הפסיקי להסתכל רק סביב הפופיק שלך, והשלימי עם העובדה שגם אנשים נוספים בעולם הם בעלי זכות־קיום.

דגים
19 בפברואר – 20 במרס

בכלל לא יזיק לך, אם תתכנן בקפדנות את המשך פועלך העיסקי — ותשמור את תוכניותיך לעצמך בלבד. אם אתה זקוק לכסף — קרוב־מישפחה או אפילו אשה מבוגרת עדיפים על ממון מבחוץ, שמוגש לך לכאורה תוך כדי הטרדות קטנות יותר. בת דגים — אם את רוצה באהבתו — מוטב שתתענייני, לכאורה, גם באחרים.

מכתבים

אל תתן טרמפ לרס"ר!

איננו מבין מדוע, כשאני עוצר את מכוניתי לקחת טרמפיסטים, עולים לתוכה רס"ר עם כוכב + ילדה.

הוא הרי איש צבא־הקבע, ומרוויח יותר ממני. למה אני צריך לקחת אותו במכוניתי, ובנוסף לו גם את בתו?

שישאירו אנשי־הקבע את הטרמפים הפנויים לחיילי הסדיר, הזקוקים להם הרבה יותר מהם.

יצחק שביב, נתניה

מי החליק?

אני קורא כל מילה בהעולם הזה. אפילו בראש־השנה.

אז בעמוד 11 קראתי קיללת־בילעם על שמעון פרס, ונאמר בה כי לשונו של פרס אינה מחליקה לעולם.

באותו גיליון עצמו, בעמוד 33, אתם קובעים שלשונו של פרס החליקה, ולא

שימעון פרס, בנסותו להסביר לצמרת מיפלגת־העבודה מדוע הסכימה הממשלה עכשיו להסכם שאותו דחתה בתרועה גדולה לפני חצי־שנה, שם את הדגש על נוכחות אמריקאית זו.

תוך כדי כך החליקה לשונו, כפי שקורה לו מדי־פעם. הוא אמר: אילו היה קיים כוח אמריקאי כזה בשארם־אל־שייך, במאי 1967, לא היתה פורצת מילחמת ששת־הימים.

עמוד 33
מדי־פעם

הארץ, אם המצב אינו מוצא חן בעיניו.
לשונו של שימעון פרס — האבר העיקרי בגופו — אינה מחליקה לעולם.

עמוד 11
לעולם

סתם, אלא „כפי שקורה מדי־פעם".

אז תחליטו — קורה מדי־פעם או לא קורה לעולם?

חיים תבור, באר־שבע

● הפעם החליק העט של **העולם הזה.** מסתבר שהלשון הארוכה ביותר במדינה מחליקה בכל־זאת, לפעמים.

מה זז?

דברים זזים בארצות־הברית — ובכיוון הנכון.

אורי דייוויס, ארצות־הברית

● סרבן־המילחמה אורי דייוויס השם מלים אלה על גבי חפיסת הגפרורים (ראה גלופה) האומרת: „שחרר את פלסטין! רדיפת היהודים על־ידי הנאצים אינה מצדיקה רדיפת ערבים על־ידי יהודים. ישראל מתקיימת בפלסטין מאז 1948 על חשבונם של למעלה ממיליון וחצי ערבים."

חפיסת־הגפרורים
נאצים ויהודים

קיפוח האשה

אני רוצה לחרים קולי כנגד קיפוח הגבר. כפי שהדבר בא לידי ביטוי בסקירתכם על אנשי־השנה (העולם הזה 1983).

מדוע לנשים הוקצה מקום מייוחד ונבחרה אשת־השנה — כוכבה לוי, שכבודה במקומה מונח — ולא הוקצה מקום נפרד ל„גבר־השנה"?

או שמא בעצם זה ביטוי לקיפוח האשה ול„נחיתותה", וכל פעולה שלה החורגת מתחום המיטבח וסביבתו זוכה בהדגשה מייוחדת?

טובה גפן, קריית־ביאליק

אורי דייוויס
יהודים וערבים

יועצי־אחיתופל

אין לי ספק שראש־הממשלה יקרא מדור זה. סוף כל סוף, למרות האיסור הידוע של הגברת גולדה מאיר להכניס את העולם הזה לשגרירויות לא חל, כנראה, הכלל על השגריר־לשעבר רבין. לדיברי המושבה הישראלית בוושינגטון, השבועון הגיע אליו דרך נהגו.

ובכן, ארשה לעצמי להגיב על מיספר „תמונות" מחדשות הטלוויזיה בפלורידה, בקשר להסדרים האחרונים באיזורנו

נדהמתי בקוראי את העיתונות הישראלית, כשלמדתי כי ראש־הממשלה, נוסף לכל היועצים שכבר מינה לעצמו, הוסיף גם את עמוס עירן (פרידמן) ואת דן פתיר (פחתר) כיועציו. קצת קשה להאמין, אבל הנה באה מערכת־חדשות אחת אחרי השנייה, ובצד ראש־ממשלת ישראל ושר־החוץ האמריקאי מופיעים גם היועצים. האם זכר להם השגריר־לשעבר בוושינגטון את נאמנותם או האם בא המינוי עקב כישוריהם בשטח הפוליטי הבינלאומי?

הייתי קובע ללא־ספק כי נאמנותם לו, היא אשר הביאה את שני היועצים לעמדתם תנוכחית, מאחר שקשה לי להאמין שיש להם כישורים מיקצועיים מדיניים, עם הבנה של המיבנה הפוליטי במרחב, הם יכולים להצדיק את חבחירה.

עמוס עירן כיהן בוושינגטון כניספח לענייני עבודה, למעשה נציג ההסתדרות, ובשובו ארצה מונה כמנכ"ל מיבטחים. דן פתיר, כתב־ספורט לשעבר בלונדון, כיהן כניספח לענייני־עיתונות בוושינגטון, ובשובו ארצה שימש ככתב דבר, במחנה וכו'.

איני מטיל ספק ביכולתם של היועצים האלה בשטחים שבהם אומנו. אבל בתקופה שבה הממשלה המיסכנה נלחצת ומאולצת לנהל משא־ומתן רציני ביותר עם מימשל בלתי־אוהד בארצות־הברית, אפשר היה לצפות ממר רבין למנות לו יועצים כישרוניים בעלי ידע מדיני נרחב, בייחוד של המיבנה הפוליטי במיזרח־התיכון, ומעל לכל — יועצים בלתי־תלויים.

איני חושב שהציבור בארץ רוצה, וצריך, להיות תלוי בייעוץ הבא מקצינים־לשעבר, רמטכ"לים־לשעבר, שגרירים או צירים לשעבר, כמו אפי עברון ממישרד־החוץ, הזכור לרבים מ„פרשת לבון", ויועצים ברמה שכמוה אפשר למצוא בארץ לאלפים. מדוע חייב הציבור לממן את חוסר־הכישרון של אלה?

ג'קי (יעקב) בכר, פלורידה

ללכת לקראת הבודדים!

ברצוני להתייחס לסידרת־הכתבות בעיתונכם על בעיית הבודדים (העולם הזה 5־1983).

ובכן, זוהי בעייה כאובה ביותר. שאלה שאינם בודדים אינם מתחילים אפילו לתפוס את גודל היקפה. נכון, בעולם התחילו כבר לטפל בבעייה ברצינות, אבל בישראל עדיין מתייחסים אל הרווקים והגרושים הבודדים במין חשדנות שקשה להבינה.

משום כך הם מרגישים עצמם בלתי־רצויים בחברת זוגות נשואים, או כשהם יוצאים לבלות ביחידות, מחוסר־ברירה.

מאמרים מהסוג שהתפרסם אצלכם הם רק תחילת הדרך לתצגת הבעייה בפני הציבור הרחב, שאינו יודע כמה טוב לו — אבל עדיין רחוקה הדרך, מן המילה הכתובה אל המעשה.

נ.ר., תל־אביב

הבודדות אשמות במצבן!

היה עלי לאמת פרט או שנים, ולכן רק עתה הגבתי על הראשונה בסידרת הכתבות על הבודדות (העולם הזה 5־1983).

ובכן — ואני מציין מייד: אני נשוי, אב לשניים ומאושר מאד בחיי נישואי. כל הכבוד לרותי הייבנטריגר על אומץ־ליבה. אבל מה חבל, שאין לה אומץ מלא. שכן בשני פרטים אישיים לא דייקה (בלשון המעטה): א': אין היא רווקה אלא גרושה (נא לאמת עובדה זו בטלפון 04־988256), וכן, מפליא! נשים הרי נוהגות ל„הצעיר" עצמן, מדוע איפוא הוסיפה

לעצמה שלוש שנים? לפי המידע שבידי היא רק בת 34.

לא כל־כך חשוב המיקרה שלה, עם שני אי־דיוקיו, כמו — וזו גם כוונתכם — שחשוב המיקרה הכללי, ולדעתי מצטרפת בצדק גם הגברת אילנה גושן. רותי הייבנ־טריגר ודומותיה אשמות בעצמן במצבן!

אני מתכוון לכך שאותן מורות־רווקות מבוגרות כיום, היו בזמנן חורשות־ענגים בחוטמן הענוג, ודחו ללא־ספק גברים רבים שהיו, לפחות אחדים מהם, בעלי כוונות רציניות! הגברת הייבנטריגר מודה בעצמה שהיה לה ר ק טרקטוריסט, ולכן הוא נפסל אצלה בחשבון סופי. מוכר לי בעלה־לשעבר (אינני זוכר אם היה טרקטוריסט אם לאו). אכן לא היה ברוך כישרון־לימוד, אך היה בחור־חמד, טוב, במובן הפשוט של המלה.

ושוב, במיקרה הפרטי זה עיסקה אם התגרשה ממנו, ואולי באמת לא היו לה עניינים לדון עמו פרט לענייני מיתולוגיה. אם כך, מדוע לא חושבת מורה כזו, שאם אין לה אקדמאי מוכן היא יכולה לגדלו, „לבשלו". כלומר — להינשא לסטודנט, לעזור לו ללמוד ואז יש לה מהנדס, כלכלן, עורך־דין מוכן? ועוד בעל הכרת־תודה?!

ציינתי בראשית דברי, „אבל". עד היום אני רותח כימעט על כל המין הנשי (ובסתר־ליבי עתה, למיקרא הכתבה, שמח לאיד כל הבודדות. מגיע להן! וכי כמה לבבות שבורים של גברים ה ן זנחו מ־אחוריהן? על זה הן חושבות ומדברות?). נישאתי בגיל מאוחר יחסית. ומדוע נישאתי כה מאוחר?

משום שלא הייתי מספיק טוב לאותן חטמניות. הייתי לבלר במישרד ממשלתי, בדרגה 10־8 של אז, בלי מכונית וגר עם

רותי הייבנטריגר
לא רווקה — גרושה

הורי. (היום יש לנו, לרעייתי ולי, דירה שערכה בשוק הרבה למעלה מרבע מיליון ל"י, „חיפושית" במצב טוב, שתי משכורות והשכלתי כימעט אקדמאית. אבל גילי כימ־עט כפליים מגיל מתגייס לצה"ל, ועתידנו לפנינו).

חרקתי שיניים ולבד, במישל"ב עשיתי בגרות. היכן לא שרצתי? אפילו לליבר פניתי (כן — מה יש להתבייש?), ובי־1957, או שנה לאחר־מכן, כבר איני זוכר בדיוק, היתה מודעה על אחת בעלת דירה, מכונית ו א ז — 200,000 ל"י!

ומה אומר לי אותו נאד, נפוח מריב חשיבות עצמית? „אתה לא מתאים, אין לך בגרות ואין לך כלום." נבל אשמאי שכמוהו. וכי לו הייתי אקדמאי מסודר (גובהי 188 ס"מ, רעייתי עד היום מתפלאת שלא נשאתי אשה בגיל יותר מתאים), הייתי צריך בכלל לפנות לשירותיו???

ולא רציתי סתם מיתולוגיה, אלא בפירוש חתנולוגיה ומישפחולוגיה. את רעייתי נשאתי חצי שנה לאחר היכרותנו.

אני חוזר וקובע: צודקת גברת אילנה גושן. ועצה לי לכל ה„מועמדות" לרווקות:
— אל תחפשנה לכן אביר על סוס לבן! אין כזה! ומאידך — יש הרבה בחורים טובים שרוצים לא פחות מכן להקים מישפחה, מהר ככל האפשר, ומכל הבחינות (עובדה — זה קרה לי ולרעייתי, אשר התחלנו באפס, ובדירה שכורה) טובים תשניים מן האחד!

על הבעייה הכללית איני יכול לחוות דעה, שכן הצלחתי לברוח בעוד־מועד מ־מצב הרווקות, אך סבורני שאם יגלו ה־

(המשך בעמוד 14)

למרות ההתייקרויות
אנו ממשיכים..
זו ההזדמנות שלך
לרכוש אחד ממוצרי קריסטל המעולים במחיר מוזל
היכנסי עוד היום ורכשי
טיב ☆ יוקרה ☆ עיצוב

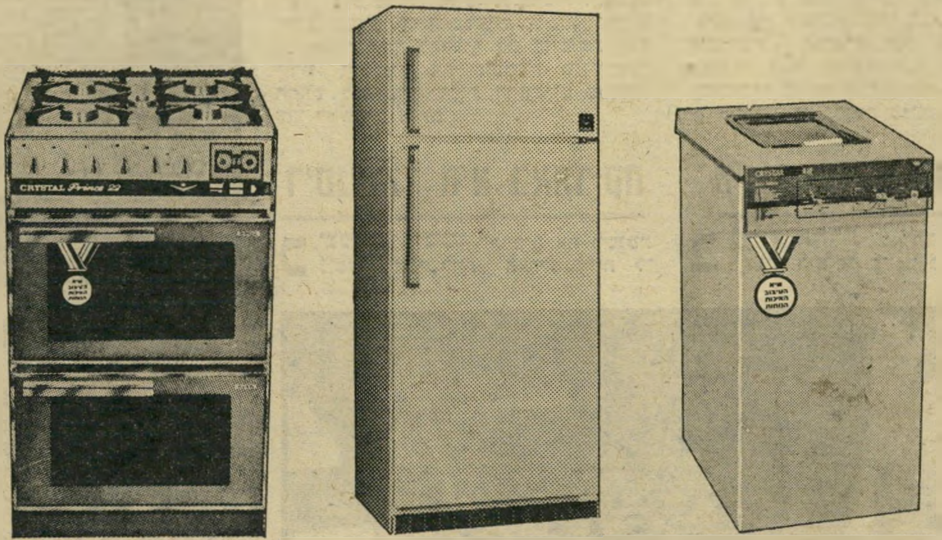

תנור בישול "פרינס"
מקרר פרזידנט
מכונת כביסה "ליידי"

גם בעוד 20 שנה
תהיי מאושרת עם
קריסטל

הם נתנו לי מענק
1,000.- לירות
ועוד אמרו תודה
חסכון 10000
הבנק הבינלאומי הראשון

סניף ראשי: שד' רוטשילד 39, ת"א טל 293251

רוני ויוני
בגדי ילדים

להשיג:
בחנויות שק"ם,
כלבו שלום
ובחנויות בגדי ילדים

למדו מהר ובהצלחה
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
באולפן גרג (בר־קמא).
ת"א — גורדון 5, טל. 224532.
חיפה — „במעלה", טל. 664922
קורס חדש ב־1.10.1975

בעייה גורלית מסעירה את הכנסת:

מי ייסע לחו"ל על חשבון המדינה?

הבדיחה המעופפת

ולחטיבה־האחות, אחדות־העבודה, אשר חבריה הוכיחו בחודשים האחרונים תסיסה גדולה.

ורטמן נזכר בתפקיד הרם של סגן יושב־ראש הכנסת. למערך יש שני סגני יושבי־ראש, ח"כ מרדכי בן־פורת מרפ"י לשעבר, וח"כ יהודה יודין ממפ"ם. ורטמן החליט כי אפשר יהיה להחליף את בן־פורת ואת יודין, ולהעניק את סוכריית סגן־יושב־הראש למקימי־הצעקות הראשיים בכנסת, כדי להשתיק אותם.

דיסניילנד היא באמריקה

כשניגש ורטמן להרכיב את רשימת נוסעי המשלחת הפרלמנטרית ל־

כבוד רב לישראל בבתי־המחוקקים האמ־ריקאיים.

אך ישעיהו שלף קלף חזק משרוולו. הוא טען כי בעת האחרונה התערער מעמ־דו כיושב־ראש הכנסת, בעיקר בגלל האש־מות הליכוד נגדו על כי הוא נוהג איפה־ואיפה בין מיפלגתו־שלו לבין מיפלגות ה־אופוזיציה. „המיפלגה שלי צריכה לעמוד מאחורי כנגד ההשמצות," טען ישעיהו. „והעמדתי בראש המישלחת החשובה תח־זק את מעמדי בכנסת פנימה."

מי יגרש את גרשוני?

בעייה אחרת שאותה צריך ורטמן לפתור היא זו של ח"כ צבי גרשוני.

להנהלת הסיעה. השדר שיצא אליו מטעם ורטמן היה חד־וחלק: „אתה נוסע לאר־צות־הברית."

בכנסת מתלוצצים, כי עם פרישתם יפתחו ח"כ משה ורטמן וחברת־הכנסת אס־תר הרליץ מישרד־נסיעות, שבו יחלקו זה לזה כרטיסי־נסיעה לחו"ל. ידוע, כי מטע־מים השמורים עימו, אין ורטמן מסרב לעולם לדרישת הרליץ להצטרף לנסיעות הממומנות על־ידי הכנסת. הרליץ גם ערכה בשבועות האחרונים „ברוגז" זוטא עם ורטמן, על שאישר ליריבתה, ח"כ אורה נמיר, נסיעה על חשבון הכנסת לארצות־הברית, נסיעה אשר נמיר נמצאת עתה בעיצומה.

כפיצוי על העלבון האישי, וכן משום שכבר כארבעה חודשים לא ביקרה הרליץ

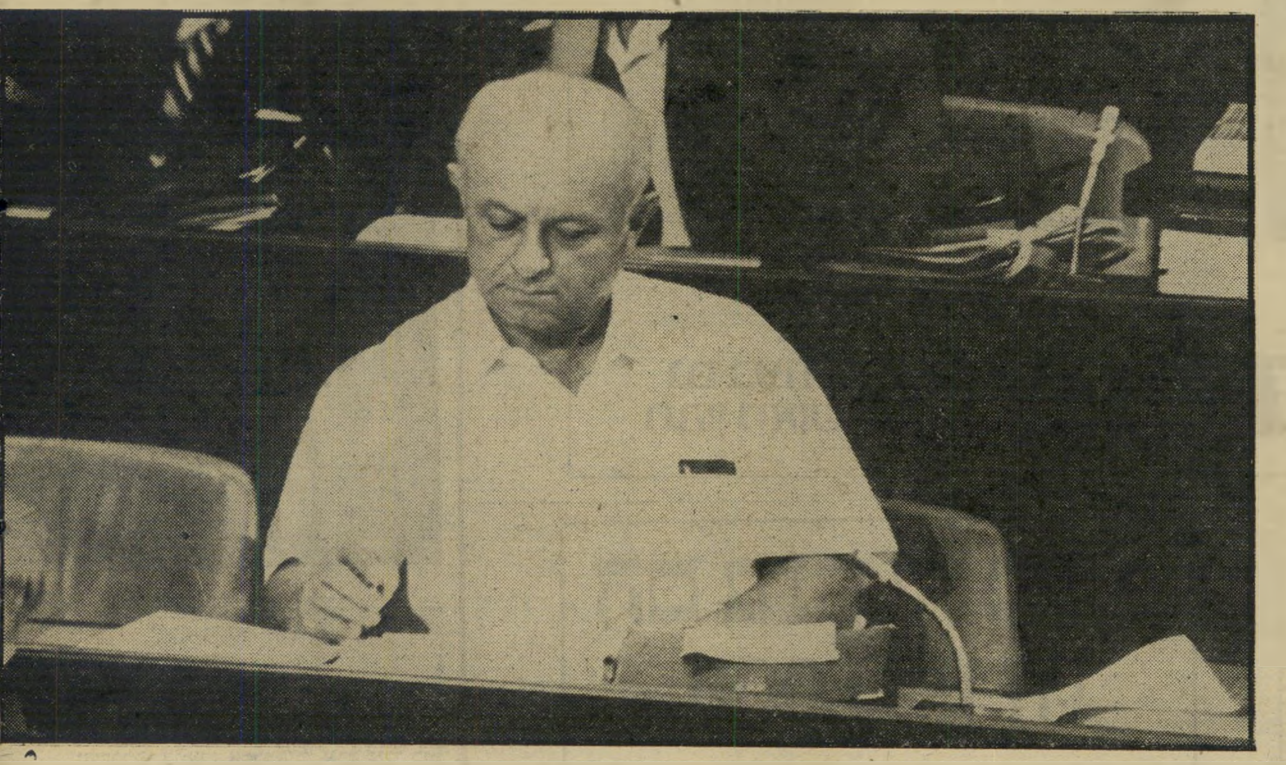

אשה או ספרדי? נמיר

„כולם נסעו כבר לחוצלארץ, רק אני עוד לא נסעתי. אולי תסדר לי נסיעה במישלחת הגדולה של הכנסת שיוצאת לארצות־הברית?" פנתה אחת מ־וותיקות קצרניות הכנסת, בשבוע שעבר, אל סגן־מזכיר הכנסת, שמואל יעקובסון. „את יודעת אנגלית טוב, אז את לא מת־אימה למישלחת," ענה לה יעקובסון ב־בדיחה, שמאחריה ניצבה אמת עצובה.

כאשר פורסם כי הקונגרס האמריקאי הזמין מישלחת בת 10 חברי־כנסת לביקור בארצות־הברית, הוצגה ההזמנה כהישג גדול לבית־המחוקקים הישראלי. הזמנות מסוג זה הן נדירות ביותר, ומישלחת כה גדולה תפתור גם בעיות פנימיות אישיות של חברי מיפלגת העבודה.

אולם כבר עם הפירסום הראשון על הזי־מנת המישלחת, הסתבר ליושב־ראש סיעת המערך, ח"כ משה ורטמן, כי שישה המ־קומות שיועדו למערך, מתוך עשרה הכר־טיסים לארצות הברית, לא יספיקו כדי לשמור על שלום־בית בתוך הסיעה שלו. הוא נזקק לסוכריות נוספות שאותן יוכל לחלק, בעיקר לחברי חטיבתו־שלו, מפא"י,

מה הוא כותב: ח"כ ורטמן מכין את רשימת הנוסעים

קונגרס האמריקאי, הוא החליט לסגור חו־בות אישיים שלו, לתת פרסים על הת־נהגות טובה ולהשתיק את הצועקים.

הראשון שרמז על רצונו לנסוע היה יושב־ראש הכנסת עצמו, ישראל ישעיהו. מקורביו של ישעיהו ניסו לרמוז ליושב־הראש אוהב הנסיעות שעליו להסיר את בקשתו לנסיעה. לפני מיספר חודשים עמד ישעיהו בראש מישלחת פרלמנטרית לגר־מניה, וחברי המישלחת היו צריכים לניסים רבים כדי למנוע שערוריות דיפלומטיות בעיקבות דבריו של ישעיהו עם המארחים הגרמניים.

„היה לנו מזל," סיפר אז אחד מחברי־הכנסת שהיו במישלחת, „שישעיהו אינו יודע גרמנית. שני חברי־כנסת שבקיאים בשפה זו, ח"כ שימחה ארליך (ליברלים) וח"כ אברהם מלמד (מפד"ל), היו המתור־גמנים של ישעיהו. אולם הם לא רק תירגמו, אלא גם צינזרו את דבריו ושינו אותם תוך כדי תירגום, כך שמהגרמנים נחסכו שטויות רבות, שאותן אמר ישעיהו, וממדינת ישראל נחסכו בושות רבות."

שליטתו של ישעיהו באנגלית אינה טובה בהרבה מזו שבגרמנית. הופעתו של היושב־ראש, שהוגדר פעם על־ידי חברת־כנסת מסויימת כ„מתאים להיות שגריר ישראל בדיסניילנד," אינה יכולה להביא

גרשוני היה מועמד המערך למישלחת־הכנסת לאו"ם. עמיתו מגח"ל, ח"כ זלמן אברמוב, יצא כבר בשבוע שעבר. אולם שר־החוץ, יגאל אלון, הטיל וטו מוחלט על נסיעתו של גרשוני, בטענו כי זה אינו יודע אנגלית והופעתו תבייש את ישר־אל באו"ם. גרשוני לא נסע. עובדה זו, וכן העובדה שהמערך לא ייוצג כלל באו־תה מישלחת, עוררה את חמת ותיקי

מאת

יוסי ינאי

מפא"י, אשר גרשוני נמנה עימהם. ורטמן החליט לשכך את הסערה, ולהציב את גר־שוני למישלחת שתצא לארצות־הברית.

ח"כ נוסף שהחל בחודשים האחרונים „לעשות שרירים", הוא חבר־הכנסת הספ־רדי של מפא"י, בן־ציון חלפון. חלפון, נעים־ההליכות והממושמע, תפס, לאחר שנ־תיים של ישיבה בכנסת, כי מי שאינו עושה מהומות אינו זוכה בהטבות. הוא הו־דיע לוורטמן, דרך ידידים משותפים, שאם לא יקבל מקום במישלחת לארצות־הברית, הוא יתחיל להביע דעות עצמאיות בכנסת ובמוסדות המיפלגה, דבר שלא ינעם כלל

בחו"ל, הבטיח ורטמן גם לה מקום בנסיעה האמריקאית.

אם בגלל נסיעתה של הרליץ, או מפני שהוא־עצמו אוהב לנסוע לחו"ל, רשם ורטמן גם את עצמו במישלחת היוצאת לארצות־הברית. איש לא יעז לערער על נסיעתו של ורטמן עצמו, מתוך חשש להסתכסך איתו בנושא זה. לכולם ברור כי ורטמן ימשיך לשמש מחלק־הכרטיסים בהרבה נסיעות נוספות, המיועדות לחברי־הכנסת בשנתיים הקרובות.

מתוך חמישה המועמדים של מפא"י ל־נסיעה שולטת רק אחת, אסתר הרליץ, היטב בשפה האנגלית, אם־כי במיבטא גר־מני מזעזע, ובדיחתו של סגן־מזכיר הכנסת יעקובסון, נתגלתה כאמת עגומה.

אולם ורטמן לא יוכל שלא לאפשר את נסיעת נציגי אחדות העבודה, רפ"י ומפ"ם במישלחת זו. לגבי רפ"י אין לו בעיות של איוש. לשני חברי־כנסת של רפ"י מגיע פרס על כך שלא הצטרפו למשה דיין ומרדכי בן־פורת בהצבעה על הסדר־הבי־ניים: מטילדה גז ודויד קורן. גז היתה ממושמעת הרבה יותר מקורן, ונכנעה מייד לתכתיב המיפלגה. לכן מגיע לה הפרס לפני קורן, שהתפתל רבות קודם שהרים ידו יחד עם המערך. אך מצד אחר, גז היתה חברת המישלחת המפורסמת לגר־

בתנועה מתמדת: הרליץ

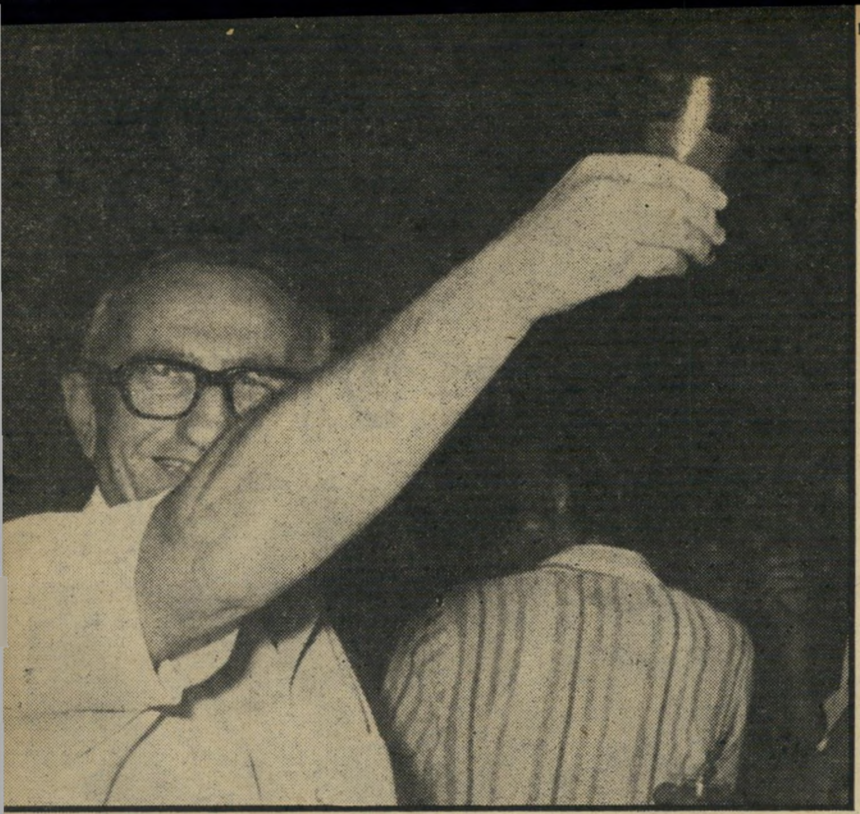

מניה, בעוד קורן לא יצא את הארץ זה כמה שנים. בין שני אלה יצטרך ורטמן להחליט, או שיניח לשניים לריב בינם לבין עצמם על המקום בטיסה.

לגבי אחדות־העבודה אין לוורטמן כל בעיות. ח״כ אברהם גיבלבר, הממונה על תיק הנסיעות בחטיבתו, כבר הודיע שבחר במועמד: הוא־עצמו. גם למפ״ם ייגתן לבחור את הנציג שלה. יהיה זה, כפי הנראה, ה״כ אהרון אפרת, למרות שגם הח״כ המרדן של מפ״ם, אליעזר („לייזר״) רונן, לוטש עיניים חמדניות אל הנסיעה.

כרטיס או כיסא?

הרשימה שהכין ורטמן הגיעה ל־שמונה שמות, על שישה המקומות המייועדים לו. עתה מנסה ורטמן להרוויח מקום אחד, כאשר ינסה לשכנע את הליכוד לוותר על מקום אחד משלו במישלחת עבור ישעיהו, בטענה כי מטעמים אס־

סגן היושב־ראש השני מטעם המערך, ח״כ יהודה יודין ממפ״ם, הפך כבר ישי־בות רבות לקומדיה, ומקובל על מרבית חברי הסיעה, כולל חבריו של יודין מ־מפ״ם, כי יש להחליפו.

לא שר, אז...

כיוון שהסגנים היו עד כה מטעם חטיבות רפ״י ומפ״ם, מקובל על ה־סיעה כי אם תהיה החלפה, צריכים לבוא שני הסגנים החדשים מטעם מפא״י לשעבר ואחדות־העבודה. לגבי אחדות־העבודה אין כל בעייה. שוב הו־דיע גיבלבר, כי הוא והחטיבה שלו הח־ליטו שגיבלבר יהיה סגן־יושב־ראש ה־כנסת מטעם אחדות־העבודה. ורטמן החל כבר ללחוץ על גיבלבר לוותר על המקום שלו בנסיעה לארצות־הברית, משום שהוא מקבל את סוכריית סגן יושב־הראש.

לגבי המועמד של מפא״י, הבעייה

מגיע לו! גרשוני נדפק ומקבל פיצוי

שר־התיקשורת ואחר־כך סגן־שר־התיק־שורת, למרות שהתפקיד הובטח לו על־ידי ראש־הממשלה עצמו. כזכור, קיבל שר־החקלאות אהרון אוזן גם את תיק ה־תיקשורת, וח״כ אלי מויאל מונה כסגנו, מינויים אשר הסיגו את המישרד הכושל עוד יותר.

אך ורטמן, איש חיפה, שרוי ביחסים קרירים ביותר עם שחל, בן־עירו. לידיד קרוב שלו אמר: „אני לא אתן לשחל את הסגנות.״ גם חיפאי אחר, ח״כ וראש העיר יוסף אלמוגי, פנה לוורטמן בדרישה לתת לשחל את התפקיד. „אין מועמד יותר טוב משחל, והמקום מגיע סוף־סוף ל־חיפה,״ אמר אלמוגי. ורטמן התחמק. הוא פוחד בדרך־כלל לומר „לא״ ישיר לאלמוגי, ועל כן ענה: „שחל הוא אחד המועמדים.״

מועמד נוסף הוא מועמדת: ח״כ אורה נמיר. מיספר חברות־כנסת פנו לוורטמן בדרישה לתת לה את התפקיד. כשיש לו שני מועמדים כאלה, יכול ורטמן להשיג מקום נוסף ברשימת הנוסעים. לאסתר הר־ליץ הוא יכול להבטיח, כי אם היא תוותר על מקומה במישלחת, הוא ידאג לכך שיריבתה הגדולה, אורה נמיר, לא תקבל את תפקיד הסגנית. ואילו לבן־ציון חלפון הוא יכול להבטיח שאם יוותר על המקום שלו בנסיעה, ידאג ורטמן לכך ששחל, שאף הוא ספרדי כחלפון, לא ייבחר ל־תפקיד.

בדיחה על הדוכן

כדי למנוע טענות כאילו החלפת סגני יושב־ראש הכנסת נעשתה מתוך שיקולים מיפלגתיים פנימיים של מיפלגת העבודה, ניסה ורטמן להשפיע על הליכוד ועל המפד״ל להחליף גם את סגני יושבי־הראש שלהם. לליכוד יש שני סגני יושבי ראש: בן־ציון קשת מחרות, וזלמן אברמוב מהליברלים. למפד״ל יש סגן יושב־ראש אחד: ח״כ פינחס שיינמן, ראש המועצה הדתית תל־אביב—יפו.

הליכוד דחה את פנייתו של ורטמן על הסף. מייד אחרי הבחירות לכנסת הנו־

ינהל את ישיבות הכנסת. הרעיון שייווצר מצב שבו בגין יצטרך לפנות אל תמיר ולומר לו „אדוני היושב־ראש,״ הוא כ־סיוט לבגין.

בגין, הפרלמנטר הוותיק, יודע גם כי אם נוף ינהל את ישיבות הכנסת, ייראה בית המחוקקים כבדיחה, וגם לכך אין הוא מוכן. לכן דחה בגין את הצעתו של ורט־מן.

גם המפד״ל אינה מעוניינת בהחלפתו של שיינמן. במצב־הכוחות המעורער בתוך ה־מיפלגה הצליחו מנהיגיה, בורג ורפאל, לביית את פינחס שיינמן, הנחשב כאחד האנשים החזקים במפד״ל. הדחתו מתפ־קיד סגן יושב־ראש הכנסת מבטיחה להם צרות מבית.

מלבד הכבוד הרב המתלווה לתפקיד סגן יושב־ראש הכנסת, יש בכך הכנסה לא מבוטלת. סגן יושב־ראש מקבל משכורת חודשית הרבה יותר גבוהה. אותה תוספת ניתנת לו אף בפנסיה שלו, שאותה הוא מקבל כל חייו, לאחר פרישתו מהכנסת.

נראה כי כבוד זה, וסכום הכסף הבלתי־מבוטל, חשובים אפילו יותר מקיסמי הנ־סיעה לארצות־הברית, ובעזרת תפקיד סגן יושב־הראש יצליח ורטמן להרכיב את מישלחת־הפרס הכימעט־פרטית שלו.

גם הוא רוצה! ישעיהו זועם ודורש

הפרס: מטילדה על חשבון בן־פורת

תטיים אין ישעיהו יכול לנכוע על מיכסת המקומות של מיפלגתו־שלו, בגלל מעמדו כיושב־ראש. כי־אז הוא יישאר עם מקום עודף אחד בילבד. אחד המועמדים שה־נסיעה הובטחה להם, יצטרך לוותר. עבור ויתור כזה יצטרך ורטמן לשלם.

ורטמן נזכר פתאום בתפקיד סגני יושבי־

מורכבת הרבה יותר. אחד השמות ה־ראשונים שהועלו היה זה של ח״כ החיפאי ויושב־ראש המועצה הישראלית לצרכנות, ח״כ משה שחל. בעד בחירתו של שחל קיימים מיספר נימוקים כיבדי־מישקל: שחל הוא עורך־דין, מיקצוע העוזר לו ללא־ספק בתפקיד סגן יושב־ראש הכנסת. הנימוק

הכל הולך בשוק חברי הכנסת: נסיעות לחו״ל - תפקידי סגן־יו״ר - משכורות

הראש. הסערה שחולל מרדכי בן־פורת בהצבעתו בעניין הסדר־הביניים, והתנהגו־תו ה„אנטי־חברית,״ בעניין זה מחייבים, לדעת ורטמן, את הענשתו של בן־פורת. למרות שבן־פורת נחשב כיושב־ראש ה־ישיבות הטוב ביותר בכנסת, הוא יורחק.

השני הוא ששחל הוא בן עדות־המיזרח, ולאלה יש כבר חזקה (תקדימי יצחק נבון ומרדכי בן־פורת) על אחד ממקומות סגני היושב־ראש מטעם המערך. הנימוק השלי־שי, שהוא כבד־המישקל ביותר: לשחל מגיע פיצוי על כך שלא קיבל את תפקיד

כחית הוחלט בין סיעות הליכוד כי אם יערכו חילופי סגני יושבי־ראש, יקבל ה־מרכז־החופשי את אחד הסגנים. כיום יש למרכז החופשי רק שני חברי־כנסת: שמו־אל תמיר ועקיבא („הזמר״) נוף. מנהיג חרות, מנחם בגין, אינו מוכן לכך שתמיר

להשחיל את שחל

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

בודדים והבודדות יותר רצון טוב, ויישמעו פחות לשיגיונות־ליבם, יוכלו ליצור (מח־דש לגבי הגרושים והאלמנים) קישרי־קבע.

אבניר אבידני, חיפה

יש או אין קשר?

הראיון עם האלוף (מיל.) דווידי הזכיר לי משהו. הוא אמר שיש קשר בין פעילות (צימצום) מינית לבין פעילות (תגברת) צבאית, עם המלצה על ספרטה.

במיקרים רבים, כשיש קשר בין דברים, לא תמיד ברור מי הביצה ומי התרנגולת. כלומר, אולי דווקא גברים שפעילותם ה־מינית מצומצמת, ולאו־דווקא מבחירה חופ־שית, נוטים לטפח בשאר חשטחים דימויי־עצמי „גברי".

הכרתי שני סגני־אלופים, אשר טרחו מאד — וגם הצליחו — לבנות לעצמם דימוי גברי מאד, לוחם מאד, וגם תמכו בהלכי־רוח פוליטיים, חברתיים ומישפח־תיים גבריים מאד, ושנאו את „שיחרור האשה". ואילו מבחינה מינית הם היו פשוט אימפוטנטים.

לנפוליון אמרו כבר פעם ש„כל אחד נלחם למען מה שאין לו" (כשהלה התפאר שהיא נלחם למען הכבוד). אדם שהמוטי־

התמונה של ד.ב.
לא אוטו־פורטרט

בציה שלו צודקת וחזקה, כושר־לחימתו לא ייפגע אם יהיו לו חיים יפים ומלאי־סיפוק להגן עליהם.

ניסיון לדאוג לאיזון טכני של שני כיווני אנרגיה (חיסכון במין למען הגברת אנרגיית הלחימה) מעיד על משהו רקוב (וגם מסריח) בממלכתו של דווידי.

ד.ב., יפו

● הקוראת ד. ב. צירפה למיכתבה את תמונת הילדה הסינית החמודה שאיננה, כנראה, אוטו־פורטרט.

לחתור אל רעידת־אדמה

קשה להאמין. הרי לכאורה זה קרה רק אתמול. אתמול, ולא יותר. השכול והכאב. ההרוגים והפצועים. המדינה שהשתנתה.

כן, רק אתמול. אך אתמולים של שנתיים ימים. הצלקות שהיו אתמול — נשארו היום, ביתר שאת וביתר תוקף. שנתיים למילחמת יום־הכיפורים.

שנתיים שהמילחמה ניטרלה אותנו, את כולנו, מהחיים היפים, הלא־איכפתיים, של ערב המילחמה הנוראה, המילחמה ששינתה את כולנו.

עכשיו — שנתיים אחרי „רעידת־האד־מה" יש לחתור בכוחות משותפים, של כל המחנות בישראל, לרעידת־אדמה בכיוון אחר, בכיוון השלום והחיים בצוותא של כל עמי המרחב.

אחרת ניפגש שוב בשדה־המערכה ות־פעם, נשלם מחיר גבוה פי־כמה מכל הבחינות, אם חלילה נעדיף, כאתמול, את המילחמה על־פני השלום. אזהרה זו כוחה יפה לכולנו, כי כל אחד מאיתנו יכול לתרום בדרכו־הוא להשגת המסרת בכיוון השלום המיוחל.

דרור אבניאלי, ירושלים

M.1
פרסום ד"ר יעקבסון

הנדון:

פרס הצביעות מגיע למיפלגות שמסרו לרבנים מונופול על הנישואין, והזועקות עכשיו חמס

הרשימה השחורה

אנחנו משופעים בחגים ובמועדים. אין דבר יפה וחשוב שאין לו יום משלו בלוח־השנה, יום שבו ניתן לחגוג ולהתייחד עימו, לבל ייעלם מנוף חיינו.

יש לנו חג־החרות. וחג־הביכורים, המפנה את מבטינו אל עמל עובד־האדמה. ויום־הדין, שהוא גם יום חשבון־הנפש. וחג שימחת־תורה. וחג האור, שהוא חג־הניצחון.

ולא די באלה, המקודשים על־ידי דת ישראל מדור־דור.

יש לנו גם יום־העצמאות. ויום־הגבורה. וחג־העבודה. ואפילו יום־האם, שבו סוגדים אנחנו לתכונות הנאצלות של האימהות.

ורק תכונה אחת, מרכיב חשוב אחד של חיינו ה־לאומיים, אין לה חג ואין לה מועד:

ה צ ב י ע ו ת.

אני מציע לשים קץ לקיפוח זה.

■ ■ ■

מאז אמר אלכסנדר ינאי הגוסס לאלמנתו־לעתיד כי אל לה לירוא מפני הצדוקים והפרושים, אלא רק מפני הצבועים, שולטת תכונה חשובה זו בחיינו. בכל דור ודור קמים הצבועים, העושים מעשי זימרי ודורשים שכר כשל פינחס.

מן הראוי להקדיש להם חג מיוחד — חג הצביעות.

אפשר למקם אותו בלוח־השנה אי־שם בין סוכות וחנוכה, כדי לגשר על פני תקופה חסרת־חגים זו.

בחג־הצביעות ניתן יהיה לכוון את תודעת הציבור אל תופעות חשובות רבות בחיינו.

מישרד־החינוך — שהוא עצמו אחד המיבצרים לשימור תכונה חשובה זו — יכין מערכים לגני־הילדים ולבתי־הספר. מפקחים ותיקים, שטובת הדור הצעיר יקרה להם מכל, יכתבו סיפרי־לימוד ויגבו עבורם תמלוגים.

הכנסת תקיים ישיבת־חג מייוחדת, שבה ישאו את דיבריהם ראשי כל המיפלגות, כשכל אחד מהם ישתדל להוכיח כי מצע מיפלגתו שלו הוא דוגמה ומופת בשטח זה.

העיתונים יפרסמו מוספים מייוחדים, שיאירו את התופעה מכל צידיה, תוך שימת הדגש על עבודתה ה־נאמנה של העיתונות עצמה לטיפוחה.

הטלוויזיה והרדיו יקיימו, כמובן, רבי־שיח, בהשתתפות הפרופסורים החשובים ביותר, שיסבירו את האספקטים החיוניים של תכונה זו לקיום האומה ולקידום האנושות, תוך הפגנת למדנותם ושנינותם.

אפשר יהיה לחלק גם פרס־צביעות שנתי. למשל: „פרס זימרי".

■ ■ ■

בין כל התופעות שיועלו על נס בחג הזה, מגיע מקום של כבוד ללוחמים האמיצים בכפייה הדתית.

קשה להעלות על הדעת דוגמה מובהקת יותר של צביעות צרופה, מאשר עמדת הזימרים המטפחים במשך 364 ימים בשנה את שילטון הכפייה הדתית במדינה, והמופיעים ביום ה־365 את העוול המשווע הכרוך בכפייה זו.

השבוע היינו עדים להצגה נוספת של שיטה זו. לבעליה מגיע פרס־זימרי לשנת 1975.

■ ■ ■

כתב־הטלוויזיה דן רביב עשה שירות גדול ל־ציבור. הוא השיג סקופ: רשימה שחורה מטעם מישרד־הדתות של פסולי־חיתון ומעוכבי־חיתון.

מייד קמה זעקה, שמילאה את הארץ מקצה עד קצה.

שערורייה. הייתכן. אנה הגענו. לא יקום ולא יהיה. רק על גופותינו. הקץ לקלריקליזם. הבוז לכפייה הדתית.

המיפלגות החילוניות נרעשות, כשכל אחת מהן פוזלת בחשאי אל רעותה, כדי להתחרות בה ולווסת את עוצמת־חזעם בהתאם לצורך הפוליטי.

פלוני יגיש הצעת־חוק בכנסת. אלמונית תגיש הצעה דחופה לסדר־היום. השאילתות נמטרות כיורה אחרי יום־שרב. מישהו אוסף חתימות לכינוס ישיבת־פגרה של הכנסת. אין זמן לחכות עוד שבוע, עד לכינוס המושב הסדיר. כל רגע יקר מפז. אי־אפשר לסבול את ההפקרות הזאת אף יום אחד נוסף.

קדימה, צבא חילוני קדוש! אל הבארי־קדות! אין לכם מה להפסיד, מילבד קולות דתיים שממילא לא ניתנו לכם, ויש לכם עולם שלם של כותרות־עיתונים ודקות־טלוויזיה לזכות בו!

■ ■ ■

גם מומחים לצביעות, שכבר ראו כמה הצגות טובות בחייהם, נאלצים להודות שזוהי הצגה לא רעה.

צביעות יפה, נקייה, מיקצועית.

מוסד הנישואין נמסר לידי הרבנים, על־פי החוק החילוני של מדינת־ישראל החילונית, שבה שלטו מאז ומתמיד מיפלגות חילוניות.

זה לא קרה השבוע. זה לא קרה השנה. זה קרה לפני כמה־וכמה שנים.

רבים מן הצועקים היום נגד העוול המזועזע של הרשימות השחורות, נתנו את ידם למעשה זה. הם ישבו בכנסת שהעבירה את חוק־הנישואין, הקובע את המונופול הדתי. הם סעדו על שולחן הממשלה, שביצעה את המעשה הזה. הם השתתפו בקואליציות — מאז ועד היום — שקיימו את החוק הזה.

ואתה עומד ותמה: מה הם חשבו לעצמם, האדונים האלה?

האם סברו כי הרבנים יבצעו את הנישואין על פי חוקי

גורן: יד לוחצת יד

בודהא? או שהרבנים יתלו על קירות לישכותיהם את מגילת זכויות־האדם של המהפכה הצרפתית?

האם העלו בדעתם כי הרבנים יבטלו את ההלכה, ויכנסו סנהדרין של ראשי מפ"ם, ר"ע, יעד ומוקד, לקביעת הלכה חדשה?

■ ■ ■

מי שמוסר את הנישואין לידי הרבנים, מוכרח לקבל את שילטון ההלכה. ההלכה כ מ ו ש ה י א, כמו שהרבנים ה א ל ה מבינים אותה.

נכון, אלה הם חוקים מתקופת־הברזל, שהיו מיושנים ללא־תקנה עוד כשהתחילו ימי־הביניים.

רוב כללי־הנישואין היהודיים מקורם במינהגים וב־אמונות של חברה פרימיטיבית, בצרכים של ציבור חקלאי לפני 3000 שנה. הם נוגעים לנחלת המישפחה בחמולה תנ"כית, לפולחן של חברה הזובחת זבחים, וכיוצא באלה עניינים המעניינים ארכיאולוגים ואנתרופולוגים.

אסור לכוהן לשאת גרושה, כי היא כלי פגום. כל אשה רווקה היא, כמובן, בתולה טהורה. ומחר, בבוא המשיח, כאשר כיפת־הסלע תיעלם כלא־היתה, ואל־אלוהי־ישראל יקים באורח־פלא, מחדש, את בית־המיקדש — איך יכהן בו כוהן טמא, שהתלכלך במגע עם אשה שידעה גבר אחר?

ואיך אפשר להכניס לזרם הדם הטהור של העם הנבחר ממזרים, בני חזימה, צאצאיהם של גבר ואשה שאהבו זה את זה ולא הקפידו על הצד הפורמלי?

וכיצד אפשר לקדש אשה דווקא לגבר שהיא אוהבת אותו, ושביגללו הפרה את ברית־הנישואין עם בעלה הקודם?

זוהי ההלכה. אין אחרת.

■ ■ ■

דויד בן־גוריון ידע זאת. מאיר יערי ידע זאת. וגם פינחס רוזן ומשה קול. ובכל זאת נתנו לרבנים מונופול על כל הנישואין במדינה.

וידעו זאת כל הצעירים והצעירות דאז שהצטרפו למפא"י כדי לעשות בה קאריירה, ביודעים היטב שזוהי המיפלגה שמסרה את מוסד־הנישואין לידי הרבנים.

הם ידעו כי כל אחד מכללי ההלכה סותר את מגילת זכויות־האדם של האו"ם, הקובעת שלכל זוג פנוי הזכות שאינה־ניתנת־לעירעור להתחתן, בלא סייג של מוצא וגזע ואמונה ולאום.

הם בגדו בעקרונות־יסוד אלה. הם מכרו אותם תמורת נזיד־העדשים של נוחיות קוא־ליציונית, קאריירה, תקציבים ושררה.

מעולם לא חסרו תירוצים יפים. כמה פעמים שמעתי בכנסת השישית את מאיר יערי (מפ"ם) ושולמית אלוני (מפא"י) מסבירים, מדוע א ס ו ר להפריד בישראל את הדת מן המדינה, ביגלל ייחודם של העם היהודי והאידיאל הציוני? כמה נאומים שמעתי מפי הליברלים מכל הסוגים והמינים, שהסבירו ארוכות מדוע אסור להשליט אצלנו עקרון זה, שהוא אבי־אבות הליברליזם?

■ ■ ■

האמת הפשוטה היא, שאי־אפשר לקיים מישטר־נישואין של ההלכה, בלי רשימות שחורות.

כל מי שמעמיד פנים כאילו האמין עד כה ש א י ן רשימות־שחורות ברבנות, הוא צבוע.

אם אסור לקדש כוהן וגרושה, ואשה ומאהבה, וממזרים ולא־נימולים וכרותי־שופכה — אין מנוס מקיום רשימה ארצית של שמות הפסולים. אחרת, איך יידע הרב באילת שעמיתו בצפת פסל את הכוהן־הסודי, המופיע לפניו? איך יידע הרושם בנהריה כי רבני נתניה אסרו בפירוש את נישואי הגרושה ובחיר־ליבה, הרוצים להתחתן?

עבירה גוררת עבירה. שילטון ההלכה מחייב רשימות שחורות. הרשימות השחורות מחייבות קיום בולשת דתית, וצבא של מודיעים ומלשינים, וממילא גם סחיטה ושוחד ושרירות־לב ושחיתות.

■ ■ ■

מי שמתקומם נגד הרשימה השחורה, דומה לכלב הנושך את המקל המכה בו, תחת שינשוך את האדם המחזיק במקל.

לא הרשימה השחורה אשמה, אלא המונופול הדתי על הנישואין. מי שמסכים לשילטון הרבנים, חייב להסכים למכשירי־העזר שהרבנים רוצים להיעזר בהם, כדי לפעול על־פי מצפונם ותבונתם.

יכולה המדינה להטיל על הרבנים להודיע לכל אזרח, מייד, שנתקבל מידע נגדו, כד לאפשר לו להתגונן, להפריך את הטענה ולתבוע את מחיקת המידע. חוק כזה נתקבל לא־מכבר בארצות־הברית. הוא מחייב כ ל רשות ציבורית להודיע לכל אזרח, כל פרט הנוגע לו, הנרשם בארכיון ציבורי כלשהו. הוא מעניק לכל אזרח כזה את הזכות לפעול נגד הרישום ולתבוע את מחיקתו.

אולם אין המדינה יכולה לאסור על רבנים לפעול על־פי ההלכה — ויהיו כללי ההלכה מיו־שנים ומרושעים (לפי תפיסתנו) ככל שיהיו.

אי־אפשר לאחוז בחבל בשני קצותיו.

■ ■ ■

מי שרוצה לשים קץ לשערורייה המתמשכת של שילטון הרבנים על חיינו האינטימיים, אחת הדרך הפתוחה לפניו:

לחוקק חוק־יסוד המפריד לחלוטין את הדת מן המדינה.

כאשר תבעתי זאת בכנסת, לא היה אף קול א ח ד שתמך בדרישה זו.

כשם שאין חצי־הריון ורבע־עיבור, כן אין חצי־הפרדה. או שאנו מוסרים את הנישואין בידי הרבנים — או שאנו מעניקים לכל זוג בישראל את הזכות להינשא בטכס אזרחי, לפי בחירתו, ללא כל הגבלה גיזענית־דתית־לאומנית־עדתית־מדינית־חברתית.

כל השאר הוא צביעות.

מאת אורי אבנרי

במדינה

העם

הפסיפס המטורף

ועדה חדשה,
מילחמת־אזרחים,
פצצות אטומיות
וילדים בעיר ימית

היה זה פסיפס שבועי מטורף:

● **בז'נבה** נסתיים המשא־והמתן הישראלי־מצרי הישיר על פרטי הסדר־הביניים. הוא הוכיח עד־כמה קל לשני הצדדים להגיע לידי הסכם, כששניהם רוצים בכך — וכשאין באמצע צד שלישי, המעוניין להפריע.

● **בישראל** גילה אחד מסיקרי דעת־הקהל כי קצת למעלה מ־50% של האוכלוסיה מוכן עתה לסגת לקירבת הגבולות של ה־4 ביוני 1967 במיסגרת של הסדר־כולל. המתנגדים מגיעים ל־40%. הדבר הרס את אחת האמונות הטפלות המתהלכות בחוגי הצמרת, כאילו יש ברחוב רוב לניצים.

● **בימית** הושלמו ההכנות לאיכלוס המקום. זהו אותו מקום שביגלל ההחלטה על הקמתו החליט אנוואר אל־סאדאת, לדבריו, לפתוח במילחמת יום־הכיפורים.

● **ברמת־הגולן** נמשכו ההכנות להקמת יישובים נוספים, בתמיכתם של כמה מן השרים החשובים בממשלה. יצחק רבין הכחיש בזעם ובהתרגשות את הידיעה כאילו אמר לקיסינג'ר שהוא מסכים לנסיגה של שלושה קילומטרים בגולן. הוא הסכים לנסיגה של 300 מטרים בילבד.

● **בארצות־הברית** הסתייגו אף תומכי־ישראל מושבעים מאספקת טילי פרשינג * לישראל. אלה הם טילי קרקע־קרקע להשמדת ערים, ואין להם ערך אלא כנושאים של פצצות־גרעין. אין אדם רציני בוושינגטון המאמין להצהרות הישראליות, שאין בכוונת ישראל לחמש את הטילים בפצצות אטומיות. הרעיון של מאזן־אימה של השמדה־המונית במרחב בלתי־יציב כזה העביר חלחלה באמריקה ובעולם. בישראל לא עורר הדבר שום ויכוח שהוא.

● **באו"ם** הציע הנרי קיסינג'ר, מילבד הסדר־ביניים עם סוריה וחידוש ועידת־ז'נבה, רעיון חדש של ועידה רב־צדדית בלתי־פורמלית, שבה יוכל להשתתף כל מי שרוצה. חרמז הברור: גם אש"ף, אם ייווצרו התנאים המתאימים. כלומר: אם יסתדר אש"ף עם ארצות־הברית.

● **בלבנון** נמשכה מילחמת־האזרחים, כשנתברר יותר ויותר כי שני הצדדים פועלים בחסותם, בעידודם ובמימונם של שירותי־ביון בינלאומיים. נוצרה האפשרות של התמוטטות לבנון ההיסטורית, שנראתה בעבר כגורם הערבי שוחר־השלום ביותר במרחב כולו.

שבוע מטורף. שבוע רגיל.

מיבצעים

איפה הפרחים כולם?

עוד בייבי של אייבי
נולד מת. מדוע?

שליחותו של אייבי נתן נידונה לכישלון עוד לפני שספינת־השלום שלו הרימה את עוגנה ושמה את פעמיה לעבר פורט־סעיד (ראה עמודים 21—20).

על ערימות הפרחים, שמילאו את סיפוני האונייה, נגנזה קמילה.

הדבר היה ברור מראש. היתה לכך סיבה פוליטית הגיונית, ואייבי התעלם ממנה בעיקשותו האופיינית.

לחתוך את הרשתות. מבחינה פוליטית, היה זה הרגע הגרוע ביותר למחווה מצרית.

נשיא מצריים חתם על הסדר־ביניים, שבו התיר, בין השאר, מעבר מיטענים ישראליים תחת דגלים זרים, ללא צוות ישראלי, בתעלת־סואץ.

על הסכם זה הותקף מכל עבר. אויביו מחוץ ומבית טענו שזוהי כניעה לישראל.

(המשך בעמוד 25)

* על שם המצביא האמריקאי במילחמת־העולם הראשונה.

ספורט־טוטו
טוטו
1X2
השבוע משחקי הליגה האנגלית
מינימום הפרס הראשון
200.000 ל"י
*
מינימום כלל הפרסים
325.000 ל"י
*
יום ה' — המועד האחרון למסירת הטפסים
עשה לך מנהג קבוע־
מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים
רחוב סלמה 30, יפו
טל. 827621

המנוי
קיבלת חשבון,
אנא, פרע אותו
בהקדם.
מחלקת המינויים

האגודה הישראלית למניעת עישון
בשיתוף
האקדמיה לרפואה בירושלים
משרד הבריאות/היחידה לחינוך לבריאות ולהסברה
מזמינה אותך למפגש
יעוץ והדרכה
בירושלים
כיצד להפסיק לעשן
ביום רביעי, 1 באוקטובר 1975
בשעה 19.00, באולם האקדמיה לרפואה בירושלים (רח' הנביאים 72).
אם אתה מעשן ורצונך להיגמל מהרגל מזיק זה,
אם ניסית לחדול ולא הצלחת,
אם הפסקת לעשן ואתה זקוק לעצה, עידוד ותמיכה כלשהיא
בוא/י למפגש!

שר־המישטרה רצה להיפטר מן המפכ"ל אך לא העז - עד שהקצינים הבכירים הכריזו מרד

מי שנכנס בימים אלה לבניין המטה־הארצי בירושלים, נתקל בתופעה ה־מתאימה יותר למיפקדת חיל־המודיעין מ־אשר למטה־המישטרה. הקצינים הבכירים מתלחשים במקום לדבר, שיחות פרטיות נערכות בחדרי־חדרים, מבטי־חשדנות נש־לחים מקצין לקצין. ככל שמתקרבים יותר אל לישכת המפקח־הכללי של המישטרה, כן מתעבה ההתנהגות הבכירה של ה־קצינים הבכירים.

השמועה שהגיעה אל המטה־הארצי ב־שבוע שעבר היתה בעלת משמעות מייו־חדת לגבי כל אחד מהקצינים הבכירים: מפכ"ל המישטרה, רב־ניצב שאול רוזוליו, עומד לעוף מתפקידו.

המיבנה המיוחד של מישרד־המיש־טרה, ואופי המטה־הארצי, גרמו למערכת יחסים במערכת המישטרית הבכירה אשר אין לה אח־ורע בשום מוסד אחר בארץ.

מישרד־המישטרה, שבראשו עומד שר והבנוי ככל מישרד ממשלתי אחר, מנותק במידה רבה מהמטה־הארצי של המיש־טרה, שבראשו עומד המפכ"ל, והבנוי ב־מיסגרת הדומה למיסגרות צבאיות *.

עד לפני מיספר שנים לא היו בעיות רבות ביחסים בין שני מוסדות אלה. שר־המישטרה הקודם, אשר שימש בתפקידו שנים רבות, בכור־שלום שיטרית, הסתדר יפה עם מפכ"ל־המישטרה שלו, יחזקאל סהר (סחרוב). שיטרית הניח לסהר לע־שות במישטרה ככל העולה על רוחו, ומיעט להתערב בעבודתו.

אחרון הניצים

טיפוס אחר לגמרי הוא שר־המיש־טרה הנוכחי, שלמה הילל. הילל אוהב להיות בתוך העניינים המישטרתיים. הוא גם הבין כי ככל שיחזק את מעמד המיש־טרה, ואת מעמדו־שלו בתוך המישטרה, כן יגדל כוחו הפוליטי והמעשי בממשלה ובחיים הציבוריים.

למרות שהדימוי הציבורי של הילל הוא זה של אדם שקט, נוח ומתון, ידוע הילל בעולם הפוליטי כמי שיודע לעמוד על דעתו ולדרוש את המגיע לו, לדעתו. מיספר פעמים הסתכסך הילל עם ראש־הממשלה לשעבר, גולדה מאיר, אשר חשבה אף להרחיקו מהממשלה, ועם ראש־הממש־לה הנוכחי יצחק רבין. באחת הפעמים אף התקשר רבין עם אליהו נאוי, ראש עיריית באר־שבע, המקובל על חוגי הספרדים, ושאל אותו אם יהיה מוכן לקבל עליו את תפקידו של הילל.

גם בהצבעה שנערכה לפני שבועיים בממשלה, בעניין הסדר־הביניים, היה הילל השר היחידי שלא הסכים לתמוך בעמדתו של רבין, למרות שקודם־לכן היו שרים רבים שהבטיחו כי יתנגדו לכך.

לאחר אותה הצבעה נערכה שיחת ב־ארבע־עיניים בין רבין להילל. באותה שיחה הבטיח הילל להצביע עם הממשלה כולה בכנסת ולא להיעדר באותו יום, וקי־בל תמורת זאת מרבין מיספר הבטחות, הקשורות בענייני היחסים במישטרה וב־נושאי רווחת פנים, שבהם עוסק הילל נוסף לתפקידו כשר־המישטרה.

לפגישה בין הילל לרבין היתה חשיבות רבה לגבי מפכ"ל המישטרה. היחסים בין השר למפכ"ל התערערו לפני למעלה מ־שנה, כאשר רבין נבחר לתפקיד ראש־הממשלה. רבין פנה מיספר פעמים ישירות אל רוזוליו, כשהוא עוקף את הילל. כאשר נודע הדבר להילל, נוצר בינו לבין רוזוליו קצר בלתי־נמנע, כשהילל מאשים את המפכ"ל בחוסר־לויאליות כלפיו.

למרות יחסיו הגרועים, באותה עת, עם רבין, הצליח הילל להרחיב את מישרד־המישטרה ולהפכו אחד המישרדים הגדו־לים והחשובים. נושא ביטחון־הפנים הופ־קע מידי צה"ל והועבר למישטרה. מישמר־הגבול, כוח לוחם שהיה רק באופן ריש־מי כפוף למישטרה, ולמעשה היה חלק מצה"ל, הוחזר לידי המישטרה גם במי־שור האופרטיבי; והגוף העצום, המישמר האזרחי, שהוקם בתחילה כגוף זעיר של מתנדבים, קיבל מימדים רחבים ובעיקבות זאת תקציבים עצומים שמחוץ לתפקידי המישטרה. גם הוא תרם את חלקו להת־עצמותו של מישרד־המישטרה.

מוצא ספרדי

ככל שהתרבו תפקידי המישטרה וגדל כוחה, כן הסביר הילל כי רו־זוליו אינו די מוכשר כדי לעמוד בראש כוח כה גדול. הילל לא רצה לצאת למיל־חמה גלויה ברוזוליו. קו־המחשבה של הילל גורס שהוא חייב לתת גיבוי מלא, ולעמוד מאחרי כל מי שקשור במישרד המישטרה, אפילו אם זה המפכ"ל, ומילחמת־הרחקה במפכ"ל לא עלתה בקנה אחד עם דיעה ואופי שכאלה.

גם כאשר נודע להילל כי רוזוליו מת־ייחס אליו, שלא בפניו, בזילזול, מכנה אותו כאילו בחברהמ׳ניות בכינויים הקשו־רים למוצאו העדתי של הילל (למרות ש־גם מוצאו של רוזוליו הוא, בחלקו, ספ־רדי *), גם־אז בלע זאת בשקט.

ההידרדרות במערכת היחסים בין הילל לרוזוליו החלה עוד כחצי שנה לפני מי־נויו של רוזוליו כמפכ"ל, לפני שלוש שנים. לאחר התפטרותו של מי שהיה המפכ"ל השלישי של המישטרה, פינחס קופל, ערך הילל שיחה עם שני קצינים בכירים במישטרה, ושאל אותם אם יהיו מוכנים לקבל את המינוי. האחד היה אה־רון (אהרונצ'יק) סלע, והשני היה שאול רוזוליו. לאחר השיחה עם הילל היה רו־זוליו בטוח כי המינוי בכיסו, ואף בישר זאת למישפחתו ולידידיו.

אולם הילל החליט אז לשאול את דעת הספ"כ, סגל הפיקוד הכללי של המישטרה, הפורום העליון במטה הארצי, אשר בו יושבים כל הניצבים (דרגה מקבילה ל־אלוף) וראשי האגפים. הוא הזמין לשיחה אישית כל אחד מחברי הספ"כ, וביקש מהם לבחור בין שני המועמדים. כולם כאחד בחרו בסלע, והיו אף כאלה שהודיעו להילל כי אם יבכר את רוזוליו על סלע, הם יפרשו מהמישטרה.

התקפת לב

מינויו של סלע נפל על רוזוליו כרעם ביום בהיר, והוא הסתובב כאבל ממש במיסדרונות המטה הארצי. אך לא להרבה זמן. סלע קיבל התקף־לב ומת, חצי שנה לאחר שמונה כמפכ"ל, ורוזוליו ירש את מקומו.

כשהגיע המשבר ביניהם, בעיקבות תק־שרים הישירים בין ראש־הממשלה ל־מפכ"ל, החליט הילל שלא להילחם על סילוקו של רוזוליו, אך לנסות ולהצר את צעדיו ככל האפשר. המישמר האזרחי, ש־הגיע כבר למאה אלף חברים, הופקע מידי המטה הארצי. הוקמה לו מיפקדה מיוחדת, הכפופה ישירות לשר, ולא למפכ"ל. אחד ממפקדי הפלמ"ח לשעבר, מולה כהן, מונה כמפקדו. ניתנו לו תקציבים מיוחדים והק־שר בינו לבין המפכ"ל נותק כמעט לח־לוטין.

באותה דרך ניטרל הילל את רוזוליו גם בכל הקשור למישמר־הגבול. הוא הפך למובן מאליו שמיפקדת מישמר־הגבול תהיה כפופה כימעט ישירות לשר, כאשר הקשר בין מפקד מישמר־הגבול לבין מפכ"ל המישטרה יהיה אלמנטרי.

היחידה המייוחדת שהוקמה במישטרה להילחם בפעולות טרור־פנים, יחידה אשר גאוות המישטרה כולה עליה, אומצה על־ידי הילל אישית, והוא עומד בקשר ישיר עם מפקדיה.

(המשך בעמוד 24)

* הדבר נובע מן המצב בימי המנדאט הבריטי, שלפי חוקיו היה מפכ"ל המיש־טרה בעל סמכות עצמאית, למעשה בדרגת שר, כשהוא כפוף במישרין לנציב העליון.

* מישפחת רוזוליו היא ממוצא גרמני, אך שם־המישפחה רומז על כך שהיתה מאותן מישפחות שעברו לגרמניה בעת גירוש ספרד.

עריפת ראש המישטרה

מפכ"ל שאול רוזוליו

המפכ"ל בפעולה

אחת ההאשמות של קציני המישטרה נגד המפכ"ל רוזוליו היתה שבעת ההפגנות של „גוש אמונים" בירושלים הוא התמוטט ואיבד את עשתונותיו. בתמונה: רוזוליו עם יחידת שוט־רים מפזרי־הפגנות בעת הפגנת תושבים ערביים ממזרח ירושלים לפני למעלה משנה.

מס־ההכנסה הצרפתי תובע ממנו חמישים

מה מריץ את סמי

מזה שנה וחצי, מאז התיישב בישראל, היה שמואל שרון אזרח ישראלי אלמוני. הגבר יפה־התואר, בעל הגיזרה הדקה והצדעים המוכספים, הלבוש תמיד בחליפות משי נוצצות, גזורות על־פי המילה האחרונה של אופנת הגברים הפאריסאית, נראה אומנם תכופות במיסעדות הפאר של תל־אביב ובאכסדרות בתי־המלון שלה. אולם הוא דמה יותר לנער־שעשועים מתבגר מאשר לאיש־עסקים המגלגל מאות מיליוני דולרים בעיסקות הנערכות בכל קצווי תבל.

השבוע, כאשר הופיע שמואל שרון בלווית אשתו היפהפייה לחגיגת הפתיחה של הפאב החדש של פרדריקה (ראה עמודים 23—22), כבר לא היה איש מהנוכחים שלא זיהה אותו. הוא הפך למרכז ההתעניינות שהכל הצטופפו סביבו וביקשו את קירבתו. בין־לילה יצא שמואל שרון מאלמוניותו הזוהרת, כאשר התגלה כסם פלאטו, איש־העסקים היהודי מפאריס העומד במרכזה של אחת השערוריות הכלכליות הגדולות ביותר המסעירות את צרפת.

הפרשה עצמה התפוצצה אומנם לפני שנה וחצי. אז נודע כי חברת השקעות ונכסי דלא ניידי בשם לה פינינקו, שסם פלאטו היה הדמות המרכזית בה, מואשמת על־ידי שילטונות מס־ההכנסה הצרפתיים בהעלמות מס בהיקף של 50 מיליון דולר. אלא שרק בשבוע שעבר, כאשר שבועון החדשות הצרפתי ל'אכספרס הסתמך על ספר שכתבו שני פרופסורים צרפתיים לכלכלה וחשף את הדרך בה הצליחו סמי פלאטו ושותפיו לצבור תוך עשר שנים רכוש של מאות מיליוני פראנקים, הופנו אורות הזרקורים לעבר איש העסקים בן ה־45, שהעביר בינתיים את מרכז פעילותו לישראל.

בצרפת הוצג סמי פלאטו כרמאי ונוכל שניצח על כנופייה של רמאים שהצליחה באמצעות להטוטים פיננסיים לחונות את שילטונות מס־ההכנסה, לגרום להתמוטטותה של אחת מחברות־הביטוח הוותיקות והמבוססות ביותר בצרפת — לה פאטרנל — ולצבור הון עתק, המושקע עתה בעיסקות מקרקעין בכל רחבי העולם.

מיבצע בבל — הכינוי שהודבק על־ידי שילטונות מס־ההכנסה הצרפתיים למיבצע של חקירת עסקי החברות של סמי פלאטו — הוגדר כחקירה הגדולה ביותר שנערכה אי־פעם בצרפת נגד אדם פרטי אחד. פלאטו הושווה לסטאוויסקי, הנוכל היהודי שעמד בתחילת המאה במרכז השערוריה הכלכלית הגדולה ביותר של צרפת ושדמותו גולמה על־ידי ז'אן פול בלמונדו בסרט שהופק לפני שנה ושיחזר את הפרשה והדמות.

הוא הוצג כחלק מ„הקשר היהודי", המתחיל בסטאוויסקי ועובר דרך דמויות כמו יוסף יואנוביצ'י או קלוד ליפסקי — יהודים שהסתבכו בשערוריות כלכליות ענקיות של הונאה ותרמית.

ההבדל הבולט ביותר בין כל אלה לסמי פלאטו היה בראש וראשונה בכך שכל אלה היו סיפורי כישלונות. הם התפרסמו בעיקר כשעסקיהם התמוטטו והם נשארו בעירום ובחוסר כל בניסיונם להימלט מידי החוק. סמי פלאטו הוא סיפור של הצלחה. עסקיו לא התמוטטו. להיפך, הם משגשגים ופורחים. הוא לא הואשם גם, כמוהם, בעבירות של רמאות. לא הוא ולא החברות שהיו בשליטתו אינם חייבים אגורה אחת לאנשים פרטיים או לחברות פיננסיות.

ההאשמה היחידה שהועלתה נגד סמי פלאטו — התחמקות מתשלום מיסים בסכומי עתק — היא נושא מסובך השנוי במחלוקת, המתייחס לפירוש שאפשר לתת לחוקי־המס הנהוגים בצרפת.

אבל פרשת פלאטו נמצאת עתה רק בראשיתה. היא עתידה להסעיר את צר־

זוג חוגג סמי פלאטו ואשתו בהופעתם הפומבית הראשונה בישראל מאז פוצץ השבועון הצרפתי **ל'אכספרס** את פרשת פלאטו, שהוגדרה על־ידו כהונאה של שילטונות־המס בצרפת. פלאטו לא ניראה מודאג מהפירסומים.

מיליון דולר - איך הוא עשה את הכסף?

פת ואת ישראל עוד תקופה ארוכה. שכן רק עתה היא מתפתחת. בצרפת עומדים להתפרסם בעתיד הקרוב שני ספרים על הפרשה והדמות שבמרכזה. מרגע שהתגלה סמי פלאטו בישראל מאחורי זהותו של שמואל שרון, החלו עיתונאים צרפתיים להגיע לישראל כדי לראיינו ולשמוע גם את גירסתו שלו לפרשה. כמה עסקנים פוליטיים בישראל שלמדו על הפרשה רק מקריאה בעיתונים כבר מיהרו לעוט עליה ולנצלה לצרכיהם. עיתונאים הפיצו ידיעות שאין־להן־שחר כאילו כבר ניסו לחטוף את סמי פלאטו שאינו עושה צעד ללא ליווי צמוד של שומרי־ראש מזויינים. ידיעות מפאריס סיפרו כי צרפת מעיינת בבקשה להסגרתו של סמי לידיה.

כל זה הבטיח שסמי פלאטו, מי שהיה כמעט אלמוני עד לפני שבוע, עשוי להימצא עוד זמן רב בכותרות.

מי הוא סמי ומה מריץ אותו?

יועצו של נשיא דהומיי

כמו על פי חוקיות נסתרת, מתפוצצת אחת לכמה שנים בצרפת שערוריה כלכלית רבת־מימדים, הנושאת עליה את שמה של דמות יהודית.

התופעה אינה מקרית. שערוריות כלכליות, מעשי־שחיתות והונאה, הם חלק בלתי־נפרד מהחיים הכלכליים והחברתיים בצרפת. הם נובעים בעיקר מאווירת השחיתות והריקבון המאפיינת את השיכבה השלטת בצמרת הכלכלית והפוליטית בחברה הצרפתית. כאשר צרפתי עומד במרכזה של שערוריה שנחשפת, אין בכך כבר כל חדש. בעיני הצרפתי הממוצע זה הפך כבר חלק מאורח החיים של הצמרת, שריד מסורתי מתקופת שילטון האצולה.

מדי פעם מתברג גם מהגר יהודי אל תוך המערכת המושחתת הזו, מנסה ליטול חלק במישחקים האסורים. כאשר הוא נתפס בקלקלתו, הוא הופך מייד שעיר לעזאזל, משמש הוכחה לטענה שהיהודים הם המשחיתים את הכלכלה הצרפתית.

זהו הרקע להתפוצצותה של פרשת סמי פלאטו.

הוא גולד כשמואל שייביץ' בכפר הפולני זלושין שליד העיר לודז'. אביו היה צבע טכסטיל. ערב מילחמת העולם השנייה עקרה מישפחתו לצרפת כשהיא מצויידת בדרכון פליטים מטעם אירגון חבר הלאומים. המישפחה התיישבה בבית מגורים ברובע ה־11 של פאריס, שם התקבצו כ־150 מישפחות עקורים יהודים.

כאשר פרצה המילחמה נמלט סמי לכפר בסביבת העיר ליון, הסתתר שם כל תקופת המילחמה בחוותו של איכר שהסתייע בעבודתו של הנער.

בתום המילחמה חזר סמי לפאריס, חבש מחדש את ספסל־הלימודים והשלים את לימודיו בגימנסיה. חבריו לספסל הלימודים היו כושים, יוצאי מדינות אפריקה הדוברות צרפתית, שמישפחותיהם היגרו לצרפת.

כמו אנשי עסקים יהודים אחרים בצרפת שעלו לגדולה, החל גם סמי את הקאריירה הפינגסית שלו בעסקי חפצים משומשים וגרוטאות במרשה־לה־פוש — שוק־הפישפשים של פאריס. אולם לא עבר זמן רב והוא חפך לתעשיין. המוח העסקי המפותח שלו תפס מייד את האפשרויות הטמונות במוצרי פלסטיק. בשנות החמישים הוא פתח מיפעל שהחל לייצר שואבי־אבק בשיטה מהפכנית.

היו אלה שואבי־אבק קומפאקטיים, קלים, עשויים מחומר פלאסטי, שנשאו עליהם את שמו של יצרנם: סמי. שואב־האבק שלו ששקל בסך הכל קילו וחצי, לעומת שואבי־האבק במישקל שבעה קילוגרם שייצרו הקונצרנים הגדולים, הפך ללהיט. סמי עצמו היה נוסע מיריד ליריד כדי להפיץ את מוצריו.

„באחד הירידים," סיפר, „פגשתי ביצרן שואבי־אבק זקן שאמר לי: ,אני מוכר 150 מכשירים בחודש וחי בשקט. אבל אותך הם יחסלו.' לא הבנתי את כוונתו עד שיום אחד הגעתי למצב בו מכרתי 7000 שואבי־אבק בחודש לעומת עשרת אלפים שואבי־אבק שמכרה חברת פיליפס. פתאום התחלתי להרגיש בקשיים בבנקים. התחילו להפסיק לי את האשראי. ואז הופיע אצלי נציג חברת פיליפס והציע לי לרכוש את מפעלי. היתה לי ברירה? מכרתי להם את המיפעל, ובמחיר טוב."

באותה תקופה נראה היה שסמי שייביץ' עומד להתחיל בקאריירה דיפלומטית גדולה. אחד מחבריו לספסל הלימודים, שחזר לדהומיי אשר קיבלה את עצמאותה, הפך שם לנשיא־המדינה. הוא לא שכח את סמי שהיה מסייע לו בתקופת הגימנסיה במימון העלונים המהפכניים שהוציאו־לאור הוא וחבריו. הוא הזמין את סמי אליו, הפך אותו ליועץ הפרטי שלו. סמי צוייד בדרכון דיפלומטי מיוחד של דהומיי, אליו סופחה בקשה אישית של הנשיא להושיט עזרה וסיוע לסמי בכל מקום ובכל דרך.

השם שייביץ' היה קשה לביטוי לצרפתים. על אחת כמה וכמה לכושים בדהומיי. סמי בחר אז בשמו של אחד מדודיו, פלאטו, שיהיה קל להיגוי ושלא יבליט את זרותו במקום, בו קיווה להשתקע ולנחל עסקים.

כי נשיא דהומיי לא הסתפק רק בהמלצה שצורפה לדרכונו של סמי. הוא העניק לו גם את הזיכיון הבלעדי לפיתוח כל אוצרות הקרקע של דהומיי. כאן נחל סמי את אכזבתו הראשונה. הסתבר שבעוד שבמדינות אפריקניות אחרות נתגלו מחצבים עשירים ומרבצי נפט, לא היתה דהומיי עשירה באוצרות כאלה. אחרי כמה חודשי שהייה בדהומיי חזר סמי לפאריס.

בוטיקים וקרקעות

יום אחד כמעט שגרם למשבר בממשלת דהומיי. בביקוריו בפאריס היה נשיא דהומיי נוהג להתארח בביתו של סמי. ערב אחד מביקוריו שלח לסמי מיברק בו הודיע לו על כוונתו להגיע לפאריס למחרת. באותו מיברק ביקש ממנו להתקשר עם שגריר דהומיי בפאריס, להודיע לו לבוא ולקבל את פניו בנמל־התעופה. סמי עשה כמצווה. אבל עוד באותו יום שיגר השגריר מיברק לנשיאו בו הודיע לו על התפטרותו מתפקידו. הוא ציין כי אין זה הנוהל הממלכתי המקובל ששגריר מדינה יקבל הודעה על ביקור נשיאו במדינה בה הוא משרת, באמצעות איזה ידיד יהודי שיש לו בפאריס.

כאשר התחוללה מהפכה בדהומיי וחברו של סמי הודח מהשילטון, נגמרה גם הקאריירה הדיפלומטית שלו כיועץ־מיוחד לנשיא. אבל סמי לא היה מודאג. באותה תקופה, בתחילת שנות ה־60, כבר שלט על רשת שלמה של עסקים על פני צרפת כולה.

היתה זו רשת של בוטיקים בשיטת הדראגסטור: חנויות למימכר דברי־לבוש לצעירים, ללא חלונות ראווה, שנראו יותר

(המשך בעמוד 28)

דמות המפתח

בפרשת פלאטו הוא ז'אן רובוטייה (במרכז), הנראה בתמונה בטכס החתונה האזרחי של סמי, בו לוחץ ראש־עיריית פאריס את ידי כלתו של סמי. רובוטייה, ששימש בטכס־הנישואין כעד מצד הכלה, היה אחד האנשים רבי־ההשפעה בצמרת השילטון הצרפתי. בין תפקידיו הרבים, הוא כיהן גם כנשיא חברת־ההשקעות **פינינקו**, שסמי פלאטו היה הרוח החיה בה.

ראשית העושר

הקומיקאי הצרפתי הנודע פרנו רנו (משמאל) מציג את שואב־האבק הקומפאקטי הראשון העשוי מחומר פלאסטי, מתוצרת מיפעלו של סמי פלאטו (מימין). שואב־האבק, שנקרא בשם סמי, זכה להצלחה שהניעה את חברת **פיליפס** לרכוש את מיפעלו של סמי בשנות החמישים.

מסע מסביב לעולם

סמי פלאטו ורעייתו על סיפון אוניית־הפאר הצרפתית **פראנס**, בעת שזו ערכה מסביב לעולם מסע־נופש למיליונרים שנמשך מיספר חודשים. בגיל 45, מנחל סמי פלאטו עסקים בינלאומיים בהיקף של מאות מיליוני דולרים, על־פני העולם כולו.

לחנוק אותם בפרחים

במשך תישעה ימים שהה גדעון ספירו על סיפון אונית־השלום בדרך לפורט־סעיד וחזרה. כאן הוא מדווח על רשמיו

הרעיון לחצות את תעלת־סואץ עם מיטען פרחים, בספינת־השלום, נולד 48 שעות קודם ביצועו. כמו רבים מרעיונותיו של אייבי נתן, היה גם זה מאולתר וביסא, כך נדמה, דחף לחזור שוב לכותרות. אוניית־השלום, על שידוריה, הפכה למעין שיגרה, והטפותיו היומיות ולחישותיו הליליות של אייבי בקול־השלום לא עורר את ההד שלו קיווה. הציפיות להכנסות גבוהות משידורי־פירסומת לא התממשו, ואייבי סבר כי שוב קיים צורך במיבצע ראוותני.

מהרגע שבו נולד הרעיון החלה פעילות קדחתנית. טלפונים לסנטורים מק־גאוורן וקנדי בארצות־הברית ביקשו תמיכה למיבצע. הסנטור מק־גאוורן נתבקש לשוחח עם השגריר המצרי, על־מנת שזה יעביר שדר לשילטונות מצריים בזכות חציית התעלה על־ידי ספינת־השלום.

בארץ ניסה אייבי להתקשר עם מגדלי־הפרחים בקיבוצים, לעוררם לתרום פרחים, אולם התברר שימים אלה אינם העונה המתאימה. כך נולד הרעיון לפנות אל המוני האזרחים, שיביאו פרחים לאוניית־השלום כביטוי של הרצון לשלום בין העם בישראל לעם המצרי. ההיענות היתה מעל לצפוי, והאזרחים זרמו במאותיהם עם זרי־פרחים. מי שמתקשה להתמצא בנפתולי הפוליטיקה, ואינו יודע בדיוק למה ומדוע כן/לא להחזיר שטחים, ראה בזרי־הפרחים ביטוי פשוט לרצון השלום המפעם בקירבו.

היו גם זרים יוצאי־דופן, כמו זה של צעירי חרות, שבאו עם זר עטוף בסרט

מאת

גדעון ספירו

שחור כמחאה על בחירת יום־הכיפורים למיבצע־הפרחים. אילו ידעו כיצד יסתיים המיבצע, ועל השימוש הפוליטי שיוכלו לעשות בו, היו מביאים זר בעל סרט לבן.

ים פחות ✶ מזוהם

למסע זה החליט אייבי לצרף גם עיתונאים, שייצגו את חשובי העיתונים בישראל, מתוך כוונה שהם ידווחו על רצון העם המצרי בשלום. ואילו בדרכו חזרה קיווה אייבי לקחת עימו קבוצה של עיתונאים מצריים, אשר יבקרו בישראל וידווחו על הרצון לשלום בישראל. אפילו מעריב, שיצא במאמר ראשי חריף נגד המיבצע, לא עמד בפיתוי ושלח כתב. גם קפטן היה צורך לגייס. את הקודם פיטר אייבי, על־מנת לחסוך בהוצאות שעה שהאונייה עוגנת „אי־שם בים התיכון.” כמה טלפונים לצרפת פתרו גם בעייה זו.

על ספינת־השלום עלינו בשבת, ה־13 בספטמבר, בצהריים, לאחר שסירת־מנוע הובילה אותנו מהמארינה בתל־אביב אל מקום עגינת האונייה, מחוץ למים הטריטוריאליים של ישראל.

מכאן ואילך, רשות־הדיבור ליומן המסע :

שבת, ה־13.9

שישה העיתונאים, הקפטן, וקצין־ראשון (מכונות) מגיעים בשעה 12.00 לאוניית השלום, האמורה להתחיל את ההפלגה רק ב־2.00 לפנות־בוקר. אולם אייבי רוצה להיות בטוח שכולם נמצאים על האונייה, מבלי שיופרעו על־ידי השילטונות. העיתונאים קיבלו מהמישטרה במארינה אישורי־ביקור על הספינה, תוך עצימת־עין מהעובדת שמדובר לא בביקור סתם, אלא במסע לתעלת־סואץ.

קבלת־הפנים על הספינה — ידידותית. מפנים עבור העיתונאים את החדרים ממוזגי־האוויר, מעבירים את דייריהם לדיור פחות נוח. מכבדים אותם בבירה בחדר־האוכל, עורכים להם סיור־היכרות עם האונייה, על מיתקני־השידור שלה.

עד 2.00 לפנות־בוקר יש הרבה זמן. קופצים למים, מתרחצים סביב הספינה ונהנים מים פחות מזוהם.

יום א׳, ה־14.9

בשתיים לפנות־בוקר — היא שעת סיום השידורים — מרימים עוגן ומפליגים. צריך לעבור דרך נמל אשדוד, על־מנת למלא את מיכלי המים של האונייה, ב־50 טון מים. אייבי מתלבט. הוא לא רוצה להיכנס למים הטריטוריאליים של ישראל, מחשש שהשילטונות יעצרו בעדו מלבצע את תוכניתו. אולם אין ברירה. מיכלית־המים לא מוכנה לצאת כה רחוק, וברדיו מרגיעים את אייבי שלא יאונה לו כל רע. ממלאים 50 טון מים.

ב־10.00 בבוקר יוצאים לכיוון פורט־סעיד, והתחנה ממשיכה לשדר תוך כדי הפלגה.

אייבי מספר במשך היום, בשיחות עם העיתונאים, על האונייה, על כמה מתוכניותיו ומעלה, בין השאר, גם הירהורי־פרישה.

אם המצרים לא יסכימו למעבר הספינה, יפנה לאישים ברחבי העולם, כמו האפיפיור, נשיא קניה ג׳ומו קניאטה, הסנאטורים מק־גאוורן וקנדי, ועוד, מתוך תיקווה שאלה יפעילו לחץ ציבורי על השילטונות המצריים למען יאפשרו את חציית התעלה. אם יסכימו המצרים למעבר, ייתכן שנפליג גם לעקבה, אומר אייבי, על־מנת להביא את בשורת־השלום גם לירדנים.

לעיתים מביע אייבי את עייפותו. כבר עשר שנים הוא עסוק במיבצעיו, והוא חושב לפרוש. מה הוא צריך את כל הצרות האלה? יש לו בת שעומדת ללדת בקרוב, והוא יהיה סבא והוא רוצה להיות על ידה. ייתכן שילמד שנה בירושלים, סתם כך, להרחבת האופקים. אי־לכך הוא מעלה את האפשרות של מכירת האונייה לקבוצה דתית מהולנד, שהביעה נכונות לרכוש את האונית, על מיתקניה, בסכום של 350 אלף דולר. בתפקידה החדש, אמורה האונייה לשדר שידורים דתיים, לנוצרים במיזרח־אירופה. המכירה הזו גם תשחרר אותו מהקשיים הכספיים. אולם מייד, בצמוד לכך, הוא מעלה הירהור אחר, נגדי. שמא יפנה אל המוני בית־ישראל לתרום לאונייה, על־מנת לאפשר את המשך הפעלתה. אם יצליח בכך, אולי בכל־זאת לא ימכור. כאמור הכל בגדר הירהורים.

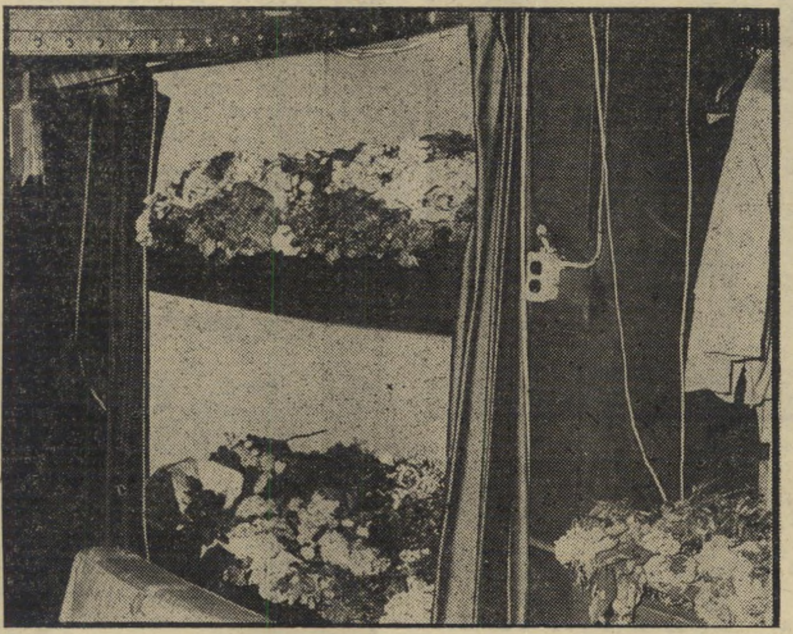

מחסן הפרחים

לאיחסון הפרחים הוקצה האולם „הגדול” הרב־שימושי של הספינה, שאותו ייעד אייבי לקיום ועידת־שלום יהודית־ערבית ולמיפגשים יהודים־ערביים. האולם היה מלא בפרחים מפה־לפה, כאשר יצאה ספינת־השלום לדרכה למימי מצריים, שבה נבלו הפרחים.

ב־16.00 מתחיל אייבי נתן בשידוריו, בנוסח של פנייה אישית לנשיא מצרים אנוואר סאדאת, על־מנת שיאפשר את חציית התעלה. קודם ההפלגה הקליט אייבי פנייה זו גם בערבית־מצרית, מפיו של עורך הדין כהן־צידון.

יום ב׳, ה־15.9

אייבי מחליט לסטות מהתוכנית המקורית. במקום להיכנס לפורט־סעיד ביום־הכיפורים, יעגון כ־20 מייל משם וייכנס רק למחרת. מצרים תובעת, לזכותה, שניים עשר מייל כמים טריטוריאלים, כך שזה טווח בטוח. השינוי, תוצאה מאותן מחאות שנשמעו בישראל : מדוע דווקא ביום־כיפור, שהוא יום בו נפלו חללים, ורבים כואבים ודואבים את יקיריהם ששכלו. על־כן עוגנים החל מיום ב׳ בבוקר, וממשיכים לשדר מוסיקה. אייבי מחליט לצום ביום־כיפור, כטענתו : צום למען השלום. הצום מלווה בהרבה סיגריות — למען הסרטן. הבן־אדם קצת עצבני. אפשר להבין אותו. במשך יום־הכיפורים ממשיך אייבי בשידור פניותיו לסאדאת, כל כמה שעות. הצוות והעיתונאים עוסקים בניחושים: האם יתירו־לא־יתירו המצרים את מעבר האונייה בתעלה.

יום ג׳, ה־16.9

שוב מרימים עוגן לכיוון פורט־סעיד. בשעה 9.00 בבוקר נכנסים למים הטריטוריאליים של מצרים. פורט־סעיד נראית באופק. לקראתנו באות שתי ספינות של חיל־הים המצרי, ומאותתות בפנסים. מקרוב אנו מזהים את האחת כשולת־מוקשים, השנייה כסט״ר. הם מקיפות את ספינת־השלום, ועם התקרבן כדי טווח־שמיעה, מברך אותן אייבי באהלאן־וסהלאן, דרך הרמקול. ספינות חיל־הים נותנות סימן להתלוות אליהן. שולת־המוקשים מובילה. אוניית־השלום באמצע, והסט״ר סוגרת. נמל פורט־סעיד מתקרב והולך, ואייבי סבור, משום־מה, שמובילים אותנו לנמל, וכי הפעם יצליח. הוא מחייך ואומר : „אני חושב שעשינו זאת.” הישראלים בטוחים שיילקחו לפחות לחקירה שיגרתית, כמקובל אצלנו, וכל אחד מתכנן תסריט תשובות לשאלות היפותטיות.

עוברות כמה דקות נוספות, ושולת־המוקשים נותנת לנו הוראה להשליך עוגן.

האכזבה ניכרת על פניו של אייבי. כמה מאנשי־הצוות אומרים : „זה מתחיל בצורה דומה לפעם הקודמת.” אנו עוגנים עתה מרחק של שלושה מייל ימיים (5.5 ק״מ) מנמל פורט־סעיד. מתחילה התמתנה. מי אחורינו עוגנת שולת־המוקשים המצרית, המהווה שמירה צמודה.

מסביבנו אוניות מארצות שונות, הממתינות לסידור השיירה שתחצה את התעלה. בשעה 10.30 בבוקר, שומעים במכשיר־הקשר של האונייה, הפתוח על הערוץ המשותף לכולם, את הוראות שילטונות הנמל לאוניות השונות, להסתדר בשיירה שתעבור את התעלה.

על ספינת־השלום הם מדלגים. הקפטן אומר כי עתה, קרוב לוודאי, יתנו שילטונות־הנמל הוראות לגבי גורלנו. שום דבר לא קורה. התעלמות מוחלטת.

יום ד׳, ה־17.9

בבוקר התקשרו מהספינה אל נתב־הנמל, וביקשו רשות־מעבר בתעלה. לאחר מיספר ניסיונות־התקשרות שלא נענים, שואלים לבסוף מהחוף : „מיהו סוכן האונייה?” כל אונייה חייבת בסוכן־חוף, שמתפקידו לטפל בסידורי־המעבר של האונייה, כולל תשלום האגרה. אייבי מוסר את שם הסוכן שקיבל בשעתו מהסוכן שלו במרסיי.

שילטונות הנמל משיבים כי יבררו, ו־כעבור זמן נוסף מודיעים, כי הסוכן האמור אינו מוכן לייצג את ספינת־השלום.

אחרי־הצהריים מתקשר אייבי פעם נוספת ומבקש רשות־מעבר. נסיונות־התקשרות ממושכים נותרים ללא תשובה. אייבי מסביר שיש בספינה מיטען מתכלה (העלול להתקלקל כתוצאה מהמתנה ממושכת). השילטונות משיבים שוב כי אין סוכן — וללא סוכן אין מעבר.

אייבי שואל, האם הם מוכנים למנות לו סוכן־חוף. השילטונות משיבים כי אין זה מתפקידם לחפש סוכנים. אייבי שומע בערוץ הפתוח שיחה בין שתי אוניות, באנגלית, במיבטא הודי. הוא עולה על הקו, ומספר להם שגם מוצאו־שלו מהודו, מבומביי, וכי הביא איתו פרחים באונייה פאנאמית בשם שלום, והוא מתקשה למצוא סוכן בפורט־סעיד. אחד ההודים משיב לו כי עליו להתקשר עם הנמל.

„מי זה ✶ פאהמי?”

בלילה נקלטת הידיעה כי שר־החוץ המצרי איסמעיל פאהמי הודיע, שלא יאשרו לאייבי מעבר בתעלה, כי ניסיונו הוא תיאטרלי, וכי אם הוא רוצה בשלום — מוטב שישוחח עם המנהיגים הישראליים על מתן זכות הגדרה עצמית לפלסטינים.

בספינה אומרים לאייבי : „זה יותר מרמז ברור, שאין סיכוי. זהו הרגע המתאים לעזוב.” אייבי מגיב : „מי זה פאהמי? לא באתי אל פאהמי! הוא לא מעניין אותי!”

אייבי מתלונן כי מכשיר־הקשר השני, המיועד להתקשרויות ארוכות־טווח, מקולקל, ועל־כן אין ביכולתו להתקשר עם העולם על־מנת לגייס תמיכתם של אישים שונים. מדוע יצא לדרך עם רדיו מקולקל? על כך הוא משיב כי, לדעתו, יכול מהנדס־

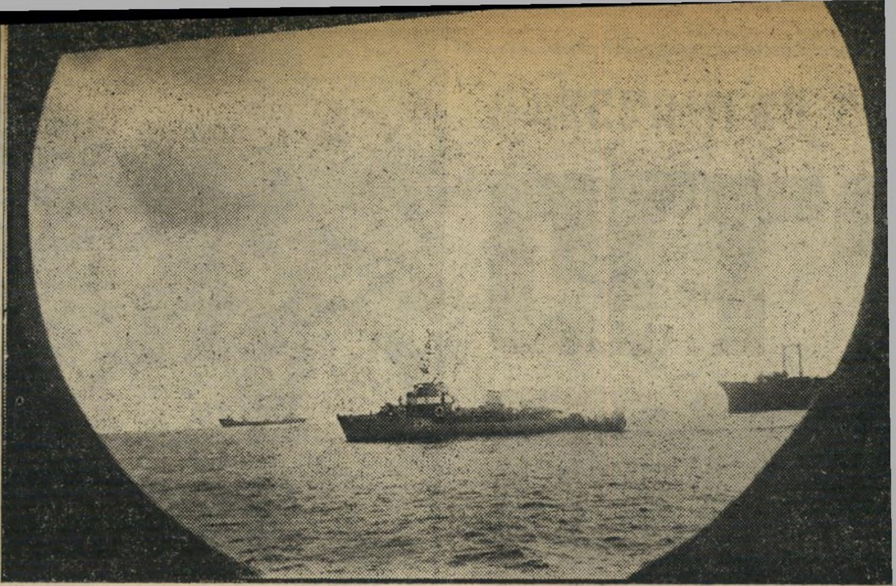

אונית־מילחמה מצרית מתקרבת אל אוניית־השלום, ומלווה אותה בדרכה

האלקטרוניקה לתקן את המכשיר, אולם אינו רוצה לעשות זאת. ואילו המהנדס טוען כי, פשוט, חסר לו חלק חשוב שאינו בנמצא על הספינה.

יום ה׳, ה־18.9

לגבי יום זה יש לאייבי שתי תוכניות. לפני־הצהריים ברצונו לבקש משילטונות־הנמל להרשות לקפטן לרדת לנמל, ולשוחח עם המנהל. אחרי־הצהריים, לבקש מתחנת־הרדיו החופית לקשרו עם הסנאטור מק־גאוורן בארצות־הברית. שתי התוכניות אינן יוצאות אל הפועל.

היום עובר בבטלה, מארוחה לארוחה. אייבי מתלונן כי פאהמי ניצל אותו כאמ־תלה לנשיאת הצהרתו הפרו־פלסטינית.

אייבי מעניק לטבח יום־חופש, ומחליף אותו ליד הסירים — זכר לימים הטובים בקליפורניה. אוכל מצויין. אין ספק, ב־מיטבח הוא מבין יותר מאשר בפוליטיקה.

הקפטן סבור כי אייבי היה צריך להפליג חזרה מייד לאחר הצהרתו של פאהמי. זה היה מוצא מכבוד. עתה, עם המשך ההמ־תנה, יכול המצב רק להידרדר.

משעמם. אין מה לעשות. נוסף לכל מפסיד אייבי גם שידורי־פירסומת, כתוצאה מהשבתת התחנה, כי הרי מאז נכנסנו ל־תחום המים הטריטוריאליים של מצריים, אין התחנה משדרת.

„נשק לי בישבן"

אחד העיתונאים, איש מעריב, מנסה לבדר את אנשי הספינה ואורחיה ב־הומור אופייני, תולה מיכתב שהדפיס ב־אנגלית באחת ממכונות־הכתיבה העומדות לרשות האנשים. המיכתב ממוען אל נשיא מצריים, אנוואר סאדאת, ובו מתבקש ה־נשיא לנשק לו בישבן. המיכתב ניתלה בחדר־האוכל של הספינה. מצחיק מאוד.

מגיש־התקליטים (דיסק־ג׳וקי) הניו־זילנדי פרנץ, טוען כי הספינה יכולה היתה להיות גן־עדן, אילו שילחו ממנה את אייבי ואת קית — רכזי־השדרנים.

משחקים הרבה פוקר, כדי להרוג את הזמן.

יום ו׳, ה־19.9

עוד יום של בטלה. מרבית האנשים בספינה רוטנים על העגינה הממושכת חסרת־התוחלת. אוניית חיל־הים המצרית שומרת עלינו היום מטווח קרוב יותר, וניתן להבחין בבירור בתנועת חיילים עליה.

כמה מהחבר׳ה קופצים למים, עובדה ש־מכניסה את הסטי״ל המצרית לכוננות מסו־יימת. חיילים נראים ניגשים למכונות־הירייה. אחד החיילים המצריים מסתכל עלינו כל הזמן במישקפת, ואייבי טוען שרק בצבא המצרי מתאכזרים כך לחיילים, בהטלת משימות כה מתישות.

אחרי־הצהריים מודיע אייבי לפרנץ ה־ניו־זילנדי, כי הוא מפוטר מעבודתו כ־מגיש־תקליטים, מאחר שלדבריו, לא ביצע הוראה מסויימת של הקפטן. מעתה, הוא בבחינת אורח על הספינה. פרנץ מגיב בזעם. אין זה נכון שהוא סירב להוראתו של הקפטן. חוץ מזה, הוא לא בא לספינה כדי לצבוע אותה, אלא כדי לשדר מוסיקה.

בערב מודיע אייבי על תוכניתו החדשה: ביום א׳ יוצאים ממקום־העגינה אל מחוץ למים הטריטוריאליים של מצריים. הוא יירד עם סירה הקטנה, לבדו, לפורט־סעיד, עם פרחים.

מישהו מעיר כי אין טעם להגיש פרחים בכוח, אולם זה לא עוזר. ברור שאייבי מחפש שוב מיבצע־ראווה.

שבת, ה־20.9

יום נוסף של בטלה. אייבי מודיע כי היום, בין 5־6, יוצאים אל מחוץ למים הטריטוריאליים. השידורים יחודשו.

ביום א׳ בבוקר תורד הסירה הקטנה, ימלאוה בפרחים והוא יפליג לפורט־סעיד — לבדו. הוא חייב זאת, כך הוא אומר, לישראלים שהביאו לו את הפרחים. הקפטן טוען כי זוהי תוכנית מטורפת. הוא שואל את העיתונאים, בהומור אנגלי, באיזו דרגת „טרוף" הם מדרגים את אייבי.

הקפטן מזהה את האיתות. הם מורים לנו לשנות קורס (כיוון) צפונה. מתברר כי ספינת־השלום החלה מפליגה בכיוון לא־נכון, שעלול היה להובילנו, לפי דבריהם של הקפטן ואייבי, לשדה־מוקשים. הקלה כללית. לפני רגע עוד קיללו את המצרים, עתה מברכים אותם.

שתי הספינות כה קרובות, עד שאנו מצליחים לשוחח עם החיילים המצריים ב־תנועות־ידיים. ממשיכים בהפלגה, לפי הו־ראות המצרים, וספינתם מוסיפה ללוות אותנו. כאות־תודה על האזהרה, משליכים אליהם פרחים מן המאגר, הקמל והולך.

הקפטן אומר שאינו מבין מדוע „חתכו" אותנו. אין שום סימן בינלאומי מוסכם כזה.

בשעה 8.50 עוזבת אותנו שולת־המוק־שים. אנו יוצאים את המים הטריטוריאליים המצריים ומתחילים לשדר שוב. אייבי מק־ליט על טייפ את דבריו לאומה, דברים שישודרו בתחנה למחרת היום, לאחר ש־הוא־עצמו יירד בסירה הקטנה אל נמל פורט־סעיד.

בערב, כרגיל, משחקים פוקר. גם שח־מת. פינג־פונג אי־אפשר לשחק, כי השולחן עמוס פרחים.

יום א׳, ה־21.9

קמים ב־5 בבוקר. עושים תכנות אחרו־נות להורדת הסירה הקטנה למים. ב־6.30 מורדת הסירה. אייבי לוקח איתו דלק ל־כיוון אחד, חגורת־הצלה, מצפן, מיסמכים אישיים ונורים, למיקרה של תקלה.

הוא יוצא ב־7, ומנפנף לשלום, כאילו יצא זה־עתה לדרכו האחרונה. המכ״ם של הספינה רואה אותו עוד כ־4 מילין, ואחר־כך הוא נעלם.

ב־7.15 מתחיל שידור ההודעה המוקלטת של אייבי. במשך שעה הוא מסביר מדוע הוא מפליג לפורט־סעיד. הוא מספר שלקח איתו 30 אלף פרחים. העיתונאים מחייכים: לקח 300, והכפיל ב־100. מרבית הפרחים נשארו על הספינה, נבולים.

ב־7.50 מנסה הקפטן להתקשר עם נמל פורט־סעיד. אין תשובה. המצרים מתעל־מים. אבל אנו יודעים כי הם שומעים אותנו, וכי הם יודעים שאייבי בדרך.

סמית אבו־רביע, השדרן הערבי של ספינת־השלום, נמצא בהאזנה מתמדת, על־מנת לשמוע את שידורי החוף בערוץ הפתוח בשפה הערבית. ב־9.30 הוא מודיע, כי שילטונות־החוף איתרו את אייבי נתן.

מנסים להתקשר עם החוף, אולם פורט־סעיד פשוט אינה מגיבה. מאזינים מדי־

(המשך בעמוד 25)

בדרך לפורט־סעיד

בסירה קטנה זו, שהורדה למים מן הספינה, יצא אייבי למיבצע־היחיד שלו בנמל פורט־סעיד. הוא נטל עימו, לפי עדותו, 30 אלף פרחים, אך מי שהיה איתו על הספינה יכול להעיד שלקח. רק 300, ופשוט הכפיל את המספר ב־100.

ב־5 אחר־הצהריים מורם העוגן, והספינה מתחילה בהפלגה החוצה, תוך צפירות. כולם מנופפים בידיהם לעבר החיילים שעל ספינת חיל־הים המצרית, אך אלה אינם מגיבים. אולם, עוד מעט יתרחש האירוע המרכזי עד־כה, זה שיספק לעיתונאים את ה„ניוז" שכה חסרו להם.

„הוא מת למות"

ספינת חיל־הים המצרית, שולת־מוקשים, מפליגה בעיקבותינו, עוברת אותנו, ומקיפה את הספינה. פתאום היא מתחילה לחתוך לפני חרטום ספינתנו ב־זיגזגים מסוכנים. באחת הפעמים נדמה ש־הנה, תתרחש ההתנגשות — כה קרובים הם.

התרגשות על הספינה. לא מבינים מה הם רוצים. מישהו מנחש שאולי המצרים מנסים לעצבן אותנו, לאחר שריתקנו למשך שבוע ימים, 24 שעות ביממה, שתי ספינות של חיל־הים שלחם, ומי יודע — אולי הפסידו חופשה בגללנו.

המצב מרצין, כשלפתע נשמע צרור־יריות באוויר, ולאחריו צרור נוסף — הפעם לתוך המים. המים ניתזים לצדדים. אנו נעצרים. התרגשות וחרדה בקירבנו. מה קורה?

הספינה קופאת במקומה, ואז מתייצבת שולת־המוקשים מולנו, ומאותתת בפנס.

פרחים לים

עיתונאי ידיעות אחרונות אביעזר גולן נוטל חלק בקבורה חחגיגית שנערכה לשרידי־הפרחים הנבולים שנותרו בספינה לאחר המיבצע. אורחי הספינה נעתרו לקפטן, סייעו לצוות להשליך את הפרחים למים.

השמפניה זרמה כמ

פרדי

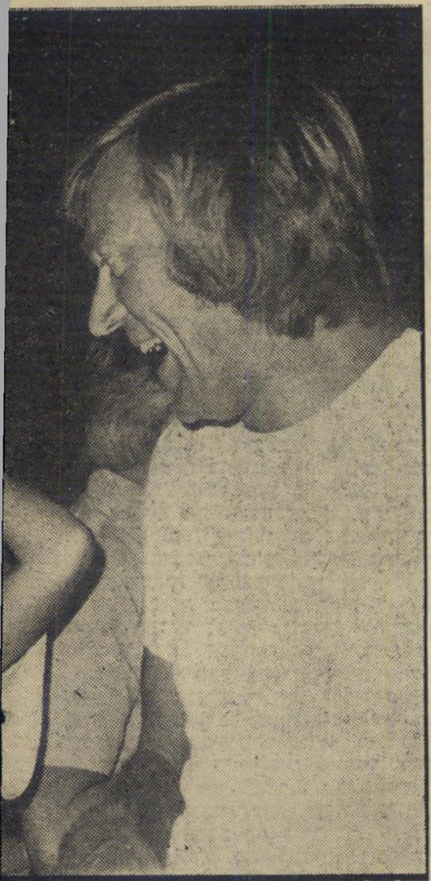

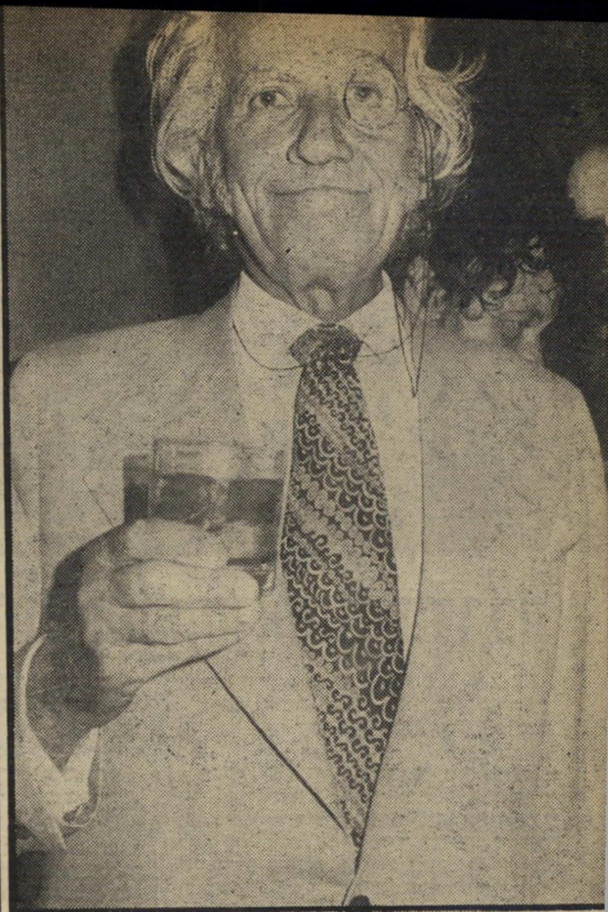

הרוזן הרומני פוקה הירש הניצחי, מצוייד במונוקל, זהר כרגיל, למרות שהוא ממתין לעירעור ומשוחרר בערבות.

הג'נטלמן הפולני הפירסומאי יוחנן גולדברג־כידון, שהכל מכירים אותו בכינוי הפולני „דובז'ה", זוהר מעל לראשה של תיירת, שבאה עם אלי ספקטור.

זה היה דומה לכינוס כיתה, אחרי חופשת־קיץ ארוכה־ארוכה. הנערים והנערות התנפלו איש על רעהו, התנשקו, התחבקו, המטירו זה על זה שאלות בנוסח: „איך היה?" ו„איפה היית?"

אלא שהנערים והנערות לא היו בני הטיפש־עשרה. כמה מנערי־השעשועים היו כבר די מבוגרים, כמו פוקה הירש המפורסם, שעבר בינתיים כל מיני הרפתקות. וכמה מנערות־הזוהר עברו אף הן את הפריחה האביבית הראשונה.

מאז נסגר הפאב של פרדי ודוב סגל ברחוב פרישמן בתל־אביב, ליד הים, הם התפזרו לכל עבר. הפאב שהקים הזוג

זעקת הקרב בין שני כתבים ש
משמיעה פרדי סג
פתחה בערב זה את מועדון־הלילה הרביעי שלה.
ברחוב יורדי־הסירה, במקום שבו נמצא כעת

הוותיקים שייקה אופיר מלטף את פניה של הבקטריולוגית לידיה יוסיפוב, בשעה שאשתו, שגם שמה לידיה (למטה, משמאל) מתחרה בחיוכים עם פרדי סגל ואיבו ספקטור, אשתו של איש־העסקים הידוע אלי ספקטור.

האטרקציה אחד ממוקדי תשומת־הלב היתה חברתו של דן בן־אמוץ, צעירה גרמניה הנושאת את השם המפואר אנדריאה בטינה אוגוסטה ויקטוריה קומלהן, שבאה לביקור.

שיר חדש
בודקות את חפסנתר בקו

, כאשר נפתח המועדון החדש בלב ת"א

רוכבת שוב

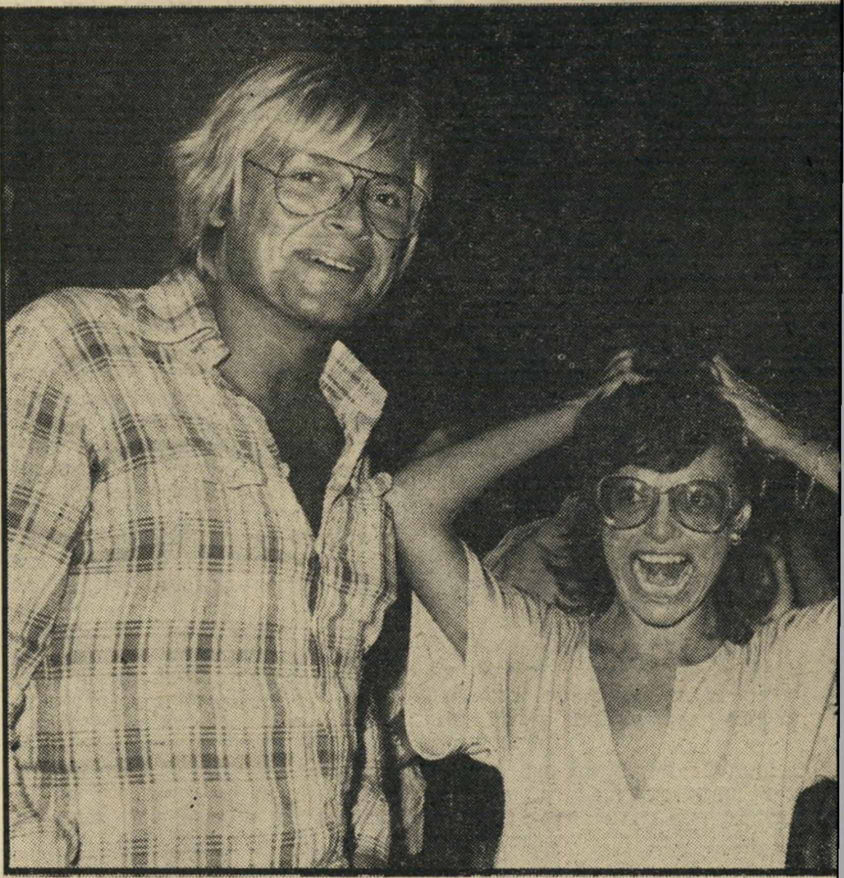

טלוויזיה הגרמנית,
קה של אושר. היא
אשון היה דיסקוטק
אנו־באר של רפי

שאולי. השני היה **הפאב** המפורסם ברחוב פרישמן, ליד הים. השלישי היה הפיאנו־באר ביפו, שלא הצליח בגלל מיקומו, ושהותיר אחריו שובל של צרות וחובות. הרביעי משך כבר בלילה הראשון קהל צפוף של עיתונאים וקצינים, אמנים ואנשי־עסקים, ששמעו על הפתיחה ובאו.

סגל ביפו לא משך את רובם, בגלל המיקום. שום מועדון־לילה אחר לא תפס את מקומו. חיי־הלילה גססו.

עד שנפוצה השמועה המחשמלת: פרדי פותחת פאב חדש. במרכז תל־אביב.

וכמו נידחי־ישראל, ששמעו את בשורת־ציון, קמו איש־איש ואשה־אשה בארצות גלותם, ונשאו ציונה נס ודגל. הם התקבצו בנשף־הפתיחה של הפאב החדש.

מאברוק!

נשיקה של איחולי־הצלחה מדביק פפו, אחד הטיפוסים הידועים של אילת, ללחיה של זהבה, חברתו של אלי רונן. שני האחים רונן — אלי וג'קי — שהיו מסוכסכים, נכנסו לשותפות עם פרדי והשלימו ביניהם לכבוד המאורע. המועדון שוכן ליד המיסעדה של אלי, ליד בניין העירייה.

מפה לפה

נשיקה ארוכה, ומלאת־נשמה מדביק העיתונאי שייקה בן־פורת, מוותיקי כל הפאבים של פרדי, לשפתיה של ג'קי לוי, אשת־החברה שהיתה במשך זמן רב חברתו של בעל־המלונות קורט לוי.

יונה לחוביץ, צעירה וזוהרת מתמיד, יחד עם אילנה שרון, אשתו של אלדר האדריכל, ... השנייה של המועדון, שנועדה לריקודים.

עם ידיים

מדבר עודד תאומי עם מרסל קלו־בים, רקדנית שנישאה למיליונר אמריקאי, ומוטי הוד עם אשתו ודן בן־אמוץ.

(המשך מעמוד 17)

את כל אלה היה מוכן הילל לעשות, אך הוא היה נוזף בכל אחד מעוזריו כאשר הלה היה משמיע דברי ביקורת כנגד רוזוליו או מציע, בצורה עדינה, שהילל יילחם להחלפתו. גם מערכת היחסים בין רבין לבין רוזוליו לא נתנה לשר־המישטרה תיקוות רבות בקשר להחלפתו של רוזוליו. ירושה מתקופת המנדאט הבריטי היא שמפקד המישטרה, מנכ״ל־הדואר והיועץ המישפטי ממונים על־ידי הממשלה כולה וחייבים באחריות לממשלה כולה, ומעמדם במישור הממשלתי חזק בהרבה מזה של מנהל כל מישרד ממשלתי אחר.

אך בחודשים האחרונים הסתבר לשלמה הילל כי נגד רוזוליו נפתחה חזית נוספת, אשר מעולם לא עלה על דעתו שתיפתח: הקצונה הבכירה של המישטרה.

צריך להכיר היטב את היחסים במישטרה כדי להבין עד־כמה, קרע בין מפכ״ל המישטרה לבין קצינים הנמוכים ממנו בדרגה הוא כימעט בלתי־אפשרי. המישטר המישמעתי במישטרת ישראל חמור וחריף בהרבה מאשר בצה״ל. סמל במישטרה הוא אלוהים מהלך על שניים, לגבי שוטר הנמוך ממנו אפילו בדרגה אחת. מפכ״ל המישטרה לגבי קצינים, אפילו אם הם בדרגת ניצב, הוא דמות שאין אחרי החלטותיה ומעשיה, כל עוררין.

אך לפתע החלו מגיעות שמועות למישרד־המישטרה, היושב במקום ניפרד לחלוטין מהמטה הארצי (זה בבית אגרון וזה בגיבעה הצרפתית בירושלים), על התמרמרות בקרב הקצינים כנגד רוזוליו.

מלחישות ופיסות־רכילות הפכו הדברים לשיחות קצת יותר גלויות. תחילה נעשו גישושים אצל עוזרי ומקורבי השר, כדי לדעת אם הוא היה מוכן בכלל להאזין לביקורת על המפכ״ל. אחר־כך החלו להגיע בקשות מקצינים בכירים ללישכת השר, שבהן ביקשו קצינים להתקבל לשיחה אצל השר ולשפוך באוזניו את מרי־ליבם.

האשמותיהם של הקצינים כלפי רוזוליו היו חמורות ביותר. קצינים ותיקים טענו כלפיו כי הוא אינו מסוגל לקבל החלטות וכי הוא הססן, לא אמין, והיה אף קצין בכיר אשר כינה אותו „שקרן" בפני השר.

„הוא יצר מערכת של אי־אמון בין הקצינים במטה הארצי, וסיכסך בין קצינים. הגענו למצב שכימעט אף אחד מהקצונה הבכירה אינו מחליף איתו מילה, לא אומר לו אפילו שלום ועונה לו רק כשהוא נשאל בדברים הקשורים בעבודה," סיפר אחד מהקצינים בדרגת ניצב.

טענה נוספת נגד רוזוליו, שהושמעה על־ידי מיספר קצינים בכירים, היתה שלא על רקע אישי. להילל הוגש תזכיר מפורט, אם כי לא חתום, על יחסו של רוזוליו לנושא ביטחון־הפנים. הוא מתנכר לנושא כולו ומזמין מחדל, אמרו הקצינים, אשר חיברו את התזכיר והגישו אותו לשר.

„כמו מסומם"

אולם שתי פרשות, שמהן סבלה המישטרה ביותר בתקופה האחרונה, היו הקש ששבר את גב הגמל אצל הקצונה הבכירה, וכנראה גם אצל השר: פרשת קצא״א ופרשת הפגנות גוש־אמונים.

הקצינים התלוננו אצל הילל, כי בפרשת קצא״א נתן רוזוליו הוראות סותרות, גרם באופן ישיר להתנגשויות בין שובתי קצא״א לבין השוטרים.

לגבי הפגנות גוש־אמונים היו להם תיאורים על „התמוטטות" לדעתם, של רוזוליו, בעיקר ליד מלון המלך דויד, לאחר שהסתיימה קבלת־הפנים להנרי קיסינג׳ר בכנסת. למרות שבאותה עת היו ליד המלון רק כמה מאות מפגינים, שהיו מרוחקים ונשמרו היטב, נתן רוזוליו, כשהוא סמוק־פנים, הוראות לשוטרים להכות ללא רחם במפגינים. מפקדי מישטרת ירושלים, שלהם היו הסכמים מוקדמים עם ראשי גוש־אמונים, ניסו למנוע בעדו מללחוץ על השוטרים להפעיל כוח נגד המפגינים, אך „אי־אפשר היה לדבר עם רוזוליו באותו זמן, הוא היה כמו מסומם."

סיכומם של הקצינים באותה פרשה היה: „רוזוליו איבד את עשתונותיו מהר."

פרשת עופר

היתה זו הפעם הראשונה שהילל פלט, מבלי־משים, הערה בקשר לרוזוליו ולטענות נגדו. „לאיש כפי הנראה יש סף־שבירה נמוך," הוא אמר.

אל קציני המטה הארצי היושב בירושלים הצטרפו, אחרי המהומות, גם הקצינים הבכירים במחוז תל־אביב. היה זה לאחר התנפלותו חסרת־הרסן של העיתונאי נתן דונביץ על מפקד מחוז תל־אביב, ניצב דויד עופר. דונביץ כתב שתי כתבות על עופר, בהן תיאר אותו כבלתי־כישרוני, כמפקד גרוע, כשיכור, ותלה כל זאת בנפילתו במילחמה של בנו של עופר, טייס.

להפתעת הכל סירב רוזוליו להגיב ולצאת להגנתו של עופר. „הוא היה האיש שהורה ישירות למישטרת תל־אביב להתנהג בכוח רב כנגד השובתים, וכאשר מפקד המחוז שמילא את הוראותיו היה זקוק לתגנתו, הוא מילא פיו מים." התלוננו קצינים אצל הילל, „רק כאשר הוא נלחץ, והיה מוכרח להגיב על כך, שבועיים אחרי הכתבה של דונביץ, הוא הגן בחצי־פה על עופר."

גם בעיני הילל לא נשאה חן התנהגותו של רוזוליו בפרשת עופר. הילל גם היה הדמות שסבלה ביותר מכישלונה של המישטרה בפרשות קצא״א וההפגנות הגדולות, והיה זה שנאלץ למסור לציבור את ההסברים המגומגמים על כישלונות המישטרה.

כאשר הסתיים מיצעד הקצינים הבכירים אצל הילל, וכאשר נודע לשר כי בגלל מערכת היחסים הלקויה בין המפכ״ל לקציניו אין הסגל הפיקודי הבכיר פועל כשורה, גמלה בליבו ההחלטה להיפטר מרוזוליו.

להילל יש עתה הגיבוי הממשלתי להתפטרותו של רוזוליו, ויש לו כמובן גם הגיבוי של המישטרה עצמה. בעייה אחת עומדת בפניו: מציאת יורש לרוזוליו. בין ניצבי המישטרה אין אף דמות אחת שברור לכולם כי היא יכולה לשמש כמפכ״ל, אשר ישקם את הפיקוד הבכיר במישטרה.

במידה שלא יוצנח איש מצה״ל לתפקיד זה, צעד אשר בוודאי יעורר התנגדות בקרב הקצונה המישטרתית הבכירה, מזכירים עתה במישרד־המישטרה שני שמות.

האחד: ניצב אלי דקל, קצין ותיק בן 56, המשמש כסגנו של רוזוליו. דקל, הממונה על האגף הלוגיסטי של המישטרה, אגף המינהלה, יצר לעצמו עמדת־כוח רצינית במטה הארצי ורכש לו ידידים רבים.

המועמד השני הוא מולה כהן, מפקד המישמר האזרחי. למרות היסוסים הרבים לגבי מינויו של כהן למפקד המישמר האזרחי, הצליח הוא בעל הכשרון המינהלי העצום, לבנות מערכת רחבת־ידיים ומשומנת היטב. אין ספק כי במטה הארצי יתנגדו גם למינויו של כהן, אולם כאשר תוצג הברירה — כהן או אלוף מצה״ל, יסכימו כפי הניראה לכהן.

מייד לאחר שתיפתר בעיית היורש, יתפטר רוזוליו מהמישטרה. בחוגי המטה הארצי מעריכים, כי ההודעה על חילופי הגברי בפיקוד המישטרה תימסר בעוד כשישה שבועות.

לשאלת כתב העולם הזה בנדון, הגיב דובר המישטרה, תת־ניצב איתן: „לא היו דברים מעולם. המפכ״ל רוזוליו מתכוון להמשיך בתפקידו עוד עשר שנים."

שר־המישטרה הילל
גיבוי הקצונה הבכירה

דרוש!
בירה פילזנר אמיתית!
בוורייה
הטובה באירופה
הפצה: חברת גג — 03-913224
יבואן: מק־טרידינג קריבושי, טל. 739052

(המשך מעמוד 21)

שעה לחדשות. שום דבר. מחכים עד 5.30 אחר־הצהריים, ואז מרימים עוגן ומפליגים לנקודת־מיפגש שעליה הוסכם עם אייבי מראש, שמא יימצא שם. הוא איננו — ממשיכים לישראל, אולם קודם־לכן משליכים לים, על־פי הוראת הקפטן, את כל הפרחים שנותרו על הספינה.

מעתה מאזינים לחדשות מדי־שעה: רדיו קאהיר, קול־ישראל, הבי־בי־סי. הידיעה הראשונה על אייבי מגיעה אלינו מקול־ישראל, בשעה תשע. משם הודיעו כי הוא נתפס, והועבר לקאהיר. בחצות הלילה מודיעים בקול־ישראל שאייבי הוחזר ללב־ים, והחרדה גדולה.

„הוא מת למות," אומר מישהו.

מעירים את הקפטן, ושואלים האם אפשר לחזור לשם ולפגוש אותו. הקפטן אומר שאין מה לעשות. אנחנו על „קורס" ל־ישראל, ואי־אפשר לאתר סירה קטנה בלב־ים בחשכת הלילה. יחד עם זאת אומרים רבים, כי אינם מאמינים ששילטונות של חוף כלשהו יחזירו סירה קטנה כזו ללב־ים.

יום ב', ה־22.9

בבוקר, עם ההתקרבות לחופי ישראל, מתקשרים למישרד של ספינת־השלום, ב־בית אל־על בתל־אביב. עירית, המזכירה, מוסרת כי אייבי התקשר אליה מרומא, ו־הודיע כי נתפס, נשפט וגורש ממצריים.

ספינת־השלום משדרת את הידיעה מייד. הקלה גדולה: הבנאדם חי.

בשעה 14.00 משליכה הספינה עוגן מול חופי תל־אביב, מחוץ למים הטריטוריאליים של ישראל.

ההמתנה הממושכת נתנה לנו, ה־עיתונאים ששהו על הספינה, להשקיף על מהלך החיים בה. לא נעים, אבל השלום עדיין אינו שורר על ספינת־השלום. לא אחת מתלונן אייבי על רבים מאנשי־הצוות ואלה, מצידם, אינם חוסכים את שבט־ביקורתם ממנו. אולם הצוות הוא בסך־הכל סימפטי, ועובד בלי חשבון, כשצריך.

שעה שנפסקו השידורים, עסקו השדרנים בצביעה ובעבודות־ניקוי. ייזכר לטוב ה־קפטן, דונאלד כריסטי, סקוטי בן 53, גבר על־הכיפאק בעל חוש־הומור נפלא. הוא סיפר לנו כי הוא פוחד מן המילחמה, ולאחר תקרית־היריות עם המצרים סיפר, בהומור אופייני, כי הלך שלוש פעמים לשירותים, להחליף את התחתונים — אבל השירותים היו תפוסים כל העת.

קית, האוסטרלי, רכז־השדרנים, יכול היה להיות חבר מכובד בגוש־אמונים, מ־בחינת דיעותיו. לעומתו, פרנץ הניו־זילנדי ובִיל, המהנדס ההולנדי, אינם סובלים את השוביניזם המצוי בישראל.

על הספינה נמצא גם בראנד האמריקאי. צוללן ששירת בצוללת אטומית, ורוחו תמיד טובה עליו. הוא תמיד שקט, תמיד מחייך ואהוב על הכל.

אייבי עשה הפעם טעות. עד־כה היו מעשיו בלתי־מזיקים לשלום. אך בהרר־פתקת־הפרחים ייתכן שדווקא הזיק לעניין שבשמו ולמענו יצא.

אולם על־אף הכל ולמרות הכל, עדיפים פירסומת ושיגיונות בשם השלום, מאשר בשם המילחמה.

עיקר שכחתי: אחד מנקודות־האור של המסע כולו היה הטבח הצרפתי שעל ה־ספינה, צ'ארלי. איזה אוכל! להשאיר אותו בארץ בכל מחיר!

אייבי נתן (בנמל אשדוד) יוצא לדרך
מוטב שיגיונות למען השלום

במדינה

(המשך מעמוד 16)

בגידה בחיילים המצריים שחצו את התעלה ביום־הכיפורים.

בגבור הלחץ, ביקש אנוואר אל־סאדאת מישראל, באמצעות הנרי קיסינג'ר, לעכב למשך כמה ימים את הספינה החכורה, בעלת המיטען הישראלי, שנועדה לעבור את התעלה בתור מיבחן ומיפגן להסכם.

לתוך מצב עדין זה, בעל אלפי ההסתעפויות המסובכות, הפליג אייבי נתן. אונייתו דמתה לספינה החוצה את איזור־הפעולה של צי סירות־דייג, והחותכת את הרשתות שנפרשו בקפדנות.

אילו הירשו המצרים לספינתו של אייבי לעבור בתעלה, היו מאשרים את כל הטענות של חזית־הסירוב הערבית. האונייה היתה ישראלית, למרות הדגל הזר. אייבי עצמו, ורבים מנוסעים האונייה, הם ישראלים — למרות שנשאו גם דרכונים זרים. ולהיפך, על־ידי סירוב מתן המעבר הפגינה מצריים לעיני יריביה נוקשות ו־גאווה לאומית.

ההסתדרות

פרשת מולק

למרות הצהרתו כי ישלם מכיסו עבור הטיול, נמצאה הדרך למימון נסיעתו המגוחכת

„הוא דפק הפעם את כל היריבים שלו," הגיב בשבוע שעבר אחד מאנשי־המפתח במימסד החיפאי, על הודעתו של מזכיר מועצת־פועלי־חיפה אליעזר מולק. מולק הודיע לעיתונאי חיפה כי החליט לנסוע על חשבונו האישי לאנגליה, כדי ללמוד אנגלית, וכי הוא מוותר על תמיכתה של ההסתדרות במימון נסיעתו.

בהודעה זו, נדמה היה כי הסתיימה אחת הפרשות שהסעירו את חיפה ושהצחיקו את המדינה כולה: פרשת לימוד האנגלית של מזכיר מועצת־פועלי־חיפה.

אולם עתה התברר כי מולק היה חכם עוד יותר. הוא הצליח לארגן את נסיעתו כך שמרביתה תשולם דווקא מכספים ה־עומדים לרשות ההסתדרות, ואילו מכיסו יוציא מולק סכום זעיר ביותר.

תחרות בביזבוז. הפרשה התפוצצה כאשר נודע כי אליעזר מולק עומד לצאת למשך חודש וחצי לאנגליה, כדי ללמוד שם אנגלית. „מזכיר מועצת פועלים גדולה צריך לדעת אנגלית היטב, בגלל תפקידו," הסביר אז מולק. „לי אישית לא חשוב אם אני אדע אנגלית או לא. מספיקה לי העב־רית שלי. אבל בשביל התפקיד אני צריך לדעת אנגלית, ואם זה בשביל התפקיד, מועצת־הפועלים צריכה לשלם עבור כך."

מולק מתנהג כבר שנים רבות כשליט ורודן בממלכתו. למרות הגירעון העצום של מועצת־פועלי־חיפה, אשר חייב אותה רק החודש למכור כמה נכסים, ביניהם שלושה בתי־קולנוע בעיר, מעולם לא קימץ מולק בהוצאות הכספיות כאשר הדבר נגע לו, אישית.

הוא היה מחליף את מכוניתו חדשות־לבקרים. המכונית האחרונה שאותה קנה, דווקא בעת שנודע על המשבר הכספי של מועצת־הפועלים, פז'ו 504 עם מזגן־אוויר, עוררת סערה גדולה. מולק הבטיח אז למכור את המכונית, אולם הוא נוסע בה עד היום.

לאחר ששמע מולק כי יריבו הגדול, ראש עיריית חיפה יוסף אלמוגי, ריהט מחדש את לישכתו, התקנא מולק נמוך־הקומה, בעל הקרחת המבהיקה והמשקפיים העבים, בראש־העיר שלו, וערך בלישכה שיפוץ כללי, אשר עלה למעלה מ־100 אלף לירות.

כאשר אלמוגי בנה לו אגף מייוחד ל־יחסי־ציבור ופירסומת, מיהר מולק לבנות לו אגף מקביל, והגדיל את תקציב יחסי־הציבור של מועצת־פועלי־חיפה פי שלושה וחצי.

מולק ידע כי יריבו הגדול בחיפה, יוסף אלמוגי, לא יעז לפתוח נגדו במילחמה גלוייה ולהאשים אותו בביזבוז־כספים. ל־מולק יש חומר מקביל על אלמוגי, המשמש לו כפוליסת־ביטוח. אולם מקור־סכנה אחר שכח מולק: סיעות האופוזיציה בתוך מו־עצת־פועלי־חיפה.

„הוא לא מסוגל!" כאשר נודע כי מולק עומד לצאת על חשבון פועלי חיפה לשישה שבועות בלונדון, כדי ללמוד אנג־לית, גיחך אלמוגי: „גם כשהוא היה צעיר הוא לא היה מסוגל ללמוד כלום. היום, בגיל 60, הוא פתאום יהיה לי סטודנט?"

אך חבר־הכנסת מהליכוד, שהוא גם חבר מזכירות מועצת־פועלי־חיפה, מאיר כהן, יצא חוצץ נגד ההוצאה הכספית הגדולה. הוא פנה אל מוסדות ההסתדרות, אל מזכ"לה ירוחם משל, אך נתקל במשיכת־כתפיים: „אין לנו שליטה על תקציב מועצת־פועלי־חיפה," השיבו לו.

אז פנה כהן לעזרת העיתונות ובתי־המישפט. העיתונים לא הדאיגו את מולק. הוא רגיל להתקפות עליו בעניין כספי ה־מועצה, מצד עיתונאי חיפה. גם בית־המישפט לא הדאיג את מולק. יועצת ה־מישפטי של מועצת־פועלי־חיפה, צבי גיל, הבטיח לו כי באופן חוקי אין בית־המיש־פט מוסמך לטפל בבקשת ח"כ כהן להוצאת צו־מניעה נגד נסיעתו של מולק, ואומנם כך היה.

אולם דבר אחד כן גרם למולק להתחרט על הפירסום והרעש שקם סביב נסיעתו: ראש־הממשלה יצחק רבין. רבין, אשר מקיים קשרים הדוקים עם מולק, למגינת־ליבו של אלמוגי, הזמין את מולק לשיחה, בה ביקש ממנו להרגיע את הסערה ולי־השקיט את הרוחות.

כשנשאל אחר־כך אלמוגי כיצד הוא מגיב על שיחת ראש־הממשלה עם מולק, שנעשתה מאחרי גבו, הוא השיב בביטול: „מולק רצה שרבין ילמד אותו כמה מיש־פטים באנגלית למתחילים."

„עַל חשבון פרטי." אחרי השיחה עם רבין יצא מולק בהצהרה כי הוא מוותר על תשלום ההסתדרות עבור נסיעתו, וכי הוא ורעייתו, יונינה, יסעו על חשבונו הפרטי.

רק לאחר שיצא מולק מהארץ החלו מתגלים פרטים על האמת שמאחרי הכיס הפרטי של מולק, בכל הנוגע לנסיעה זו.

מולק יצא קודם־לכן לגרמניה, כחבר מישלחת בת שיבעה חברי מועצת־פועלי־חיפה, אשר הוזמנה ומומנה על־ידי האי־גודים המיקצועיים הגרמניים (ראה תשקיף).

מגרמניה הוא ימשיך ללונדון. תוספת הכרטיס, שאותה יצטרך מולק לשלם מכיסו, היא 540 לירות בילבד, בעוד שמחיר כר־טיס־טיסה ללונדון וחזרה הוא כ־10,000 לירות.

אך ברור כי עיקר ההוצאה של מולק יהיה באנגליה עצמה, שם הוא יצטרך לשלם עבור לימודי האנגלית ועבור לינה, שהייה ומזון משך שישה שבועות. סכום זה יכול להסתכם באלפי לירות, גם־אם מולק ורעייתו ינהגו בצניעות.

גם לכך נמצא פיתרון. מועצת האיגודים

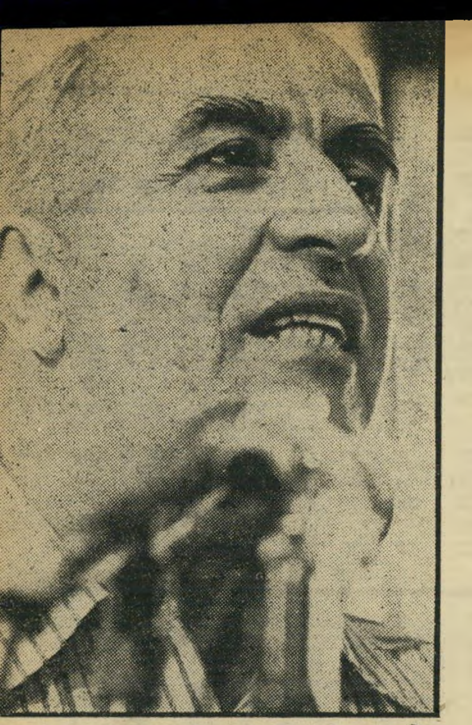

מזכ"ל משל
שיעורי אנגלית בלונדון

המיקצועיים של אנגליה, מוסד מקביל ל־איגודים המיקצועיים באירופה או להס־תדרות בארץ, מקיימת בית־ספר לעובדים, המקביל לבית־ספר לעבודה שאותו מקיימת ההסתדרות בארץ. בבית ספר זה יש כיתות מייוחדות לתלמידי־חוץ, מארצות שאינן דוברות אנגלית.

בתי־הספר לעובדים או, כפי שהם מכו־נים באנגליה, בתי־הספר למנהיגי העוב־דים, הם אוניברסיטות־זוטא, המעניקות תארים בנושאי מינהל וכלכלה. ליד אוני־ברסיטות אלה יש כיתות מייוחדות לשפה האנגלית, המכינות את הסטודנטים לכל־כלה או למינהל־לעתיד, לשפת־הלימודים שלהם — כאשר הם מגיעים מארצות שאינן דוברות אנגלית.

יש הזמנה! האיגודים המיקצועיים הבריטיים אף היו נדיבים עוד יותר. הם הקיצבו מיספר מקומות בבתי־ספר אלה לסטודנטים מארצות מתפתחות, ללא תש־לום, כאשר את התשלום מממנים האיגו־דים המיקצועיים. התשלום עבור הלימודים, דמי־כיס, הוצאות הלינה והאוכל ממומן על־ידי האיגודים המיקצועיים הבריטיים, מילבד סכום סימלי, בן כמה עשרות לירות שטרלינג, אשר האיגוד השולח מתחייב לשלם כדמי רישום וחברות במועדון בית־הספר.

בצדק או שלא בצדק, לגבי האיגודים ה־מיקצועיים הבריטיים שייכת מדינת־ישראל לארצות המתפתחות. לכן הוצע לוועד־הפועל, כבר לפני כשנתיים, לשלוח שניים או שלושה נציגים להשתלמות בבתי־ספר אלה — השתלמות הנמשכת שנה עד שנ־תיים.

למשך תקופה ארוכה כזו לא רצה איש מפעילי ההסתדרות לנסוע, ולכן נותרה ההזמנה מייותמת, עד שהגיעה פרשת מולק.

כאשר פרצה הסערה, נזכר מישהו בוועד־הפועל של ההסתדרות בקיום ההזמנות, ומייד נמצא הפיתרון לפרשת לימוד האנג־לית של מזכיר־מועצת־הפועלים. הוא נקרא לשיחת עם מזכיר ההסתדרות. אשר אישר את נסיעתו על חשבון אותה הזמנה. ב־זהירותו הרבה החתים משל את מולק על התחייבות, כי כל סכום כסף שיושת על ההסתדרות עצמה בגלל נסיעתו של מולק, יורד, בתנאים נוחים, ממשכורתו של מולק.

ישראל תפסיד. מולק ייסע, איפוא, למשך חודש וחצי ללמוד אנגלית באנגליה, אם כי על־ידי כך תפסיד ההסתדרות את אחת המילגות המלאות. בשיחת־טלפון ש־נערכה עם האחראי על בתי־הספר לעוב־דים באיגודים המיקצועיים הבריטיים, הוא עמד על כך שאם הנציג הישראלי יוותר על המשך לימודי הכלכלה והמינהל שלו, ויסתפק רק בלימוד המקדים של האנגלית, תפסיד ישראל את המילגה כולה.

למרות הצהרתו של מולק כי ישלם את דמי־המסע שלו מכיסו, מתברר כי התשלומים היחידים שאותם יצטרך מולק לשלם מכיסו, יהיו ההפרש הזעום של הנסיעה מגרמניה ללונדון, ודמי־הרישום ודמי־החבר במועדון בית־הספר לעובדים באנגליה.

הסברה

הספר של המייג'ר ג'נרל

רוצה להסביר את עמדת מדינתך — בוא עם דרגה וכתוב ספר

השגריר המצרי באו"ם, אחמד עבד־אל־מגדיר, לא רצה להתראיין בחדר אחד עם השגריר הישראלי באו"ם, חיים הרצוג, בבוקר שאחרי חתימת ההסכם הישראלי־מצרי בתיווכו של הנרי קיסינג'ר. ברברה וולטרס, מגישת התוכנית היום ברשת אן־בי־סי, נאלצה לקיים את הראיונות בשני חדרים מקבילים בעת־ובעונה־אחת, והם שודרו מחוף־אל־חוף.

מגדיר סרב להימצא בחדר אחד עם הרצוג מסיבות מדיניות, אך היתה לו סיבה טובה יותר, אילו רק היה יודע עליה בעוד מועד: חיים הרצוג השתמש בתוכנית־החדשות הפופולרית כתוכנית־פירסום לסיפרו החדש על מילחמת יום־הכיפורים.

השגריר המצרי בא לאולפן ללא ספרים, הביע דעתו על ההסכם החדש, כשהוא מסביר כי ההסכם מאיץ את המצב מתנו־חתו („יוצר מצב דינאמי חדש") ולכן הוא טוב.

השגריר הישראלי הביא את סיפרו, הניח אותו לפני המצלמה. חייך בהנאה, כש־המראיינת הדגישה כי מר הרצוג הוא „מייג'ור־גנרל בצבא הישראלי", ואמר כי ההסכם הוא טוב כי „הוא מגביר את ההשפעה האמריקאית במיזרח־התיכון."

הצופים האמריקאים אינם מעוניינים כל־כך בהגברת השפעתם הצבאית במיזרח־התיכון, אבל הם יהיו בוודאי מעוניינים בסיפרו של הגנרל הרצוג.

המצרי הפסיד שוב במערכה. לקראת הראיון הבא יסיק בוודאי את המסקנות ויכתוב ספר משלו או, לפחות, יבקש מ־נשיאו להעניק לו דרגה צבאית מתאימה, כדי ליצור מצב תיקו בזירה המדינית הישראלית־מצרית בטלוויזיה האמריקאית.

דיפלומטים

טוטו השגריר

מישחק חדש של הישראלים בדנמרק: לנחש אם יחזור השגריר לשם או לא

הטוטו הגדול, שבו עוסקים הישראלים בדנמרק הוא: האם היו נכונות השמו־עות על כוונתו של השגריר משה לשם להישאר בדנמרק.

התוצאה תתברר סופית לאחר ה־15 באוקטובר. בתאריך זה אמור לשם לסיים את תפקידו בקופנהאגן ולשוב עם בני־מישפחתו אל דירתם בירושלים. מישרד־החוץ כבר הודיע רישמית שלשם יחזור וישובץ בעבודה בירושלים.

לפי שעה, בטרם הוכרע סופית הוויי־ביי. לפי סברה עויינת זו, לקראת פרי־שתו של השגריר מתפקידו תיכנס הגב' לשם לבית־חולים בקופנהאגן, לטיפול ממושך. השגריר, כבעל נאמן, יישאר אז לצידה של אשתו.

לפי שעה אין עליזה לשם מגלה סימני־מחלה חיצוניים. בקונצרט־הגאלה של ה־תיזמורת הפילהרמונית הישראלית בקופנ־האגן זהרה כפירסומת חיה של סלון־היופי שלה, ובין המוזמנים לשבת בשורה אחת יחד עם השגריר ואשתו היו כמה מספרי־הנשים המפורסמים של קופנהאגן, חבריה־למיקצוע של אשת שגריר־ישראל.

לומדת, לא עובדת. מישרד־החוץ הדני אטם את פיו. אמנם, בהתאם לאמנת וינה (הדנה בחובות ובזכויות של דיפ־לומט), אסור על דיפלומט או בני־מיש־פחתו לעסוק בכל עיסוק מיסחרי, ומיג־

כוח. האם היתה זו פרשת־השמצה ללא תקדים או פרשה מסוג אחר, פועלת חרו־שת השמועות בקופנהאגן.

זוהר בגאלה. עליזה לשם מוסיפה להתראיין בעיתונות ובשבועוני־הנשים, כשהיא מביעה את זעזועה העמוק על ההשקפות האנטי־נשיות של ראשי מיש־רד־החוץ בירושלים. היא מדווחת לקוראי עיתונות־הנשים בדנמרק, כי עיתוני יש־ראל טענו שהיה מוצדק להעמיד את עליזה לשם בראש מישלחת ישראל לקונ־גרס־הנשים במכסיקו.

הצד שכנגד, אשר טען כל הזמן כי השגריר לשם שיחק מישחק ציני ובחר בסוס של שיוויון־נשים כדי להצדיק את כוונותיו, העלה בימים אלה טענה, כאילו מישפחת לשם כבר רכשה לעצמה דירה ברובע־יוקרה של קופנהאגן, רובע לינג־בלת זו חופשת את הצורך, בהתאם לחוקי דנמרק, לבקש במישטרת־הזרים רישיון־עבודה.

אך עליזה לשם טענה כי אינה עובדת, כי־אם לומדת לנהל סלון־יופי ועל־כן אי־נה זקוקה לרישיון־עבודה.

הסקרנים המבקשים לדעת את האמת בפרשה זו, יוכלו לראיין את עליזה לשם בדירתה בירושלים — אם אומנם תגיע אליה כמתוכנן, בחודש אוקטובר 1975.

עליזה לשם בפעולה, בשבועון־נשים דני
מזועזעת מיחס הגברים

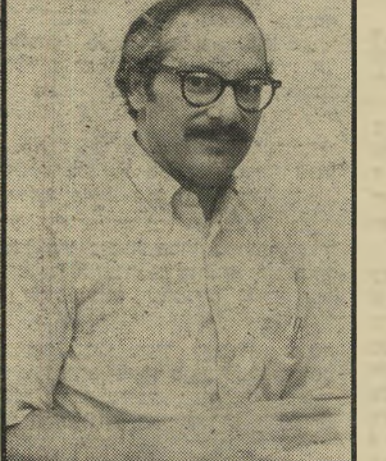

פרופסור כהן
מחקר וייעוץ

רפואה

רק לא מונגולואיד

התחזית: בדיקות גנטיות לזוג המבקש להינשא וחושש מלידת ילדים מונגולואידיים

הזוג הצעיר נכנס לחדר־עבודתו של פרופסור מימון כהן בתיל־ורעד. הפרו־פסור הזמינם לשבת מולו, ובישר להם את הידיעה המחרידה במילים מפורשות: „ילדכם העתיד להיוולד יהיה מונגולואיד. יש להפסיק את ההריון," פסק הרופא.

אך למרות האזהרה הגלוייה, הביאה האשה את פרי־ביטנה לאוויר העולם. הילד היה מונגולואיד. היה זה רק אחד מן המיקרים הרבים שבהם נפגש פרופסור כהן בעבודתו בארצות־הברית. ההורים הצעירים, בני הדת הקתולית, נהגו לפי מיצוות דתם, הרואה בילדים הנולדים מונגולואידים יצו־רים הקרובים למלאכים, אשר אין לפגוע בהם לרעה.

כיום משמש פרופסור מימון כהן כראש המחלקה לגנטיקה של האדם בבית־החולים הדסה בירושלים, ותחום־פעולתו הוא המח־קר והייעוץ.

אפשר להוליד? בשנה שעברה לבדה פנו אל הפרופסור כ־500 זוגות בשאלה מחרידה: האם נוכל להמשיך להוליד יל־דים? האם יהיה ילדנו נורמלי, או שמא אסור לנו בכלל לתכנן ילד?

הפונים בבקשת ייעוץ מתחלקים לשני סוגים: אלה שכבר נולד להם ילד פגום, וכאלה שהקשרים המישפחתיים ביניהם מעוררים בהם חשש ללידת ילד כזה. נראה כי הייעוץ מסובך יותר, כאשר אין עדיין ילדים לזוג המבקש הבהרה לגבי העתיד.

זאת, באשר לזוגות נשואים. אך נוסף לאלה, פונים למחלקת הייעוץ של בית־החו־לים גם עשרות זוגות העומדים לפני ני־שואיהם. אלה הם דודנים המבקשים להי־נשא, או זוגות בעלי קירבת־מישפחה אח־רת המבקשים לברר מה תהיה מידת ההשפעה של קירבת־דם זו על ילדיהם העתידים.

אחרי סידרה של בדיקות ומחקרים לגבי בני־הזוג, ילדיהם הקודמים (במידה שיש כאלה) ובדיקת שאר בני־המישפחה כגון הורים, אחים, גיסים, דודנים וכו', מוכן הפרופסור להמליץ במיקרים מסויימים: „אל תעשו ילדים."

אך הרפואה אינה מוסמכת להוציא פקו־דה בנוסח „אסור שהילד הזה ייוולד!" או „להפסיק את ההריון!" תפקידו של הפרו־פסור כהן הוא ייעוצי בילבד. הוא יכול להזהיר בדבר האסון העלול להתרחש, אך אין לו סמכות למנעו בעוד־זמן.

מחלת האשכנזים. כיום ידועות ב־רפואה כ־2000 מחלות גנטיות, שכל אחת מהן היא בעייה ביוכימית בפני עצמה. את המחלות הללו לא ניתן לרפא. אך הרפואה מוסיפה לחקור אותן, כדי שיהיה ביכולתה להזהיר את הנוגעים בדבר, ברגע שמתעוררים ספיקות לגבי הילדים־לעתיד.

ציוותו של פרופסור כהן מונה 30 איש, שחלקם עוסק היום בעיקוב אחר מחלה גנטית חדשה שהופיעה אצל ילדים ממו־צא אשכנזי בילבד. נתגלו כבר חמישה מיקרים מסוג זה, שבהם נמצאו הפרעות כגון עיניים מעורפלות, צורה בלתי־תקינה של הפנים ופיגור שיכלי. מחלה זו ני־תנת לגילוי לפני הלידה באמצעות מיק־רוסקופ אלקטרוני.

וכך, לא רחוק היום שבו יוכל כל זוג לעבור בדיקות במחלקה לגנטיקה, קודם שיתייצב ברבנות.

הדוגמה הפסל המפורסם של „חטיפת בנות ה־סאבינים" בפירנצה. כשנוסדה רומא, וחסרו בה בנות, הורה המייסד האגדתי — רו־מולוס — לחטוף בנות משבט שכן, הסאבינים, לבני רומא. אותה אגדה מופיעה גם בתנ"ך, בפרשת שבט בנימין.

„**אני אוהב את הבחורה,** ובגלל זה לקחתי אותה. אם יש אהבה, ככה עושים בגרוזיה."

שופט־השלום האשקלוני צבי נדיב, נד־הם. לפניו עמד נער צנום בן 17, ש־חזותו לא הציגה בדיוק את דמות החוטף האלים, הפורץ לתוך בית־ספר, לוקח בכוח נערה בת 13, בועל אותה בכוח ואחר־כך משליך אותה מביתו.

ואומנם, גבריאל חננאשווילי לא היה כזה. הוא היה סתם בחור מאוהב אשר בהסכמת מישפחתו, ומישפחת הנערה שבה הוא מאוהב, החליט לשאת אותה לאשה.

הן גבריאל והן נערתו רבקה* ידעו כי החוק במדינת ישראל רע אליהם. הם ידעו כי יוכלו להינשא רק שלוש שנים מאוחר יותר, כאשר רבקה תגיע לגיל 17. אבל הם בוודאי לא שיערו בנפשם כי מדינת ישראל שמרנית כל־כך, וכי חוקיה אוסרים על גבריאל להוכיח את אהבתו ואת רציגות נכונותו לשאת אותה לאשה.

החטופה

צעקה ונגררה

במכונית ה„פז'ו" 404 הלבנה ש־נכנסה לתוך חצר בית־הספר רוגוזין באשדוד, ב־2 בחודש, ישבו ארבעה בחו־רים. שלושה מהם היו בני 17 ורק אחד מהם, הנהג, עבר כבר את גיל ה־18 שלו. שלושת הצעירים היו חברים, כולם הת־גוררו באותה שכונה גרוזית, עתיקות ד' באשקלון. הנהג היה בן אשדוד.

הנהג ושניים מהצעירים פרצו מהמכונית, כמו בסרט־פעולה זול, תפסו את אחד הילדים ששיחק בחצר ושאלו אותו בנימת איום: „איפה מוצאים את רבקה?" הנער המפוחד ענה: „היא לומדת בכיתה ט', זה למעלה." הם הניחו לנער, ושעטו לעבר הקומה השנייה של בניין בית־הספר, פרצו לתוך כיתה ט'.

„הנה היא!" קרא אחד מהם, לעיניהם הנדהמות של תלמידי הכיתה ומורתם חנה, שבאותה עת ניהלה שיחת־מחנך. כל הש־לושה מיהרו לעבר רבקה, אחזו בצעירה, הניראת מפותחת הרבה מגילת המדוייק: 13 ו־10 חודשים, וגררו אותה איתם. היא

* חשם שונה לצורך הכתבה, מאחר שהנערה היא קטינה.

חטיפת הגרוזית

המישטרה עשתה עיסקה עם הגרוזים החוטפים: הסגרה תמורת שיחרור־בערבות אך הגרוזים חששו וירדו למחתרת

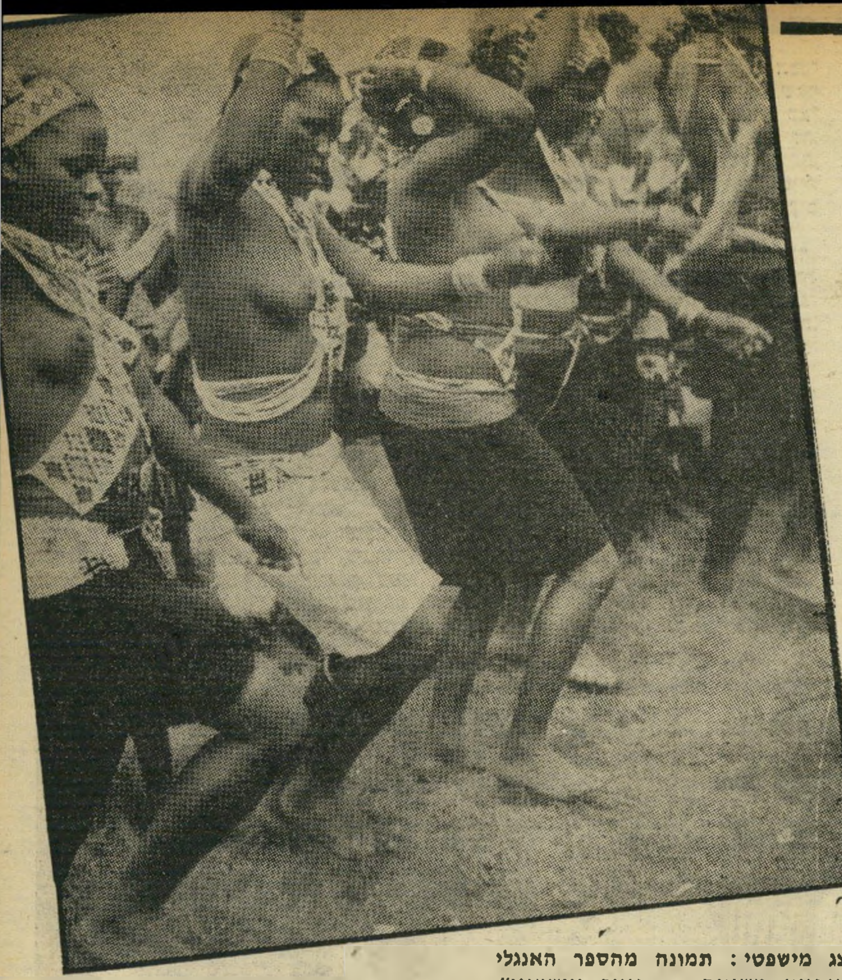

מוצג מישפטי: תמונה מהספר האנגלי „מינהגים משונים — חיזור ונישואין", של וויליאם פילדינג, שהוגש על־ידי הסניגוריה לבית־המישפט כדי להוכיח שיש מינהג של חטיפה בקרב העדה הגרוזית. התמונה מראה ריקוד של נישואין בשבט זולו.

נאבקה בחם בכוח, צעקה וקראה לעזרה. אף אחד מן התלמידים לא העז לקום ממקומו ולעזור לה, ואילו המורה קפאה על מקומה.

השלושה לא התרגשו ביותר מצעקותיה של רבקה. הם ידעו כי חלק מן הפולחן והמינהג הוא שהכלה המייועדת תתנגד בכוח לחטיפתה. הם גררו אותה למכונית, דחפו אותה למושב הקידמי שליד הנהג, והמכונית פרצה בנסיעה מטורפת לעבר העיר לוד.

לארבעה היה ברור לגמרי מה הם עושים. הם ידעו ששיטות החיזור הישראליות מקובלות על החוק. הם ידעו כי אם חברם, החתן המיועד, היה מביא לרבקה זר פרחים, מזמין אותה לקולנוע או אפילו לבית־הקפה השכונתי, הכל היה בסדר בעיני החוק.

התמחות בחטיפות

למרות שהם נמצאים בארץ כבר מיספר חודשים, שולטים היטב בשפה העיברית ומודעים למינהגי המדינה, הם שלא הוגשו תלונות למישטרה — היא לא התערבה.

הם גם חשבו שהם יודעים במה הם מסתכנים, אם אמנם תתערב יד החוק בחטיפה הרומנטית. סיפרו מאוחר יותר שלושת חבריו של גבריאל, שעזרו לו בחטיפה, לעורך־דינם יונה גורן: „שמענו שיכניסו אותנו לבית־סוהר לחמש שנים עוד לפני המישפט. אנחנו לא מאמינים למישטרה שום דבר. בשביל חמש שנים אנחנו נרד למחתרת והמישטרה אף פעם לא תתפוס אותנו."

למרות הסכנות והסיכונים ראו השלושה את עזרתם לחבר כמיצווה. עד כה הם לא הסתבכו עם המישטרה. הרומן בין גבריאל ורבקה היה ידוע באשקלון ולא נראה היה להם שהיא או מישפחתה יחרגו מהנוהג הגרוזי העתיק ויסבכו אותם בפלילים.

בביתו של יצחק חנגאשווילי במרכז השכונה הגרוזית בלוד העתיקה, היתה התכונה מרובה. יצחק ידע כי נכדו, גבריאל, עומד להגיע באותו יום עם כלתו המייועדת. יצחק דאג שדירתו הצנועה תהיה נקייה ומסודרת, וכי הבית יהיה מצוייד בממתקים. ילדות בגיל הזה אוהבות מאד ממתקים. כשהגיעה סמוך לשעה 11 בבוקר מכונית הפז'ו, בה ישבו נכדו, וכלתו של הנכד, מיהר יצחק לקבל אותם בכוס־יין תוצרת בית, כמקובל על הגרוזים.

משך כל הדרך מאשדוד ללוד שררה שתיקה במכונית. בתחילה עוד התייפחה רבקה ביבבות חרישיות, אולם אחר־כך חדלה. אילו טרח גבריאל לשוחח עם רבקה, היתה אולי נחסכת לו ההפתעה שנפלה עליו בבית סבו.

„אני לא רוצה להתחתן איתך, אני עוד צעירה! אני רוצה לחזור הביתה!" זעקה רבקה כשהיא מחדשת את יבבותיה. גבריאל וסבו נדהמו. זה לא התאים לתסריט שאליו היו רגילים בגרוזיה. זה לא התאים לתוכנית הרומנטית של גבריאל, וגם לא לממתקים של סבא יצחק.

בכפרים הנידחים של גרוזיה קיים נוהג מסויים מאד, של השתדכות ונישואין. לאחר שבחורה מוצאת חן בעיני בחור, או ששדכנים מקומיים המליצו עליה והוא החליט לשאתה לאשה, הוא חוטף אותה ומביאה לבית קרוב־המישפחה המכובד ביותר שלו.

בחור שאינו חוטף את נערתו, ואינו ניגש לבית־הוריה כדי לבקש את ידה, נחשב כבלתי־רציני ואהבתו כלא־אמיתית. אחרי שהנערה נחטפה מתחיל משא־ומתן מייגע בין שתי המישפחות על החתונה, הנדוניה, מה משלמת מישפחת הכלה ומה משלמת מישפחת החתן. כל אותה עת שוהה הבת אצל קרובו של חתנה המ־

(המשך בעמוד 32)

ידעו כי אין לחברם כל דרך אחרת להוכיח את אהבתו מלבד חטיפתה הדרמאטית, מבית־ספרה לעיני כל התלמידים.

אין זו הפעם הראשונה שבקרב העולים החדשים מגרוזיה, המתגוררים באשדוד ובאשקלון נערכות חטיפות. בבית־המישפט ידעה המישטרה לספר מאוחר יותר, כי הנהג שבחבורה, בעל מכונית הפיז'ו, התמחה כבר בחטיפות של בתולות גרוזיות מהוללות. אך אף אחת מחטיפות אלה לא נעשתה לאור היום ובמקום ציבורי, ומאחר

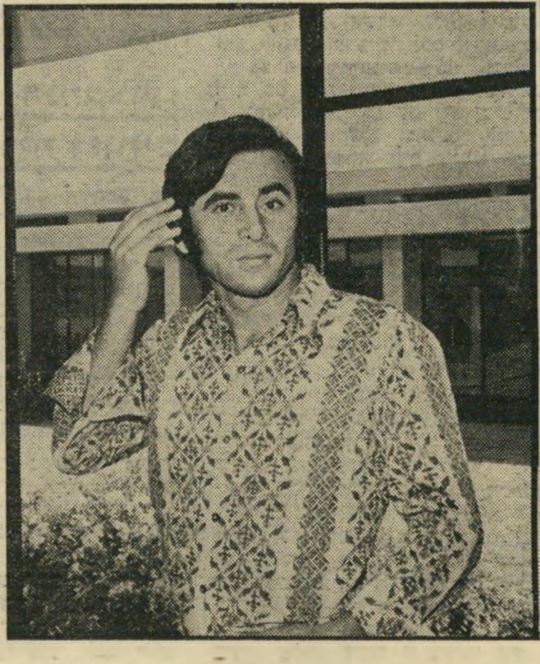

3 החשודים בחטיפה: חיים חוחינשווילי, אנזור מגרלשווילי וסימון אדזי"אשווילי

(המשך מעמוד 19)

כבתי־קפה. נוגנה בהם מוסיקה והוגש בהם קפה. הם היו שונים מכל חנויות הביגוד ומשכו צעירים.

במקביל נכנס סמי גם לעסקי מועדוני־הלילה של פאריס. הוא רכש מועדון־מיסעדה בשם לה בל אפוק (התקופה היפה), שהפך למועדון בעל רמה, שם היו מתארחים אנשי החוג־הנוצץ של פאריס, פוליטיקאים ואנשי־עסקים.

ב־1965, כאשר נוכח כי החלו לחקות את שיטת הבוטיקים שלו, הוא מכר את כולם ועבר לעסוק בתחום אחר. היתה זו תקופת הבום הכלכלי הגדול בצרפת. בפאריס החלו לבנות רובעים חדשים. בזה אחר זה החלו לצוץ בעיר האורות מגרדי־שחקים מודרניים. מחירי הקרקעות והבתים באיזורים בהם החלה הבנייה, החלו לעלות. סמי חש כי תקופת הפריחה נמצאת רק בתחילתה והחליט לרכב על הגל.

זה היה תחום מלא חתחתים. המסורת הכלכלית בצרפת מפקידה את כל עיסקות המקרקעין הגדולות בידי חברות־ענק, כמו בנקים או חברות־ביטוח שיש בידיהם האמצעים הכספיים לרכוש קרקעות בסכומים של עשרות מיליוני פראנקים. מבחינת אמצעיו היה סמי ננס לעומת חברות אלה ורבים ניבאו לו כישלון.

אלא שכאן התגלה סמי כאיש עסקים ממולח. הוא ייסד אז את חברת לה פינינקו, שמניותיה חולקו בין קבוצה קטנה של אנשי־עסקים אלמונים, אבל בראש הקבוצה הועמד אז אחד האנשים רבי־ההשפעה ביותר בצרפת, ז׳אן רובוטייה.

רובוטייה היה כבר אז איש משופע תארים ותפקידים. הוא היה נשיא הטריבונל המסחרי — בית־הדין הגבוה ביותר במערכת המישפט הצרפתית הדן בעניינים עסקיים ומסחריים. הוא החזיק בתפקיד מנכ״ל חברת גומונט, חברת הפצת־הסרטים הגדולה ביותר בצרפת, שבבעלותה רשת בתי־קולנוע והמפיקה גם יומן חדשות שבועי. בתוקף תפקידו זה הוענק לו לא פעם הכבוד לכהן כנשיא פסטיבל הסרטים בקאן.

חברו של פומפידו

תפקידו של רובוטייה כמנכ״ל חברת גומונט היה מעל ומעבר לתעשיית הסרטים. לצרכי הפקת יומני החדשות שלה, מחזיקה חברת גומונט עשרות צלמים.

יודעי־דבר טוענים, כי אותם צלמים אינם עוסקים רק בצילום חדשות ליומנים. מדי־פעם מוטלות עליהם משימות של שירותי־הביון הצרפתיים במדינות שבהן הם שוהים. כתוצאה מכך היה רובוטייה אורח קבוע בארמון האליזה. הוא היה כפוף ישירות לנשיא צרפת, וממנו היה מקבל הוראות לפעילות הכפולה של אנשיו.

בתקופת נשיאותו של פומפידו עלה מעמדו של רובוטייה עוד יותר. הוא ידיד קרוב של הנשיא, איש־מימסד מובהק. ז׳אן שיראק, כיום ראש־ממשלת צרפת, היה גם הוא חברו הקרוב.

בחירתו של רובוטייה כנשיא החברה שהקים סמי התגלתה כרעיון מבריק. שכן, בזכות שמו של רובוטייה בילבד הצליחה לה פינינקו לקשור קשרים בתחומי הכספים והאדמיניסטרטציה הצרפתיים, שאף חברה אחרת לא יכלה לחלום עליהם. כאשר חברת גומון, שרובוטייה היה מנכ״לה, מכרה כמה מאולמות־הקולנוע שברשותה, רכשה אותם חברת לה פינינקו שרובוטייה היה נשיאה. ואז הסתבר שהיו אלה עסקים מוצלחים מאד עבור לה פינינקו.

כדי להבין את סוג העיסקות האלה, אפשר לקחת לדוגמה את פרשת מכירת הגומון פאלאס בפאריס, בית־הקולנוע הגדול ביותר בעולם, שהכיל 9000 מקומות. כאשר הציעה גומון את הבניין למכירה, כדי שיהרסו אותו ויבנו במקומו מגרד־שחקים, הוערך מחיר המיבנה ב־60 מיליון פראנק. אבל לבסוף נמכר המיבנה לחברת פינינקו בסכום של 35 מיליון פראנק. מנהלי גומון הסבירו, כי במחיר הראשוני היה כלול גם הרישיון לבנייה חדשה במקום, ואילו לה פינינקו רכשה את הבניין ללא רישיון כזה.

למעשה השקיעה לה פינינקו ברכישת הבניין סכום נמוך בהרבה. כי עוד לפני ששילמה עבורו היא חתמה על חוזה עם הבנק הפרטי הגדול ביותר בצרפת, בנק פארי א פאי־בה, ששילם עבור 50% מ־הרכוש 30 מיליון פראנק. בטכס החתימה על העיסקה השתתף מצד גומון לה דוק, נשיא גומון. את הבנק ייצג נשיא מחלקת ניכסי הדלא־ניידי של הבנק, שהוא דודנו של נשיא גומון. שני הדודנים נזקקו לסמי פלאטו כדי שיתווך ביניהם בעיסקה, שכתוצאה ממנה — כפי שהגדירו זאת בפריס בלשון עדינה — „יכלו שניהם לחיות טוב יותר באופן פרטי.״

היתה זו דוגמה לסוג העסקות הנרקם בקרב הבורגנות הגדולה של צרפת, שנזקקה לפליט היהודי מזלושין, חסר הגנינות הצרפתית, שיארגן עבורה את העיסקה, שמבחינת החוק היתה כשרה־למהדרין.

המיקצוע: להריח רווחים

השיטה השנייה בה השתמש סמי פלאטו, כדי להשתלט על שוק הקרקעות של פאריס, לא עמדה גם היא בניגוד לשום חוק. הנוהג המקובל בסחר נכסי הדלא־ניידי בצרפת הוא שהמתווך בעיסקה מעין זו מקבל את שכרו מידי מוכר הנכס, בשווי של עד 5% מסכום המכירה (בניגוד לנוהג המקובל בישראל לפיו מקבל המתווך את שכרו מידי המוכר והקונה כאחד). סמי הפר כלל מיסחרי זה המקובל בצרפת זה מאות בשנים.

הוא הזמין אליו את כל מתווכי הקרקעות של פאריס והודיע להם כי מעתה יוכפלו רווחיהם. תמורת כל עיסקה שיביאו אליו הוא ישלם להם 5% מערך הנכס, מלבד התשלום שיקבלו מידי המוכר. תמורת זאת תבע מהם זכות אחת: שיביאו בפניו כל עיסקת מקרקעין שיש בידיהם להציע, כדי שלו תהיה האופציה הראשונה לקנות או לדחות, לפני הבנקים הגדולים וחברות־הביטוח. „זה היה ב־1967,״ מספר סמי, „כעבור שנה אחת היו כל עיסקות הדלא־ניידי הגדולות של צרפת מונחות על שולחני בחברת פינינקו לפני שמישהו אחר ידע עליהן. מזה עשינו את הכסף. עד שנת 1969 שמנו יד על המיגרשים הטובים ביותר שהוצעו למכירה. הקרקעות הטובות ביותר ברובע ה־16 של פאריס, בנואי, באטיין, כל מקום שם החלה תנופת הבניין, היה בידינו. ב־1969 הגיעה הדרישה לקרקעות לשיא. אז התחילו המכירות הגדולות ואז גם זרמו הרווחים הגדולים.״

„זה המיקצוע שלי,״ מסביר סמי, „להעריך איפה ומתי עומדת להיות עלייה גדולה במחירי נכסים ומיגרשים, ולקנות אותם לפני האחרים. צריך בשביל זה חוש מיוחד, אבל לא די בהרגשה. יש צורך במחקר. אני העסקתי עשרות אנשים שעבדו במחקר שווקים מיקצועי בתחום זה. עשיתי את זה ברצינות. טובי המומחים בתחום זה עבדו בשבילי. זה גם מה שאני עושה עד היום. אני חוקר בכל העולם באיזה מקום מחירי המיגרשים והנכסים עדיין נמוכים בהשוואה למחירים בעולם ויש סיכוי שהם יעלו בעתיד הקרוב. אני משחק על הבדלי המחירים בנכסים בין המדינות השונות. זה הכישרון המיוחד שלי. אבל לא מספיק כישרון ומחקר. צריך גם לעבוד במהירות, לפני שהאחרים יספיקו להגיע לאותן מסקנות.״

כיפה וצדפות

סמי פלאטו ואשתו מארחים בביתם בפריס את המתאגרף היהודי־צרפתי הנודע מקס כהן, העומד להתמודד השנה על אליפות העולם במישקלו. הילדים בתמונה שייכים לכהן. לסמי פלאטו בת מנישואיו הראשונים. העובדה שסמי פלאטו חובש כיפה אינה מפריעה לו לסעוד ארוחה שבה מוגשות צדפות.

הפלישה האנגלית

ב־1971 בעת שהשפל הכלכלי בבריטניה הגיע לשיא, הגיעו לאוזניו של פלאטו ידיעות כי האנגלים מתכננים להתגבר על המשבר שלהם באמצעות השקעות עצומות במדינות השוק האירופי המשותף. נודע לו שקבוצות משקיעים אנגליות מקבלות אשראי בלתי מוגבל מבנק אוף אינגלנד לרכישת נכסים ועסקים, בעיקר בצרפת ובגרמניה — כדי לנסות להרוויח בפעילות מיסחרית במדינות השוק.

„נסעתי לאנגליה עם שני מומחים לבדוק את הידיעות שהגיעו אלי,״ סיפר סמי, „תוך עשרה ימים סיימנו את העבודה. היה ברור לנו שעומדת להיערך פלישה של כסף אנגלי לשוק האירופי. לקבוצה שלי היה המידע הראשון על כך. מייד השבנו מילחמה. לא חיכינו עד שהאנגלים יבואו לצרפת לחפש עיסקות. הצענו להן אותם בביתם עוד לפני שהחלה הפלישה. הצענו להם מקרקעין ונכסי דלא־ניידי. הם קפצו על כל מה שהצענו וקנו בכל מחיר.״

החברות שבשליטתו של סמי גרפו שוב מאות מיליוני פראנקים. אלא שאז החלו כבר חוקרי שילטונות מס־ההכנסה הצרפתי להתעניין בנעשה בחברות של פלאטו. הם פשטו על מישרדי החברות והחלו לבדוק את ספריהם. אז הסתבר להם שסכומי המס שמשלמות חברות הבת של חברת לה פינינקו הם אפסיים בהשוואה להיקף העיסקות שלהן. אלא שלא היתה בכך שום עבירת מס. חברותיו של פלאטו השתמשו בשיטה מחוכמת ומדהימה בפשטותה כדי להתחמק מתשלום מס על ריווחי הענק שלהן. שיטה זו ניצלה חור בחוק, אך לא היתה בה עבירה על החוק.

למעשה פעלו חברותיו של סמי בשתי שיטות מקבילות ודומות.

לפי השיטה האחת התחברו שתיים מחברות־הבת לחברה אחת, כשאחת החברות המתחברות מביאה עימה כסף ואילו השנייה מביאה עימה נכס דלא־ניידי כלשהו. בשעת האיחוד הוערך הנכס, למשל ב־20 מיליון פראנק. אולם כעבור שנה הוא מתייקר ומחירו מגיע כבר ל־40 מיליון פראנק. אבל הנכס אינו נמכר.

הוא נשאר ברשות החברה המאוחדת.

טוען סמי: „על נכס שנשאר בבעלות החברה ולא נמכר, לא מגיע תשלום מס גם אם ערכו עולה.״

טוענים שילטונות מס־ההכנסה: „זו היתה דרך לעקוף את החוק. הרכוש נמכר למעשה לבעלי החברה שהביאה את הכסף, גם אם לא בוצעה עיסקת מכירה אלא פעולה של איחוד חברות.״

שיטת הפעולה השניה היתה פשוטה עוד יותר. חברת האם היתה מקימה חברת בת בע״מ לרכישת נכס דלא־ניידי בודד. חברת הבת היתה רוכשת, למשל, בניין בסכום של 20 מיליון פראנק. כעבור שנה או שנתיים, כאשר ערך הבניין הגיע כבר ל־40 מיליון פראנק, לא נמכר הנכס. אבל לעומת זאת נמכרו מניות החברה בהתאם לשוויו החדש של הנכס.

טוען סמי: „בצרפת כמו בישראל אין משלמים מס על רווחים ממכירת מניות.״

טוענים שילטונות־המס הצרפתיים: „זו היתה דרך נוספת לעקיפת החוק. החוק נועד לאנשים פרטיים הקונים מניות בבורסה. אבל סמי פלאטו הפך את השימוש בחוק הזה לתעשייה שלימה.״

מיבצע בבל

אחרי החקירה הראשונה בחברותיו של פלאטו, בשנת 1971, הגיעו שילטונות המס בצרפת למסקנה כי לא בוצעה שום עבירה על תקנות המס. אולם הם היתרו בסמי ושותפיו שלא ימשיכו לפעול בצורה זו.

סמי כינס מועצת מילחמה במלון הילטון בפאריס. הוא אסף 15 מטובי עורכי־הדין של פאריס ועוד כעשרה מגדולי רואיי החשבון של צרפת. הוא הציג בפניהם את צורת העיסקות אותן הוא מבצע וביקש מהן תשובה: האם יש בכך עבירה על החוק? אחרי שלוש שעות של דיונים הגיעו כולם למסקנה פה אחד: העיסקות כשרות. „אם כך,״ אמר להם סמי פלאטו, „זה מוצא־חן בעיני. אני רוצה להמשיך לפעול בצורה כזאת. מה הממשלה יכולה לעשות לי?״

שוב החלה התייעצות של ארבע שעות שבסופה התקבלה מסקנה אחידה: הכל ליגאלי לחלוטין. ניתן להמשיך לפעול כך. וסמי המשיך, על פי עצת יועציו המישפטיים והפינאנסיים. זאת כבר היתה היתגרות גלויה בשילטונות־המס של צרפת. אחרי שנוכחו כי חברותיו של סמי פלאטו ביצעו עוד כ־30 עיסקות על פי אותה שיטה, פתחו במיבצע המקיף שנקרא מיבצע בבל.

בתום חקירה ממושכת של חודשים הם פשטו על מישרדי החברות ועצרו את מנהליהם. סמי הספיק לחמוק לשווייץ לפני המעצרים.

התדהמה הגדולה ביותר היתה בעת שנעצר ז׳אן רובוטייה, שנתבע לדין על העלמות־מס באותו בית־מישפט שהוא היה נשיאו. גם נגד סמי הוגשו תביעות על העלמות מס בהיקף של 900 מיליון פראנק. אלא שהוא הספיק בינתיים להשתקע בישראל, הרחק מזרוע החוק הצרפתי.

טוען סמי: „שיביאו לי חוק אחד בצרפת האומר שמה שעשיתי הוא בלתי כשר. אם יציגו לי חוק כזה אשלם את כל המס שתובעים ממני. אני מוכן לשלם מס על כל נכס שנמכר מחוץ לחברות, אבל לא על מה שנשאר בתוך החברות. בקשר לשאלה אם עיסקות מכירות המניות של חברות שבבעלותן נדל״ן הן כשרות או לא — שבית־המישפט יכריע בכך. עורכיי הדין שלי ממשיכים להילחם בבתי־המישפט להוכחת כשרות העיסקות שביצעתי. ההאשמות נגדי הן סובייקטיביות שכן אין סעיף בחוק לביסוסן.

„אבל בצרפת יש דיעה קדומה לגבי אשמתנו מראש. לפיכך אני מוכרח לא להילחם. לפי הפרוצדורה המישפטית בצרפת הייתי נאלץ לשבת במעצר עד תום ההליכים המישפטיים בדרגות השונות של בתי־המישפט. בדרגות הנמוכות רשאים השופטים לחרוץ־דין לפי שיקול דעתם. עד שהעניין יגיע לבית־הדין הגדול לעירעורים, הצריך לשפוט על פי הוכחות ולא על פי שיקול־דעת, יחלפו עוד ארבע שנים. אני מאמין שבאינסטנציה זו אזוכה. אין שום סיבה שעד אז יעצרו אותי.״

מיכתבים לציפי

החגים קצת שיבשו את סדר הופעת המדור, והספקתי אפילו לקבל כמה מכ־תבי־תלונה על כך. אבל אין צורך להצ־טער על כך במיוחד. במילא, הדואר לא היה מעביר את המכתבים שלכם בזמן. הם היו עסוקים, אתם יודעים, עם כל הג־לויות האלה של הזוגות המתנשקים ואבק־הכסף, שאמורות לבשר לנו שנה טובה. אפילו אני קיבלתי גלוייה כזאת, מאחד הקוראים של המדור, שאיחל לי „שתזכי גם את למצוא את בן־זוגך בשנה החדשה.” יש לי כבר, אבל תודה על הברכה הלבבית, בכל אופן.

* * *

מזכירה קטנה — אמביציה גדולה

כדאי היה לעבור את החגים כדי לקבל מיכתבים כמו זה של (1/86), המרגיעה אותי שאינה משועממת כל־כך, אבל עדיין נותרה בה הסבלנות לכמה מכרים נוספים. „הנני צברית עם חוחים וברקנים — אך מתוקה מבפנים,” היא מציגה את עצמה. „22 שנים, מזכירה קטנה עם אמביציה גדולה, שיער קצוץ, הופעה ספורטיבית וגם ממושקפת. אוהבת במיוחד ילדים והרבה, קריאה מכל וכל, אך בעיקר סיפרי בלשים, פסיכולוגיה וסאטירות. אוהבת גם מוסיקה טובה ואת צפון הארץ, הרבה ירוק, בעלי־חיים ועוד הרבה דברים שניתן לקנותם בכסף. גם אנשים חכמים ובעלי חוש־הומור בריא, סולדת מדיי־זינגוף, בתי־קפה הומים, אוטובוסים ו־שמנים.”

מתארת לעצמי את האכזבה של כמה מאלה שהתלהבו בהתחלה, כאשר הגיעו למילת־הסיום.

* * *

בלי נדר!

יש לו הרגשה, ל(2/86) שהוא מיקרה חריג. אם זו אמת, שיפטו בעצמכן: „צבר בן 40 הנראה צעיר מגילו, חי בנפרד ושרוי בעיצומם של הליכי־גירושין לא מן הנעימים. נחשב כנאה על כל התכונות והסממנים החזותיים המתחייבים מהגדרה זו. פגשתי נשים, מהן צעירות יותר, מהן צעירות פחות, אך קשר של ממש לא נוצר. נשים, מסתבר, הן יצורים תכליתיים ואני אולי אינני ההימור המוצלח. „איני זקוק לרגשי השתתפות. אינני טיפוס רגיש ופגיע. איני לוקה גם בעודף הזיות רומנטיות (נוסח עשיית פדיקור למישהי או ניפנוף מול פניה במניפה). עם זאת, אני בהחלט זקוק למישהי שתע־מוד לצידי בתקופה זו של המאבק הבינמיני וייתכן גם לאחר־מכן. איך אומרים הד־תיים? בלי נדר.”

הבעיות שלו ייפתרו, כך הוא מאמין, בעזרת נשמה טובה הנמצאת בגוף חטוב עם מלאי של פתיחות, סבלנות וחוש־הומור. אז מה, לעזאזל, כל־כך חריג בזה?!

* * *

המשוגעת בבנות

כמעט שנתתי לעצמי טפיחה על השכם למיקרא מיכתבה של (3/86). „הצלחת לג־רום למשוגעת בבנות לכתוב למדורך,” היא כותבת לי. לא התכוונתי, אבל אם כבר — שיהיה.

אז שלא תחשבו, היא לא נוהגת לכתוב למדורי־שידוכים (אפשר לחשוב שיש הר־בה כאלה חוץ משלי). אבל היא מוצאת שאני משובבת־נפש, פשוט כך, ובא לה. „איך נפלו גיבורים...” היא כבר מקוננת.

עד עכשיו זה היה מופנה אלי. מעכשיו, אליך: „אם אתה יכול לסבול אותי אנוכית, רגשנית, אימפולסיבית, אופטימית, אוהבת חיות עד טירוף, סכסית ויפה, מוכשרת בכל שיטחי האמנות, בעלת חוש־הומור מפותח — בקיצור, בת תאומים משוגעת — אזי אתה יכול להצטרף לעולם שיגעונותי ב־שימחה רבה. מובן שאתה חייב להיות ב־התאם.”

יש לי חשד שהמיכתב הזה עשוי, מ־שום־מה, לזכות בהצלחה גדולה בבאר־יעקב.

* * *

המחכה לישועה

לחבר'ה האלה מצה"ל יש הרגשה, ש־מספיק אם יציינו שהם לובשים מדים, וכבר יתנפלו עליהם בחורות בערימות. זה לא עובד ככה, חבר'ה, תאמינו לי. עברה כבר תקופת „כל הכבוד לצה"ל.” הנערות של היום רוצות כנראה לתת לצה"ל קצת יותר מכבוד, אבל בתנאי שיהיה למי.

לא מספיק לכתוב טלגרמות כמו של של (4/86), שכתב: „אם את מעוניינת להפיג את השיעמום הנורא שבו אני שרוי בצורת התכתבות, ואולי יותר... אני חייל בשירות סדיר, בן 20, 185 ס"מ, מחכה לישועה. מובטחת היענות לכל כו־תבת.” רק ביגלל שהוא חייל אני נותנת לו שאנס. אבל לא מאמינה שהישועה תצ־מח לו מזה. תוכיחו לי את ההיפך.

* * *

מגרש הזבובים

חייל עם יותר סיכויים, לפי הניסיון הקצר שלי, הוא (5/86), בן 19 וחצי, משרת אי־שם בסיני, מטר ושיבעים של רוצה־הביתה. אז תראו איך שהוא עושה את זה:

„חולות צהובים, שמש לוהטת, מין אווירה עייפה כזאת. מאהל בהיר, מאובק, דגל־המדינה מתנפנף ברוח החמה. המצ־למה מתקרבת לאחד האוהלים, ושם יושב חייל (זה הוא), מגרש זבובים בתנועה עייפה ומרגיזה (ואני חשבתי שהם מת־כוננים שם לנסיגה). שיער מתולתל, ג'ינג'י. אז מה הבעייה? הבעייה היא שפשוט נמאס לבוא הביתה לחופשה, להתחיל לח־פש את החברים, למצוא או לא למצוא אותם ולנסות לשרוף את הזמן לבד, בבית או על חוף הים, בקולנוע או במקום אחר. כלומר: חוסר מטריד של בת־זוג מתאימה שתעניק לי את ההרגשה של בית, של מחוץ לצבא.”

הוא מעוניין להכיר גזעית. כלומר: מעניינת, סקרנית, עליזה, המתנהגת לפי רצו־נה תוך התחשבות מועטה בתגובות של אחרים, פתוחה לדיעות מקוריות וגם נאה. מגיע לו.

* * *

תוכן עשיר

צה"ל, היכון! (6/86) עומדת להצטרף אליך. זה יקח עוד כמה חודשים. בינתיים היא פנויה להצעות אזרחיות. היא בת 18 שהשאירה את סיוט בחינות־הבגרות מ־אחוריה. את הזמן שנותר לה עד לגיוס היא רוצה לנצל כדי להכיר אנשים חד־שים, ולהעשיר את תוכן חייה. היא סבורה שאלה שיוכלו לעשות זאת יהיו דווקא סטודנטים, או חיילים שעברו כבר את גיל ה־20. אשרי המאמין.

תשמעי לי, יקירתי, אלה שיעשירו את תוכן חייך נמצאים בשנתונים אחרים.

* * *

לסבן את הגב

מיכתבה של (4/82), שביקשה מועמדים שיהיו מוכנים לסבן לה את הגב, הביא לי גל של תגובות, ובטח גם לה. אבל המקורי ביותר היה ללא ספק (7/86), שהוא בן 21, האוהב נערות רזות ועדינות, עם שיער חלק לא חשוב הצבע, בתנאי שהיא תהיה בלונדית.

(4/82) דווקא מצאה־חן בעיניו אלא שלפי גילה היא נראית לו קצת גדולה עליו. אז הוא מבקש מועמדת אחרת לסי־בון. „אני מוכן לעשות הכל למען בחורה שמוצאת־חן בעיני,” הוא מצהיר חגיגית. „אני מוכן לסבן לה את הגב שעות, אך לא רק זה. אני מוכן לעשות לה גם פדי־קור ומניקור (בתנאי שתלמד אותי). אם יש לה בית פרטי, אני מוכן לעזור לה בכל, כל מה שרק יעלה על רוחה, בתנאי שהמצב יאפשר. יכול לחיות שאני שונה במקצת מהגבר הישראלי הממוצע, אך אני חושב שזה לטובה.” יש לו גם רישיון־נהיגה, אבל המכונית היא של האבא.

* * *

האיש שרוצה להרגיש

„לא אני הוא הבחור אשר יביא לך את הטבעת,” מצטט (8/86) את אלכסנדר פן. ותיכף תביני למה.

„בן 24. סטודנט לפסיכולוגיה. חי ב־ירושלים כי רק שם נשאר עוד מעט חמצן. אני לא נחמד, לא שאפתן, לא אגוצנטרי וגם לא אלטרואיסט. פשוט, למילים אין שום משמעות לגבי. מקווה להגיע דרך מדור זה אל מישהי שאיננה פיקציה. כיוון שאינני מדבר במושגים של ,אכזבה' או ,אושר', כל מה שאני רוצה זה ,להרגיש'.”

כשתגלי למה הוא מתכוון, תודיעי לי.

מיכתב פרס

חם, חום, טווס ומשתוללת

אחד המיקרים הבודדים שבהם אני לא מתערבת. (9/86) כולו שלכם.

„למילה ,משתוללת' אפשר לצרף מילים שמתייחסות — כמו ,חרבה', כמו ,רוח', כמו ,סוסה', כמו ,אשה', כמו הרבה מילים שאפשר לצרף למילה ,משתוללת'.

„למילה ,משתוללת' אי אפשר לצרף מילים שמתייחסות — כמו ,טווס', כמו ,חום', כמו ,חם' או ועוד מילים הרבה שאין למשתוללת.

„אבל לי דווקא באה אחת שהיא בחם, בחום, בטווס ומשתוללת ואולי אז, ובתוספת הרבה אשה ורוח (ושלא תטעה ותחשוב שהכוונה לרכיבה מהסוג שעושה רוח כמו סירות־מיפרש או סוסת־רכיבה או משהו שמרעיש כמו אופנועים).

„חצוצרת הסיום של הליצנים של פליני היא וירטואוזית הרבה יותר מכל מה שמקפץ בין חבל לחבל, וממה שאפשר לדרוש מכל קוסם קירקסי מצוי. ואולי רק הברון ממינכהאוזן, שמדליק נשים בשתי עיניו הגדולות, קרוב לי בבדייה הזאת הנהדרת של מראות אשה משתוללת.

„הוא, כלומר אני, בן שלושים ושתיים, קצת אקדמאי (פסיכולוג), קצת תעשיין (מישחקים), קצת גבוה (182 ס"מ) וכמעט שאינו משתולל.”

* * *

מיכתב־פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי: חבילת תמרוקים ומוצרי־יופי בשווי של 200 ל"י, מתנת חברת התמרוקים הדס. הפרסים נשלחים לזוכים בדואר.

מיפגש עיוור - קריאה אחרונה

קריאה שנייה ואחרונה למיפגש־העיוור הראשון.

האמת היא שלא האמנתי שתהיה היענות כה נלהבת לרעיון להפגיש שניים, גבר ואשה, שלא ראו זה את זו מעולם ואינם יודעים דבר האחד על השנייה, למיפגש עיוור. קיבלתי עשרות פניות של גברים ונשים שהציעו את מועמדותם למיפגש, שייערך בנוכחותי אחרי בירור קפדני.

לפני שאני מתחילה במיון, אני רוצה לתת עוד הזדמנות אחת ודי, לאלה ששמע המיבצע טרם הגיע לאוזניהם. ובכן, המיפגש־העיוור כולל בילוי ערב משותף במיסעדה, הצגת קולנוע או תיאטרון, ומועדון־לילה. הנפגשים יזכו בתשורות, מתנת חברת הדס. אם ימצאו־חן זה בעיני זו יזכו אף באירוח של סוף־שבוע באחד המלונות שעל חוף ים־המלח — מתנת חברת הדס גם כן.

אלה הרוצים להציע את מועמדותם למיפגש־העיוור, מתבקשים להפנות את מועמדותם לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל־אביב, עבור ,מיפגש־עיוור'. יש לצרף מכסימום של נתונים אישיים, תחביבים ונטיות. רצוי לצרף גם תמונה.

שלא תהיינה אי־הבנות: המיפגש הוא עיוור, אבל לא סודי. לפחות השלב הראשון יזכה בכיסוי במיסגרת מדור זה.

הדס
תכשירי יופי ואיפור
adas

במדינה

מישטרה

שינה איננה שוטטות

3 צעירים שלנו במועדון־נוער הואשמו בהסגת־גבול ובשוטטות

ניידת־המישטרה נעצרה ליד המכונית ה־פרטית שחנתה סמוך למועדון־הנוער ב־סביון. השעה היתה 2 לפנות־בוקר. השוט־רים יצאו ממכוניתם בשקט, ובדקו בזהירות את הרכב הפרטי. הם לא גילו בתוכו איש, ואז החליטו לבדוק גם בתוך המועדון.

אנשי־המישטרה התגנבו פנימה, באקד־חים שלופים, בצעדים חרישיים, על קצות האצבעות, כדי להפתיע את מי שיש להפ־תיע בפנים. אך להפתעתם־הם, באחד ה־חדרים גילו שלושה צעירים שישנו שינה עמוקה. לידם ניצב בקבוק ויסקי ריק.

שיטוט בשינה. למחרת היום הובאו לבית־המישפט שלושת הצעירים: דויד בן־סימון, אריה ריינס ושימעון גואטה, וה־מישטרה ביקשה להאריך את מעצרם. שומרי־החוק טענו, שיש להמשיך ולהקור את שלושת החשודים במשך 10 ימים נו־ספים. ההאשמה: הם ישנו במועדון־הנוער, דבר שהוא בבחינת הסגת־גבול פלילית, ונוסף לכך — שוטטות.

לפני שופט בית־מישפט־השלום, אהרון כהן, הסבירו החשודים כי הם נסעו, בעצם, במכוניתו של אחד מהם לאור־יהודה, שם הם מתגוררים. הם בחרו במסלול זה, ועברו בסביון, כדי לקצר את הדרך.

מכיוון ששתו קודם לכן, וגם בעת ה־נסיעה עצמה, חשו לפתע שלא יוכלו להמשיך, בגלל שיכרותם, ואז החליטו ללון במועדון־הנוער בסביון.

אך התובע המישטרתי התעקש לטעון בפני השופט כי המדובר בשוטטות. עורך־הדין דרור מקרין, פרקליטם של שלושת הצעירים, שאל את השוטר האם הוא בטוח שהחשודים היו שקועים בשינה, כאשר נעצרו. „כן," אישר השוטר, „הם ישנו."

רק לא תאונה. „אם כך," הדגיש ה־פרקליט, „אין כל אפשרות שאדם גם יישן וגם ישוטט בו־בזמן. לפי הגדרת החוק, אדם שמשוטט צריך לנוע."

לגבי האשמה השנייה, הסגת־גבול פלי־לית, לא הכחישו שלושת הצעירים את העובדה שישנו בתוך המועדון, אך הם ציינו שנכנסו לתוכו, מפני שידעו שזהו מועדון־לנוער, ומה הם, אם לא בני־נוער?

אילו המשיכו לנסוע במכונית, טענו להגנתם, כאשר היו שיכורים, היו עלולים לגרום לתאונה ואסון. לכן בחרו להפסיק את נסיעתם בעוד־מועד.

השופט התרשם מכנות הסבריהם, החליט שאין להחזיקם במעצר, ושיחרר אותם ב־ערבות.

מנגנון

לאן נעלמו הכרטיסים?

לפרוטקציונרים היו כרטיסי־חינם בשפע — לנתבים לא היו

טדי לוויטה, כתב־החוץ של העיתון ה־לונדוני רב־התפוצה איוונינג סטאנדארד בתל־אביב, ממשיך לצפות לתשובת מבקר־המדינה. לוויטה התלונן, במיכתב ששלח למישרד־התיירות לפני מיספר שבועות, אך מאחר שהתייחסו לדבריו בזילזול — כך טען — ביקש שמבקר־המדינה יחקור את הפרשה.

בסוף חודש יוני השנה, התכונן הכתב לכסות את הפסטיבל הישראלי, שריכז ב־ארץ מיספר רב של אמנים מכל רחבי ה־עולם. לוויטה ציפה, כמו בכל השנים, לקבל כרטיסים לפסטיבל. אך במקום הכרטיסים קיבל, בסוף חודש יוני, חוזר של מישרד־התיירות בחתימתו של אשר רהב, מנהל המחלקה ליחסי־ציבור.

בחוזר נמסר ללוויטה כי עליו לדאוג בעצמו לכרטיסים לפסטיבל, מפני שמיש־רד־התיירות ביטל את החלוקה חינם בשל קשיים תקציביים.

אין מה לחקור! על לוויטה הוטלה המשימה להשיג כרטיסים בהנחה של 50% בכמה סוכנויות ומישרדי־כרטיסים פרטיים בתל־אביב ובירושלים.

הוא פנה בתל־אביב, לדבריו, לכתובת שנמסרה לו, אך לתדהמתו, נאמר לו שם שלא ידוע למישרד־הכרטיסים על שום

תעריפון המנויים של העולם הזה
החל מ־1.5.75

	לשנה בלירות: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה	ל־½ שנה: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה
דמי המנוי בארץ	180	+ 16	= 196	92	+ 8	= 100
לכל ארצות תבל בדואר רגיל	180	+ 32	= 212	92	+ 16	= 108
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר						
לכל ארצות אירופה ואיראן	180	+ 70	= 250	92	+ 36	= 128
לקפריסין	180	+ 56	= 236	92	+ 29	= 121
לארה"ב ולקנדה	180	+ 120	= 300	92	+ 62	= 154
לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	180	+ 112	= 292	92	+ 58	= 150
למקסיקו	180	+ 117	= 297	92	+ 60	= 152
לדרום-אפריקה, זמביה, רודזיה, ונצואלה	180	+ 156	= 336	92	+ 80	= 172
ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	180	+ 200	= 380	92	+ 102	= 194
לאוסטרליה וניו-זילנד	180	+ 196	= 376	92	+ 100	= 192
לפנמה	180	+ 170	= 350	92	+ 87	= 179

הסדר, ולא מעניינים אותם החוזרים של מישרדי־הממשלה.

לוויטה החל מחפש את אשר רהב, כדי להתלונן באוזניו ולקבל הסבר על הנעשה. אך לא עלה בידו למצוא אותו. למרות שביקש מעוזריו של מנהל המחלקה ליחסי־ציבור לקשר אותו עם הבוס שלהם. רהב לא התקשר אל טדי לוויטה.

התוצאה, גילה טדי לוויטה, היתה, ש־עקב המחדל הזה בתסברה של מישרד־התיירות, מיספר כתבי־חוץ בתל־אביב לא קיבלו כרטיסים לפסטיבל, לא בהנחה ולא בכלל. ומשום כך לא הצליחו לסקר את המאורע. כן טוען לוויטה כי גילה שחולקו, לכל מיני פקידים ומישפחותיהם — כרטי־סי־חינם.

הגיב השבוע דובר מישרד־התיירות: „היחידי שהתלונן היה הכתב טדי לוויטה. כולם היו מרוצים.״ הדובר סירב להתייחס לעצם התלונה של כתב האיוונינג סטאנ־דארד, וכדי לשכנע סיכם הדובר: „לא חקרנו — אין מה לחקור!״

ישראלים בחו״ל

בן הייקה משכונת התימנים

מתכנן ישראלי עושה קאריירה בגרמניה — כי בישראל שולט הברדאק ששמו אילתור

בשכונת שעריים, מרכז התימנים ברחו־בות, עוד זוכרים הוותיקים את הדוקטור הייקה. ד״ר נתן היה רופא־הבית של רוב התושבים, ולאחר־מכן גם טיפל בעובדי מכון וייצמן. פחות זוכרים שם את בנו, מיכאל, כי הוא עזב את השכונה שנים רבות קודם־לכן.

אחרי שירות בצבא ושנה של לימודי פסיכולוגיה באוניברסיטת ירושלים, עבר מיכאל נתן לגרמניה, המשיך ללמוד סוצ־

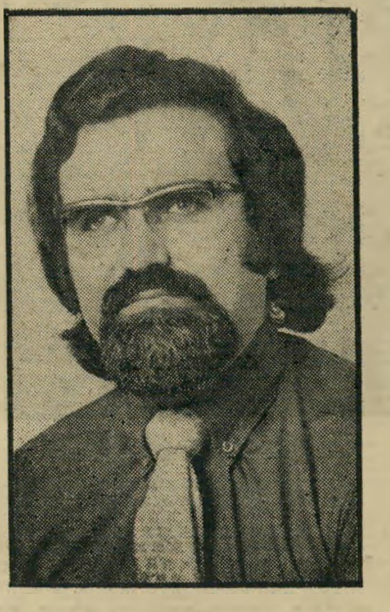

מנהל נתן
ממשלה — וגם בית־משוגעים

יולוגיה, כלכלה והיסטוריה בהאמבורג. ב־אותה תקופה עסק בשני דברים חשובים נוספים: הוא שימש ככתב העולם הזה ב־גרמניה, ונשא אשה צעירה גרמניה מק־סימה בשם טינה.

בתום לימודיו, החל בקאריירה מהירה במיקצוע שיש לו כיום ביקוש עצום: תיכ־נון מינהלי. הוא נכנס כעובד שכיר לחב־רה הגרמנית הגדולה ביותר לייעוץ ול־תיכנון כלכלי, צוות קוויקבורן, עלה תוך שמונה שנים לדרגת חבר ועד־המנהלים ובעל־מניות. חברת זו עבדה בחצי־תריסר ארצות, משוודיה עד ונצואלה. בין השאר עסק נתן בתיכנון העבודה האירגונית של הפרלמנט הגרמני ושל מישרד ראש־הממ־שלה, בתקופת כהונתו של וילי בראנד. עיסוק אחר: תיכנון של בתי־חולים ומוס־דות לחולי־נפש.

לכל זה אין ביקוש רב בישראל, כי האדם הישראלי מאמין בברדאק ששמו אילתור, וממילא אין לו צורך בתיכנון. אולם ממשלת גרמניה אינה מתוננת בכי־שרון־האילתור הישראלי. לכן נתמנה ה־חודש הישראלי מיכאל נתן כמנהל מח־לקת כוח־האדם לכל הסיוע הכלכלי וה־טכני של גרמניה למדינות המתפתחות, מטעם המיניסטריון הגרמני לסיוע כלכלי.

תשבץ העולם הזה 1986

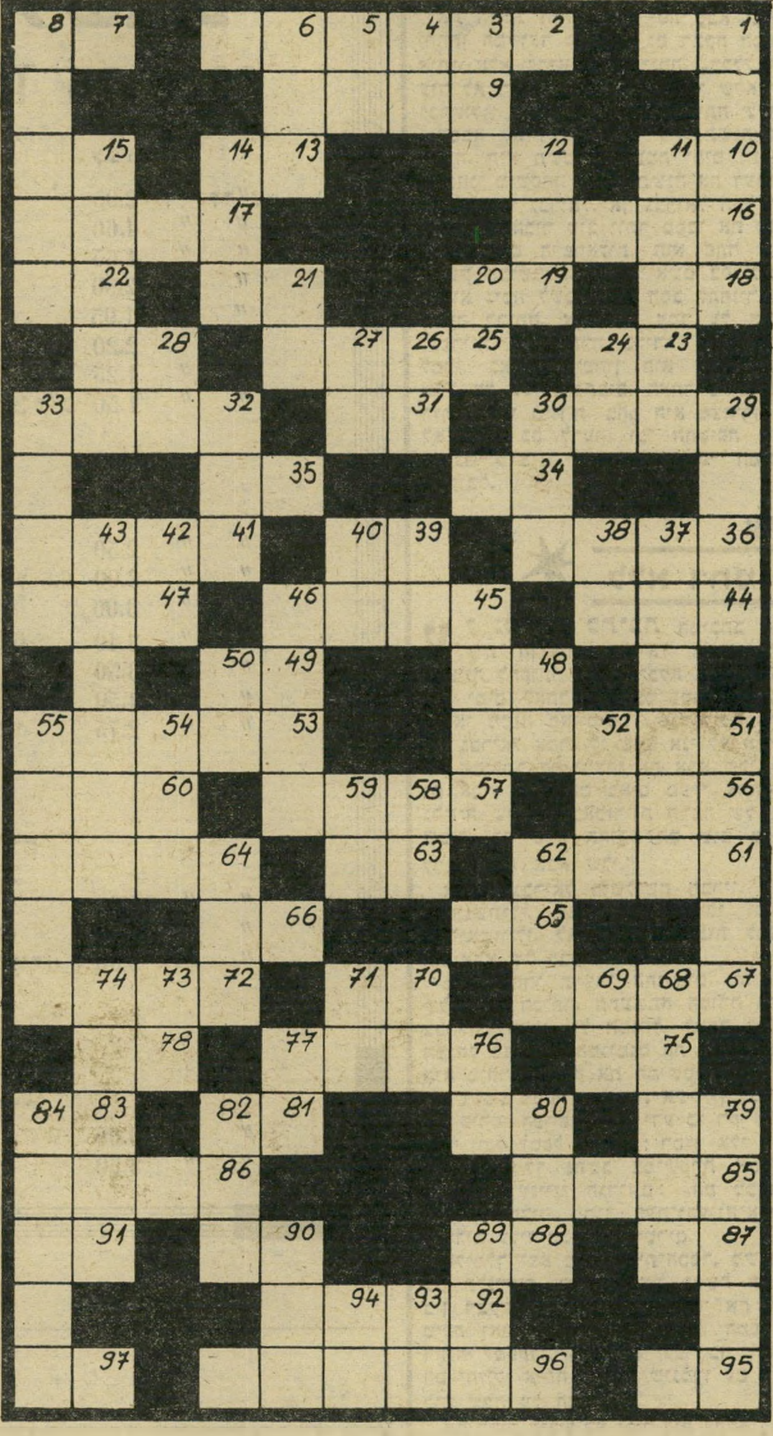

מאוזן:
1. בית הציפור; 2. מין לבוש עליון; 7. אבל; 9. מגב, בלע״ז; 10. מפיתחי הגוף; 12. רשע; 13. מילת־חיוב; 15. בתוכו; 16. אשרה; 19. צאצא; 21. מחייתו־יער; 22. ראש, בערבית; 23. מתווי־הנגינה; 25. בימה מוגבהת; 28. מתנה; 29. בור ללא־תחתית; 31. מאור קטן; 32. מירקחת; 39. 34. ארמדה; 35. הבל; 36. מירקחת; 39. בוסתן; 41. נאמר באופן בלתי־ישיר; 44. יחריב; 45. כלי המשמש לדייש; 47. אבן־חן; 48. כלי־חפירה; 49. וזיר; 51. אוצר; 53. מתן כסף עבור דבר־מה; 56. בראשו של כל בעל־חיים; 57. עץ שחור קשה. 60. כינוי; 61. יתן פרי; 63. מוקיון; 64. ברית בין מדינות; 65. חומר־ציפוי שקוף; 66. בעל טמפרטורה גבוהה; 67. מתאים, ראוי; 70. מילת־בקשה; 72. מכ״ם; 75. מלכסיקון הכלבים; 76. שהצוואה לזכותו; 78. מלווה כל אדם; 79. חס־וחלילה (ר״ת); 80. עצם בפה; 81. מחוספס; 83. ריקבון; 85. שרודפים אחריו; 86. עץ; 87. מכינויי האלוהות. 88. תבלין לקפה; 90. קהל בלי סוף; 91. לא מחר; 92. עשיר גדול; 95. בת־קול; 96. ארטיסטי; 97. רך בצאן.

מאונך:
1. בעל־חיים דוקרני; 3. שחקנית־קול־נוע אמריקאית (ש״מ); 4. נרו יאיר (ר״ת); 5. הווה; 6. צינה עזה; 8. מוט ארוך ודק; 11. בעל־חיים מיתולוגי בעל ראשים רבים; 12. מתכת יקרה; 14. צד דרום; 15. סבון; 20. חומת־מים; 21. שופט; 24. קריאת־תימהון; 26. קידומת הולנדית; 27. אתו; 28. שישה סידרי מישנה (ר״ת); 29. חודש בשנה העברית; 30. לחם הפסח; 32. מחלקי המסילה; 33. שתפקידה לרכז; 37. ארץ שוממה; 38. בתוכם; 39. גוף; 40. מאור קטן. 42. רב־אלוף (ר״ת); 43. חולה שיגעון־גדלות; 45. שי; 46. סיפון; 48. מילת־ברירה; 50. אביון; 51. מיסתורית; 52. בראוו! 54. אבן טובה; 55. מין אריג־צמר שעיר; 58. מילת־שלילה; 59. עוף־טרף; 62. עובד בית־מרחץ; 64. דיבר; 68. רכונה; 69. סופה של לוב; 70. מילת־זירוז; 71. מידת־קרקע עתיקה; 73. עליז; 74. אילולא; 76. מטבע יפנית; 77. שוטר גדודי (ר״ת); 79. מחילה על עונש; 80. לשון; 82. מידת־מישקל עתיקה; 84. עיר בסיני; 89. גמע; 90. עיר גדולה; 93. ילד; 94. מחצית מישחק־ילדים פופולרי.

קשקשת 1986

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי חכתובת: „קשקשת,״ ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

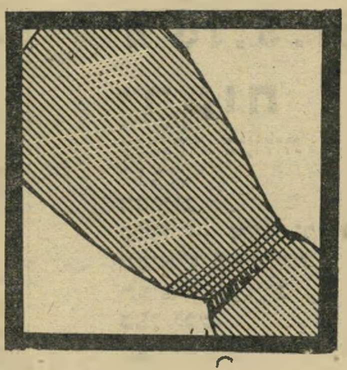

קשקשת 1983

- קוץ בעקב אכילס.
אילה פנשושה,
קיבוץ נתיב הל״ה, ד. נ. האלה

- תמונה מתוך הסרט הפורנוגרפי „זפת״.
ישראל לסינגר,
רח׳ אילת 19, רמת־יוסף, בת־ים

- ישראל בין הפטיש והסדן.
נלה ג׳אן, רח׳ בלפור 87, בת־ים

- סדק סדק תרדוף...
יעדי ב., נתיב הל״ה, ד. נ. האלה

- טול קיסם מבין רגליך.
אורי נוימן,
רח׳ המעפילים 9, באר־שבע

השבוע בדרייב אין
בשעות 8 — 6
צחוק במערב הפרוע
„הרפתקאות בהוואי״
בשעה 10.15
שבוע 4
„עקיצה ב־60 שניות״

בסיטונות
- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון
כהן מודל
תל־אביב רח׳ נחלת בנימין 4.
קומה ב׳. דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע״י סוכן: טל. 50344, ת״א

(המשך מעמוד 27)

ייועד, שם נוהגים בה בכבוד רב, ממלאים את כל מחסורה ואוסרים על חתנה־לעתיד להתקרב אליה.

אם עולה המשא־והמתן על שירטון, מוחזרת הבחורה אחר־כבוד, בלתי־פגועה, לבית־הוריה, וממתינה לחטיפה הבאה שלה, על־ידי מחזר גרוזי אחר. אולם אם מצליח המשא־ומתן, חוזרת הנערה לבית־הוריה כארוסתו של החוטף עד לחתונה.

את הנוהג הזה הכירו יפה סבא יצחק, והחתן המייועד גבריאל. גם רבקה הכירה אותו, אלא שהיא לא הסכימה. „בכלל אני עוד לא רוצה להתחתן, ובוודאי שלא עם גבריאל,” אמרה פעם לחברת־כיתה שלה.

הסבא לא ויתר. „היא עוד תשנה את דעתה, היא תשב כאן כמה ימים ותראה שאנחנו מישפחה טובה ותשנה את דעתה,” אמר לנכדו גבריאל. אך גבריאל החל חושש. הוא הכיר טוב יותר מסבו את מציאות החיים הישראלית. הוא פחד שמא תוזעק המישטרה, והוא יואשם בפלילים.

הוא ניסה לשכנע את הסב להחזיר את רבקה לביתה, אך הסב עמד על דעתו. לגבריאל לא נותרה ברירה, והוא נכנע לסבו. כאמצעי־ביטחון הוא החתים את שרה על שני מיכתבים, האחד כתוב עברית והשני גרוזית, בהם היא מצהירה כי לא פגעו בה לרעה, וכי החטיפה כולה נערכה מרצונה החופשי, על־פי המינהג המקובל.

עיר ללא רחמים

עד נסיבות כתיבת המיכתב חלוקות הדיעות. גבריאל הביא אותם כראייה לחפותו, ואילו רבקה טענה, חמישה ימים לאחר־מכן, במישטרה, כי הם הוצאו ממנה באיומים: „שניים מהחברים של גבריאל אמרו לי שאם אני לא אכתוב את המיכתב הם ירצחו את אבא שלי. הם גם אמרו לי שהם באים מעיר אחת בגרוזיה שידועה באכזריות הרבה של תושביה, כך שלא תהיה להם שום בעייה לרצוח את אבא שלי.”

אולם לגבריאל ולשלושת חבריו, חיים חוחינשווילי, אנזור מגרלשווילי וסימון אדז׳יאשווילי, לא היתה הזדמנות לרצוח את אבא של רבקה.

מייד אחרי שיצאו החוטפים יחד עם שללם מן הכיתה, התעשתה המורה ורצה בבהלה לחדרו של המנהל. לאחר שהבין המנהל מדיבורה המגומגם את אשר אירע, הוא מיהר להזעיק את המישטרה.

כששמע מפקד מישטרת אשקלון בטלפון את פירטי הפרשה, הוא ידע כי רק שוטר אחד יוכל לטפל בפרשה: רס״ר אלי אלימלך. אלימלך נחשב במישטרת אשקלון כמומחה לענייני הגרוזים: „הם מכבדים אותו ופוחדים ממנו בעת־ובעונה־אחת”, מעידים עליו חבריו השוטרים.

אלימלך יצא מייד לבית־הספר. משיחות עם תלמידים, שהכירו את פרשת הרומן בין רבקה לגבריאל הבין מייד את החטיפה ואת ריקעה. „אל תדאג, המפקד,” דיווח למפקדו, „הם לא יגעו בה לרעה. הם יחזיקו אותה רק עד שיגמרו עם ההורים שלה על החתונה.”

אך החוק היבש לא יכול היה להמתין עד לסיום המשא־והמתן. בינתיים הוזעק גם אביה של רבקה לתחנת־המישטרה, והביע את התנגדותו המוחלטת לנישואי בתו עם גבריאל. אך מהחטיפה לא היה האב מודאג: „הם יגיעו עוד מעט אלי הביתה, אז אני אגיד להם שאני לא מוכן לחתונה, והם יחזירו את הבת שלי.” אלימלך, הבקיא במינהגי הגרוזים, מיהר לברר מיהי האישיות החשובה ביותר במישפחתו של גבריאל. כשנודע לו כי זהו הסבא יצחק, המתגורר בלוד, מיהר לשלוח לבית הסב את מישטרת לוד.

בשעה שש בערב, שמונה שעות אחרי שנחטפה, חולצה רבקה מבית יצחק חננאשווילי על־ידי שוטרים, שלקחו עימם גם את הסב וגם את גבריאל. שלושת ידידיו של גבריאל, שעזרו לו בחטיפה, מיהרו להסתלק מהמקום עוד קודם שהגיעה המישטרה. הסב נחקר על־ידי מישטרת לוד ושוחרר, ואילו גבריאל הועבר לאשקלון למעצר.

יומיים אחר־כך הובא גבריאל בפני שופט־השלום האשקלוני שמואל נחמיאס. המישטרה ביקשה להאריך את מעצרו ב־15 יום. מיקרה־חטיפה הוא פשע חמור לפי סעיפי החוק, והחוק המייוחד לגבי חטיפת קטינה חמור פי־כמה. נדמה היה כי השופט יאשר בקלות רבה את בקשת המישטרה, בעיקר מאחר שאלימלך ידע לספר לשופט כי שלושת שותפיו של גבריאל לחטיפה עדיין לא נעצרו, וכי מישפחתו של גבריאל פתחה במסע שיכנוע ואיום כנגד מישפחתה של רבקה, בדרישה שתבטל את התלונה על החטיפה.

עיסקה עם המישטרה

אך כאן נכונה לשופט ולקהל הצופים במישפט, הפתעה. עורך־הדין של גבריאל, יונה גורן, פרש בפני השופט את יריעת היסטוריית מינהגי החטיפות בגרוזיה. הוא אף הביא עימו ספר בשפה האנגלית, על מינהגי־חיזור בארצות שונות, ובו ראיות על מינהג־החטיפה הגרוזי, בצד תמונות־עירום ופורנוגרפיה ששיעשעה כל מי שהציץ בספר.

גורן אף הביא עימו את אחד מזיקני העדה הגרוזית, כדי שיעיד עדות חיה על המינהג ויספר כיצד חטף אף הוא את אשתו, שנים רבות קודם־לכן, בגרוזיה.

בפסק־דין ארוך ומנומק קבע השופט, כי הוא מאמין לגירסת הנאשם על המינהג הגרוזי, אולם קבע כי המעשה שעשה גבריאל מנוגד לחוקי מדינת ישראל. ‚הכל כמינהג המדינה’, דרשו כבר קדמונים,” אמר השופט, „ואין ספק כי הכוונה למדינה שבה נמצאים, ולא למדינת המוצא.”

למרות זאת החליט השופט לשחרר את

רס״ר אלי אלימלך
גרוזולוג

גבריאל בערבות, כאשר הוא מזהיר אותו שלא יתקרב לביתה של רבקה ולא ינסה להשפיע או לאיים על מישפחתה. לטענתו של התובע, כי משום העובדה ששלושת השותפים־למעשה עדיין לא נעצרו יש להשאיר את גבריאל במעצר, השיב השופט כי אין כל קשר בין שני הדברים, וכי על המישטרה מוטלת האחריות לעצור את השלושה, ולא על הנאשם.

ואומנם, שלושת חבריו של גבריאל, חיים, אנזור וסימון, לא נתפסו. „אמרו לנו שיכניסו אותנו לחמש שנים בית־סוהר,” הם סיפרו אחר־כך לעורך־הדין גורן, „אז בשביל מה שנלך למישטרה?”

שבועיים אחרי החטיפה עדיין הסתובבו חופשיים, עד שגורן הצליח להגיע לעיסקה עם המישטרה: הם ייעצרו ל־24 שעות בלבד, ואחר־כך ישוחררו בערבות. רק אז הסכימו השלושה להסגיר עצמם, והמישטרה עמדה בתנאי־העיסקה. בסוף השבוע שעבר, אחרי שבילו יום אחד בלבד במעצר, שיחרר השופט נדיב את השלושה בערבות עצמית של 1000 לירות.

אך במושבה הגרוזית באשקלון ברור כי הפרשה עדיין לא הסתיימה. המישפטים והמעצרים אינם מעסיקים כלל את נכבדי העדה הגרוזית. השאלה היחידה המטרידה אותם היא: האם יינשאו גבריאל ורבקה או שרבקה תבגוד במינהגי העדה שלה, ותסרב להיחטף שוב על ידי גבריאל.

או, כפי שטען בשמם עורך־הדין גורן, בבית־המישפט: „האם יינתן לזוג למלא את מיצוות פרו ורבו?”

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח מחירים המוסכם לשבוע
מ־21.9.75 עד 26.9.75

ירקות

		לצרכן
עגבניות מעולות	2.95	ל״י לק״ג
גזר	4.60	״ ״
חצילים	1.65	״ ״
פלפל — נהיה וקליפורניה	2.90	״ ״
תפוא״ד בתפזורת	1.95	״ ״
תפוא״ד ארוזים	2.20	״ ״
בצל יבש	1.25	״ ״
בצל יבש ארוז בשקיות של 2 ק״ג	1.50	״ ״

פירות

תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6 י—ם	2.50	״ ״
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	3.00	״ ״
תפוחים זהוב גודל 6	3.00	״ ״
תפוחים אורליאנס גודל 6.5	3.40	״ ״
אגסים ספדונה גודל 5	3.50	״ ״
אגסים ספדונה גודל 5.5	4.50	״ ״
ענבים דבוקי, תמר בירותי	2.75	״ ״

עופות

פטמים קפואים בטיב מעולה בשקיות שקופות גודל 1 (עד 1.4 ק״ג העוף)	11.00	״ ״
גודל 2 (עד 1.6 ק״ג העוף)	10.00	״ ״
גודל 3 (מעל ל־1.6 ק״ג העוף)	9.00	״ ״

דגים

בקלה — פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גר׳	10.00	״ ״
כסיף	8.50	״ ״

חשבץ 1986

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן ספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

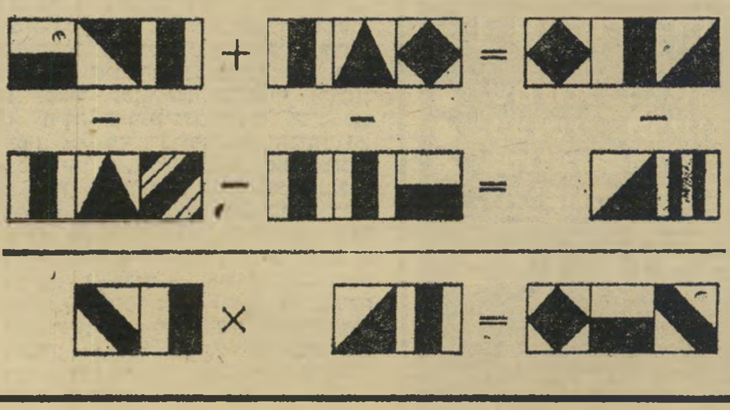

קולנוע

שחקנים

הסוסים בעקבות הבלון

„איני מתחרט אף לשניה על חיי. זה היה כל־כך קל. בכל פעם שהיה צורך בדוכס, בקצין בריטי או ברמאי מצוחצח, פנו אלי. והיום, בגילי, החכמתי דיי כדי לא לשחק שום דבר אחר.”

הדובר הוא דייוויד ניבן, שחקן בריטי בן 65, אשר למרות הקלות הנראית־לעין שבה גילם את תפקידיו, נחשב בעבר על־ידי רבים כשחקן טוב, וזכה אפילו בפרס אוסקר כהוכחה לכך (עבור שולחנות נפרדים, בשנת 1959).

ניבן, שנטש את הוליווד לפני 15 שנה ועבר להתגורר בריוויירה הצרפתית, לא הרחק מידידיו גרייס קלי והנסיך רנייה ממונקו, ממשיך לשחק בסרט אחד לשנה „כדי שלא להיכנס לחובות.” השנה, אולי בגלל משבר הנפט והאינפלציה הדוהרת, הסכים להופיע בשניים, האחד של אולפני וולט דיסני והשני, גירסה חדשה של ניל סיימון לעלילות הבלש־הפרטי המפורסם ניק צ׳ארלס (פרי דימיונו של הסופר ה־אמריקאי דאשיאל האמט), שהיה אחת הדמויות המצליחות של שנות השלושים בהוליווד, בגילומו של שחקן שדמה מאוד לניבן, ויליאמס פאואל (ניבן כבר הופיע פעם בתפקיד שאותו גילם פאואל במקור, בקומדיה בשם האיש שלנו ג׳ופרי).

הסוסים הריקים. אולם, מה שמפרסם את ניבן בימים אלה יותר מן הסרטים הוא כישרונו הבלתי־רגיל כסופר. אוטוביוגראפיה שכתב לפני שלוש שנים, בשם הירח הוא בלון, נמכרה בקרוב לחמישה מיליון עותקים, והקסימה בפשטות ובחן שבהם תיאר ניבן את הקאריירה המוזרה שלו, שבה החל כקצין בצבא הבריטי, (ששירת בין השאר במאלטה) והגיע ל־מעמד של כוכבות נדרשת עוד לפני פרוץ מילחמת־העולם השנייה, בהוליווד.

בעיקבות ההצלחה הראשונה, התיישב ניבן שוב אל שולחן־הכתיבה, למרות העי־גוי היחסי הכרוך בדבר: „זה קשה פי־מאה ממישחק.” אבל, לאחר שנה וחצי

שחקן־סופר ניבן
איפה הסוסים הריקים?

של רשימות ומחיקות בכתב־יד, מתפרסם עתה, סוף־סוף, החלק השני של האוטוביוגראפיה, הנושא את השם המוזר הביאו את הסוסים הריקים.

בחלק ב׳ זה מספר ניבן על ההוללות בדירת־הרווקים שאותה חלק עם ארול פלין המנוח, על הסחטנות הגלוייה־כימעט של הרכילאיות הכל־יכולות של הוליווד דאז, על פכים קטנים וגדולים מחיי־הזוהר של הוליווד, ועוד זיכרונות מ־20 השנים האחרונות שלו בעיר־הסרטים, אשר משום־מה לא זכו להיכלל בספר הראשון.

ומניין שמו של הספר? ובכן, דייוויד ניבן הופיע בגירסה הראשונה של מיתקפת הבריגדה הקלה. הבמאי של אותו סרט היה מייקל קורטיז, הונגרי במוצאו, שעשה אחר־כך את קזבלנקה, אבל מעולם לא למד לדבר אנגלית כראוי. בסרט, המתאר את אחד הבזיונות המילחמתיים של בריטניה במילחמת קרים, היו סוסים רבים, עם פרשים ובלעדיהם. באחת הסצינות נזקק קורטיז לסוסים בלבד, וקרא בקול תקיף: „הביאו את הסוסים הריקים!”

מה מצחיק כאן

פאני ליידי (דקל, תל־אביב, ארצות־הברית) — חייב אדם להיות חסיד מושבע של ברברה סטרייסנד, כדי למצוא משהו לרוחו בסרט זה.

עלילתו היא המשך הביוגראפיה של הבדרנית היהודיה פאני בריים, זהוא מתרכז סביב נישואיה לאמרגן היהודי בילי רוז, ברנש נמוך קומה ועב־כרס, ממושקף ובלתי־זוהר, שאותו מגלם בסרט ג׳יימס קאן שהוא, כידוע, גבוה, רחב־כתפיים ויפה־תואר (הגברת סטרייסנד דורשת מן המאהבים הקולנועיים שלה רמה, ולעזאזל ההיסטוריה).

הנישואין, העולים בסופו של דבר על שירטון משום שאישיותה של הגברת חזקה מדי עבור גברי העולם הזה, הם התירוץ שמאחריו מסתתרת סידרה שלמה של פיזמונים והופעות מוסיקליות בלתי־מוצלחות, שהן חסרות־טעם, דימיון והשראה. גם כשהן מתכוונות לכך, וגם כשאינן מתכוונות.

הרברט רוס, במאי־החצר של ברברה סטרייסנד, כוריאוגרף־לשעבר שתפס את מקומו של ויליאם ויילר במצחיקונת אחרי שהבמאי הוותיק לא התייחס לכוכבת בכבוד הראוי, משרת כאן בנאמנות את גבירתו, והתוצאה מביכה למדי ברוב המיקרים, ומביכה מאוד כאשר עומר שריף שב, בכמה סצינות, ומופיע בדמות הבעל הקודם. שתי נחמות־פורתא: ג׳יימס קאן, חביב מאוד וראוי ליותר מזה, ובן ורין, בדרן ורקדן כושי שזוכה לסצינה בודדת אחת, ללא סטרייסנד, והוא ממלא את המסך בהתפרצות של כישרון, מרץ וברק, כמו בסרטים המוסיקליים של ימים־עברו.

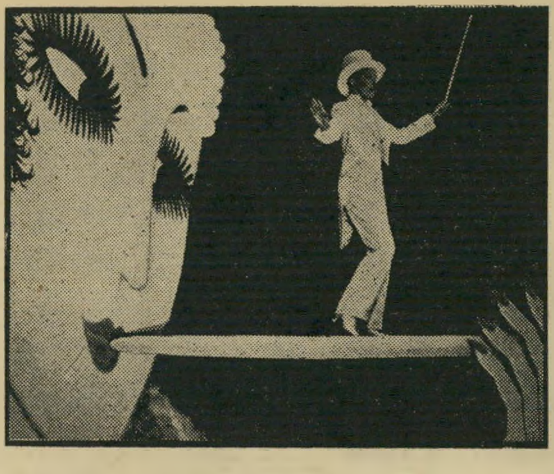

סטרייסנד: מאהבים על רמה

הקרב על המזח

חופי הכרך (רויאל, תל־אביב, ארצות־הברית) — צפייה חוזרת בסרט הנושא גושפנקה רשמית של „יצירת־מופת”, מעוררת לעיתים הירהורי־חרטה. לא שצריך להתבייש בסרט זה של איליה קאזאן, אולם התהילה והאוסקרים שנקשרו לו, נראים היום מוגזמים למדי.

חופי־הכרך הוא דראמה הוליוודית מרתקת על מתאגרף קשוח, אבל רגיש (מה יותר הוליוודי מזה!) בשם טרי מאלוי, המחמיץ קאריירה מזהירה כאשר הוא נדרש, באמצעות אחיו, להפסיד קרבות כדי לזכות את סינדיקט־הפשע בהימורים. כפרס על התנהגות טובה, הוא מקבל עבודה קלה ברציפי הנמל שבשלטון הסינדיקט, כשהוא מתבקש מזמן־לזמן להפחיד טיפוסים מרדניים מדי על המזח. מאלוי שמח בחלקו, עד שלילה אחד, אחרי שאחד המרדנים מושתק לנצח, הוא מתוודע אל אחותו של הקרבן. מכאן מתחיל סיפור־אהבה, באמצעותו נפקחות עיניו של מאלוי. הוא מתקומם נגד מימסד־הפשע ומביס אותו, הלכה למעשה, באגרופים שלופים, בסצינה האחרונה.

כל זה מבויים היטב, האווירה דחוסה ואמינה, המישחק ברמה גבוהה. אבל מכאן ועד למסקנה שזהו מינשר סוציאלי נועז — המרחק עדיין רב. קאזאן והתסריטאי שלו, באד שולברג, מציגים את מאבק־הכוחות על איגוד־הסוואורים הניו־יורקי, כגירסה עירונית של המערבון הקלאסי: הגיבור שאיש אינו עוזר לו צריך לשלוף, בסצינה האחרונה, מול הנבל. אלא שהפעם, מה שמניע את הגיבור איננו רדיפת הצדק, אלא פניה הנאים של איוו־מארי סיינט. לכן, עם כל הכבוד למארלון בראנדו, לקארל מאלדן, רוד שטייגר וכל האחרים המשתתפים בסרט, לצלם בוריס קאופמן וכמובן לעוצמת הבימוי של קאזאן, בכל זאת אין זו יותר מדראמה הוליוודית. ופרסי־האקדמיה מוכיחים שתושבי עיר־הסרטים השגיחו בכך היטב.

ברנדו ומארי סיינט: אלימות ואהבה

תדריך

תל־אביב

★★★★ **הסנדק חלק ב׳** (אלנבי, פאר, מוצג גם בארמון חיפה, אורלי ורון בירושלים, ארצות־הברית): המשכו של הסנדק עולה על המקור באיכותו ובעומקו הפסיכולוגי. הוא מציג כישרון חדש בשם רוברט דה־נירו בתפקיד הסנדק בנעוריו, עם הבזקים לעבר העשויים בטוב־טעם. מי שהופך יורש הסנדק במעמדו במישפחה ובחברה, מייקל קורליאונה (השחקן — אל פאצ׳ינו) הופך בהדרגה מיפלצת בלתי־אנושית, כשהוא מחסל בשיטתיות את כל מתנגדיו וגם את האנשים האוהבים אותו ושהיו יקרים לו בעבר.

★★ **המישחק המכור** (מוגרבי, ארצות־הברית): פעולון מרתק על ההיגיון של החזקים והאלימים. הכוכב הגברי בה״א הידיעה של הבד האמריקני היום, ברט ריינולדס, כאסיר, שחקן־כדורגל שמכר מישחקים וממשיך לעשות זאת כדי לייצב שילטון של קבוצה אלימה מאחרי הסורגים.

★★★ **לני** (אורלי, ארצות־הברית): כדאי להכין קצת שיעורי־בית לפני הביקור בסרט זה, כדי להבין על איזה רקע חברתי צמח ומי היה הבדרן לני ברוס, שהירבה לפגוע בסביבתו האנושית אך גם היא פגעה בו. מישחק מעולה של דאסטין הופמן וואלרי פרין.

★★★★ **אידי אמין דאדא** (פריס, צרפת): סרט תיעודי מרתק על שליט אוגנדה, שחקן־השנה, המקרין את מלוא אישיותו על הבד ומדגים אנאטומיה של שליט כל־יכול.

ירושלים

★★★★ **הקשר הצרפתי מס׳ 2** (אוריון. מוצג גם בתל־אביב, תל־אביב, ארצות־הברית) פופאי, הבלש האמריקני, מסתבך בפרשת־סמים אלימה על רקע מאורות מרסיי. הוא עובר תהליך של שיעבוד לסמים והבראה כאובה ממנו, תוך הקרנת כישרון־מישחק עילאי. בימוי מרתק של ג׳ון פרנקנהיימר וצילום מרשים של קלוד רנואר.

חיפה

★★★★ **פרנקשטיין הצעיר** (אורה, מוצג גם באורנע ירושלים, ארצות־הברית): מצחיקון מבריק על יורשו של ממציא המיפלצות, פרופסור פרנקשטיין, השותל מוח לא־נורמלי בגופו של גולם.

רושקה רוזן באה ארצה מפולין -

בית הבובות

העשוי במבוק הוא שם הסרט שבו השתתפה רושקה בהונג־קונג. שם הסרט, המספר על נערות אירופיות במחנה־ריכוז יפאני (בתמונה: ברחצה השבועית) נגנב מסיפרו של ק. צטניק, **בית הבובות.**

סטאלאג

כמו במחנה הנאצי המתואר בסיפרו של ק. צטניק, מתעללים הסוהרים והסוהרות באסירות. בתמונה: סוהרות במגפיים מענות אסירה עירומה כבולה. הסרט משלהב יצרים סאדיסטיים ומאסוכיסטיים.

אהובת המפקדת

כדי להימלט מגורל רע־ומר מקיימת רושקה, בסרט, יחסי־מין עם מפקדת־המחנה היפאנית. רושקה מספרת כי נהנתה מהסצינה מאוד, כי היא העדיפה סיניות על סינים.

אובייקט מיני?

רושקה אוהבת גברים בדיוק כפי שהם אוהבים אותה. כזאת היא רושקה. לדבריה צועק ממנה הסכס, וכש־רואים אותה חושבים רק איך ומתי להכניס אותה למיטה. רושקה היתה מעדיפה שיתייחסו אליה לא רק כאל אובייקט מיני, כי אם פשוט כמו אל בן־אדם רגיל מן הרחוב.

"כשרואים אותי, רוצים להכניס אותי למיטה. לא רוצים להכיר אותי, לא רוצים לדעת מי אני. רואים בראש מיטה, ואני בתוכה."

ספק אם רעב נחמן מוורוצלאב היה מתגאה בבת־עירו, רושקה לווין. אך רושקה לווין, לעומת זאת, אינה יודעת כלל מישהו רעב נחמן מוורוצלאב. היא, שנולדה בעירו של הרבי המפורסם, עזבה את העיר יחד עם מישפחתה בגיל תשע, והיגרה לאוסטרליה.

דרך סרטי המין של הונג־קונג

הבובה שבאה מסטאלאג יפאני

מאז שהיא זוכרת את עצמה, נמצאת רושקה לווין בעיסקי־השעשועים. כל חייה רצתה להיות שחקנית־קולנוע, זמרת, דוגמנית ורקדנית. בכל אחד מן המיקצועות האלה הצליחה לעשות קצת מכל דבר. כעת עומדת רושקה בפני תחילתה של קריירה ישראלית.

כי אחרי חמש שנות נדודים בעולם, מתוכן ארבע שנים במיזרח־הרחוק, החליטה שהמקום הנכון בשבילה הוא דווקא ארצנו הקטנטונת. היא נמצאת פה בינתיים על תקן של אזרחית זמנית, אך בבוא דצמבר היא תקבל, בעזרת הסוכנות היהודית, את תעודת־העולה שלה, כולל עזרה בדיור, מכונית בלי מיסים וכל שאר ההטבות. ורושקה לווין, שהספיקה הרבה מאד בחייה הצעירים, תהפוך אזרחית ישראל.

לפני כשנה היא הגיעה לישראל אחרי שהות ממושכת בניו־יורק. מייד עם הגיעה לכאן הכירה צעירה ישראלית בשם שיבא, ושתיהן החלו לעבוד כרקדניות־גוגו. הן הופיעו בסירטו של ניסים סרוסי יום הדין, הן לקחו יחד חלק במופע שהכין הזמר צביקה פיק, והופיעו בחברתו של זמר כהה־עור בשם דידי, כשהזמר הכושי ושתי הנערות ליבנות־העור מסעירים את קהל הדיסקוטקים מרמלה ועד לדרום תל־אביב, במופע החושני שלהם.

תפקיד במחזמר בגיל 13

מאחרי גופה התמיר ומאחרי פניה היפים, מסתתר טמפרמנט נדיר, של בחורה תוססת ושאפתנית, היודעת בדיוק את אשר היא רוצה. מספרת רושקה:

מגיל שלוש־עשרה אני נמצאת בעיסקי־שעשועים. עוד בפולין הופעתי בתיאטרון, יחד עם אחותי. אבל מה שגרם לי להבין שאני מתאימה לביזנס היה המחזמר צ׳ה־צ׳ה, שבו השתתפתי בהיותי בת שלוש־עשרה.

מאוחר יותר הופעתי עם להקת רקדניות ורקדנים שליוותה את הזמרת שירלי ביי־סי. שירלי היא אשה נהדרת, אבל זונה קנאית. אני לא קנאית, לכן אני יכולה להגיד עליה דברים כאלה. היא הביאה איתה את בעלה לאוסטרליה. הוא היה בחור אנונימי בשם סרג׳יו שכולם קראו לו מיסטר בייסי. הוא היה חתיך מטרף, וכל הבחורות השתוללו.

לי, באופן אישי, לא היה איכפת אם הוא נשוי או לא נשוי, התידדנו מאוד. היא קינאה בי שזה היה נורא. היתה עושה לי סצינות של ילדה קטנה. אבל לי זה לא הזיז, אני עושה מה שאני רוצה. הייתי לגמרי קרירה, כי אני עושה מדיטציה ויוגה, וזה שומר עלי. זה גורם לי להיות טהורה, להבין אנשים, כי הם לא מבינים אותי.

לכן לא הגבתי על התפרצויות־הזעם של שירלי. היה לה מזל, כי כשאני מתרגזת אז זה כמו ברק. אני נדלקת בן־רגע, ואז שום דבר לא יכול לעצור אותי.

סטיבי וונדר וסמי דייוויס

אחרי ההופעה עם שירלי בייסי הוצפתי בהצעות־עבודה. עשיתי המון פירסומות לטלוויזיה, לקולנוע ולעיתונות. אחר־כך הופעתי כימעט עם כל להקה או זמר מפורסם שהגיעו לאוסטרליה. הופעתי עם ארבע הפסגות, והכרתי את הזמר סטיבי וונדר. הוא היה החבר הקבוע של החברה שלי. הופעתי עם סמי דייוויס הבן, עבדתי בצ׳קר, מועדון־הלילה הכי אכסקלוסיבי במלבורן, ושם הכרתי את כל האמנים הכי־גדולים שהפכו חברים טובים שלי. טריני לופז היה בשיא הקריירה שלו. כשהוא הופיע בצ׳קר אני רקדתי בתוכנית

(המשך בעמוד 40)

שחור ולבן זה היה השילוב הסכסי שבהופעתם של רושקה, חברתה שיבא וזמר כושי בשם דידי. השלושה הופיעו בארץ בדיסקוטקים, שיגעו את הקהל, הפכו אלילוף רמלה והדרום התל־אביבי (בתמונות למעלה ומימין).

אחות רחמניה, שבוייה בידי היפאנים — רושקה (מימין) בסרט הסיני בית־הבובות העשוי במבוק.

רחל מרחלת על כל העולם

הריון אצל הגשש

ישראל (פולי) ושוש פוליאקוב
יורש־עצר

מה יש לדבר, דבר־מה מרגש מתרחש כרגע אצל הגששים החיוורים. ומי מכם שהאזין לראיון עם הגששים, לקראת השנה החדשה, באחת מתוכניות הרדיו, ושמע את **גברי** מברך את פולי בבן־זכר לשנה החדשה, והרים את גבותיו בתמיהה, שיידע לו כי לא בכדי.

כי **ישראל פוליאקוב**, הלא הוא פולי המצחיק והכישרוני, עומד בשעה טובה ובמזל טוב להיות אב בישראל. אשתו הטרייה, שאותה נשא לאשה לפני כחודשיים, דיילת אל־על לשעבר **שוש מישאל**, עומדת להיות לאם באחד החודשים הבאים עלינו לטובה.

ומי שמכיר את פולי מקרוב, יודע עד־כמה הדבר חשוב לו. מאז־ומתמיד רצה להיות אבא, אלא שבשתי הפעמים הקודמות שהיה נשוי זה לא בדיוק הסתדר לו. אז נקווה שהפעם הכל יילך למישרין ושיהיה גם במזל.

יגאל הבינלאומי

אפשר בהחלט אפשר להיות גם זמר, גם מצליח, גם חתיך, וגם נחמד. הנה, תסתכלו על **יגאל בשן**, ותראו במו־עיניכם.

אז יגאל זה אינו קופא על השמרים. חוץ מזה שהוא כותב שירים לכל מיני פסטיבלים, הוא החליט שהוא, באופן אישי, לא צריך את זה יותר, ואמר „לא” לשלוש הצעות שהופנו אליו לאחרונה. הוא גם עסוק כרגע בהקלטת תקליט אריך־נגן חדש, אבל זה פרט קטן לעומת החדשה הסנסציונית שהגיע אליו טלפונית דרך האפוטרופסית החדשה שלו, **דליה לביא**.

החדשה הזו בישרה לו כי שירו, רוח קייץ, נמצא במקום השישי במיצעד־הפיזמונים הגרמני. ושמו הישראלי של השיר

יגאל בשן
מקום שישי

לא יטעה אתכם. יגאל שר אותו בגרמנית טהורה. ואם מישהו מכם הטיל ספק אי־פעם ביכולתו של תימני גיזעי לשיר בגרמנית, אז בבקשה, יגאל בא והוכיח שגם זה אפשרי.

חוץ מזה, הוא עדיין בפאניקה מאלוהים, ובגלל זה הוא צם ביום־כיפור וריחות התבשילים שעלו ממיטבחה של **מיקה**, אשתו היפהפייה, לא הזיזו לו כהוא־זה. הוא החליט לצום וזהו. אחרי הכל, הוא צם מאז שהיה ילד.

ואם מדברים על ילד, אז יגאל ממש משוגע על הבן שלו, **אורי**. הוא הביא לו במתנה שפן, אלא שאורי חשב לתומו שהשפן הוא כדורגל ובעט בו, כשהוא צועק בחדווה: „אבא, גול! גול!” אחר־כך הוא לקח את השפן האומלל לאמבטיה ושטף אותו במיים קרים, ורק בנס הצילו את השפן הקטן מידיו של השובב.

ב־7 באוקטובר נוסע יגאל, יחד עם מיקה ואורי — כי הוא איש־מישפחה למופת ולוקח את המישפחה איתו לכל מקום — לווינה, שם יתארח בתוכנית־טלוויזיה שתיקרא „שו בודהא”. אחר־כך הוא הולך להרביץ איזה חמש־שש תוכניות־טלוויזיה, חלקן עם דליה לביא. מאוחר יותר הוא ייסע למיאמי־ביץ׳, שוב עם דליה לביא, כדי להשתתף בשוק־השלום למען ישראל.

הוא מספר בהתלהבות כי מגיעה לדליה נשיקה על המצח, בגלל שהיא מרגישה את עצמה כשגרירת ישראל ומדברת על ישראל יותר מאשר על המוסיקה שלו. בינינו, זה לא פלא.

לא, תודה, הוא לא מתכוון להתגורר בגרמניה אפילו אם הוא נורא־נורא יצליח. הוא לא יכול להיות בחוץ־לארץ יותר מאשר חודש רצוף. אם יצליח, יקפוץ מפה לשם, ואם זה לא יסתדר, אז הוא יסתפק בשוק הישראלי. עוד פטריוט.

הריון בסיטונות

הבן־אדם האחרון בעולם שאני מקנאת בו בימים טרופים אלה הוא **מייק פינחסי**, מנהלו של שירות שלום, השירות המייוחד של דיילות אל־על, המקבלות את פניהם של כל מיני אח״מים המגיעים לנמל־התעופה בן־גוריון. מייק פינחסי ממש נמצא במשבר.

מחצית מצוות הדיילות האינטליגנטיות, יפהפיות, חכמות, דוברות שלוש שפות ויותר, העובדות בשירותו של שירות שלום, נכנסו להריון. לא שזה רע, חס־וחלילה, מה גם שכולן, עד האחרונה שבהן, מסודרות תודה לאל עם בעל נאה, דירה נאה וכלים נאים.

אלא שתסכימו עם מייק פינחסי שהאח״מים אוהבים שישלו אותם, ואף אחד מהם לא רוצה להתקבל דבר ראשון עם הגיעו ארצה על־ידי דיילת־בהריון דווקא. הבעייה של פינחסי ברגע זה היא „להכריז או לא להכריז”. אם יכריז על קבלת דיילות חדשות לעבודה, הוא חושש מהצפה בלתי־צפוייה של מתנדבות, שתפיל אותו מהרגליים.

אם לא יכריז, הוא חושש שמא הדיילות שלא נכנסו להריון הן שתיפולנה מהרגליים. אולי למישהו מכם יש עצה בשבילו?

פינחסי (עם דליה לביא)
קבלת־פנים

פגישה בפאריס

אני, באופן אישי, לא הייתי יוצאת מכלי אלמוניותי, או מכל דבר אחר, כדי למכור ספר. אבל אני זו אני, ואילו **סיגלית פריאל** היא דוברת מרכז־הקבלנים, שכתבה ספר בשם צריך לנסות פעמיים — שהוא מעין סל־עצות לגרושה המודרנית על מה, איך ולמה להרגיש בתור גרושה. ואולי בגלל זה, כל הארץ ידעה איך היא הרגישה לפני, בזמן, ואחרי שהיתה נשואה למתורגמן הסימולטאני **ז׳אן סלאביק**.

איך הרגיש ז׳אן סלאביק עצמו מהעניין הזה, אני לא יודעת. אני רק יכולה לתאר לעצמי שהוא לא־כל־כך אהב את הרעיון שגרושתו עושה כסף מהגירושין שלה[...] מכל מקום, כשנפגשו השניים לאחרונה [...] פאריז אמר ז׳אן לסיגלית: „אם כבר עשי[...] כסף מהעניין, אז מגיע לי עותק ש[...] הספר בצירוף הקדשה מיוחדת. אחרי הכ[...] אני הייתי הפארטנר שלך להרפתקה ש[...] ביאה לכתיבת הספר.”

סיגלית העניקה לבעלה־לשעבר את [...] עותק המבוקש פלוס ההקדשה, אבל [...] מהעניין הזה החליטה לעשות כסף. עובד[...] היא הביאה את הסיפור לידיעתי, וגם [...] דרך מצויינת כדי לקדם את מכירות [...] ספר שלה.

התחליף למאו טסה־טונג

כמה פעמים אמרתי לכן, ילדות, שצריך לדעת לא רק עם מי להתחתן, צריך עוד יותר לדעת ממי להתגרש. קחו למשל את **מרים**, גרושתו של המיליונר **יהודה סיידוף**. רק לפני שנה התגרשה מבעלה, באמצעות עורך־הדין **אהרון ברקאי**, והצליחה לקבל ממנו את הווילה שלהם בהרצליה, מכונית מפוארת, תכשיטים יק[...] רי־ערך ובהם יהלומים נדירים, וסכום נכ[...] בד למחייה.

בינתיים היא אפילו הצליחה להתאושש מהגט, נסעה לה ללוס־אנג׳לס, ושם, אומ[...] רים, היא מנהלת לה רומן סוער וסודי עם מיליונר לא פחות מיליונרי מבעלה ה[...] קודם.

גם יהודה סיידוף עצמו לא קפא ע[...] שמריו. במיסגרת הרעיון שלו להקים מיפ[...] על־מזון לנזקקים, הוא נסע למיזרח הרחוק, כשהוא מנסה כל הזמן להיפגש עם היו״ר מאו טסה־טונג. הוא שלח לנ״[...]

יהודה סיידוף
ספר אדום

מיכתב על־גבי מגילת־קלף, ועד שהיושב ראש יואיל בטובו להתפנות מעיסקי הפו[...] ליטיקה והתיקונים הסוציאליים שלו ול[...] היפגש איתו, הוא מצא לו תחליף בדמות של צעירה פיליפינית בת 22, כלומר צעי[...] רה ממנו ב־30 שנה(!), אותה נשא [...] ימים אלה לאשה.

בין עיון לעיון בספר האדום, הוא מ[...] שיך באירגון מיפעלו, וטוען במרץ [...] אשתו הפיליפינית הפכה אותו ממש אד[...] חדש וצעיר מתמיד. לבריאות שיהיה.

לראשונה בארץ בשיטה הרב מימדית החדישה והמדהימה
"סנסוראונד" — תחושו כל מה שמתרחש על הבד!

שבוע 2
בכורה ארצית
"חן" תל־אביב

צ'רלטון הסטון
אווה גרדנר · ג'ורג' קנדי
לורן גרין · ג'נבייב בוג'ולד
ריצ'רד ראונדטרי

פרסום גולן

WELLA

שיער

בטאון מקצועי לספרי ישראל

לציבור הספרים בישראל!

אנו שמחים להודיע על הופעת

שיער

בטאון מקצועי לספרי ישראל
ובו חומר מקצועי מגוון
וכתבות על ארועים מעניינים בשטח המקצוע
שישלח בדואר לכל מספרה בארץ

*

מספרות חדשות וספרים אשר שינו כתובתם ומעוניינים בקבלת החוברת, מתבקשים להודיע על כתובתם המדוייקת לחברת "וולה", ת"ד 1365, ירושלים

בברכת שנה טובה ופוריה

WELLA
הנהלת אינטרקוסמא—"וולה"
ירושלים

"וולה" - מוניטין בינלאומי לקוסמטיקת השיער

בשכירות
חודשית
מרתף

16 מטר, בסביבות
דיזנגוף — קרן־קיימת
בתל־אביב

●

לחתקשר בשעות הבוקר
לאריה בטלפון 227738

מחשב - לתלמיד
ולסטודנט

* מחשב — למדען ולמהנדס
* מחשב — לסוחר
* מחשב — לכל אחד!!

REALTONE KING'S POINT

מחשב — הכיס המהימן!!
במחיר ובשרות —
ללא תחרות!!

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

תן טרמפ
לחייל

כוכב בינלאומי, שאפט
משקה בינלאומי, בירה מכבי
maccabee beer
שאפט (ריצארד ראונדטרי) בעת הסרטת "יהלומים"
של מנחם גולן.

רחל מרחלת על כל העולם

עליזה בארץ הפלאות

מה יש להגיד, השנים חולפות על יד **עליזה עזיקרי** ולא מותירות בה סימנים. עובדה, בכל פעם שהיא קופצת לארצנו הקטנטונת לביקורים, או לסידורים, או ל־הופעות, היא נראית טוב יותר מאשר ב־פעמים הקודמות. כל הכבוד, בחיי.

הפעם הגיעה לכאן עליזה בגלל סיבה חשובה מאד. אחרי שבשנים האחרונות היא מתגוררת בארצות־הברית של אמרי־קה, ומופיעה בדיסקוטק־מועדון סברה איסט של דודה ורעה **ששון רג'ואן**, החליטה הגברת עזיקרי כי אמריקה אולי טובה בש־בילה, אבל לא בשביל הבנות שלה **סאני ופאני**.

סאני, בתה של עליזה מיחסיה עם הזמר הנשוי **אריס סאן**, ופאני מנישואיה ל־

עליזה עזיקרי
חינוך בקיבוץ

שחקן **ניסים עזיקרי**. שתי הבנות גם־יחד מעריצות את האבות שלהן, תולות תמונות שלהם בחדריהן ומספרות לכל מי שמוכן לשמוע שלא רק אמא מפורסמת נורא, אלא גם אבא.

בקיצור, עליזה החליטה לבוא ארצה ול־סדר את הבנות בקיבוץ. מה יש, שיקבלו חינוך טוב, קצת ציונות, קצת מישמעת, קצת מיסגרת. היא, כמובן, תבוא לבקר את הקטנות בכל חופש ובכל הזדמנות, וגם הן תבואנה לבקר אצלה באמריקה.

היא החליטה יחד איתן שכך יהיה טוב יותר בשבילן. ואם היא החליטה, אז אפ־שר לסמוך עליה שהיא יודעת מה היא עושה.

הם כן ביחד

אסתר עופרים
חבר ברצינות

לא יעזור לכם, תנסו להפריד, תנסו לגמור, תנסו לסכסך בין הזמרת המקסימה **אסתר עופרים** לבין החבר שלה **רוני ברגר**, לא יעזור לכם.

אמרתם הוא עזב אותה בגרמניה ובא בלעדיה לישראל, לא חלפו הלילות ולא חלפו הימים והיא באה אחריו. אמרתם הם לא גרים ביחד, הוא בא לבית הוריו, והיא נסעה לבית־הוריה בחיפה. אבל עובדה, הם כן ביחד, באותו מלון בתל־אביב.

אמרתם אין לו שום דבר עם המישפחה שלה, הוא בכלל לא מכיר אותה. אבל עובדה: הם נסעו יחד לבקר את האח שלה, **נועם**, המתגורר בראש־פינה יחד עם צעירה מסביון בשם **מיכל**.

האמת היא שאתם סתם אנשים רעי־לב. באמת־ובתמים מת־נהל לו רומן שקט ויפה בין שני האנשים הצעירים האלה. הוא בא לישראל קצת לפניה, משום שהיא עמדה להגיע ממילא. אתם מבינים, בתחילת החודש הבא עלינו לטובה יש לה רסיטל בהיכל־התרבות בתל־אביב, וכבר עכשיו רבים על השגת ה־כרטיסים.

ואני אף פעם בחיים שלי לא אשכח איך פעם, אחרי הופעה שלה, פגשתי חברה שלי עם דמעות בעיניים, וכששאלתי אותה מה קרה, היא אמרה לי נרגשת: „היא נהדרת, היא נהדרת!" ואחר כך סיפרה לי איך בחור אחד בקהל צעק לעברה של הישראלית האלוהית: „את מקסימה!", ואיך כל הקהל מחא כף שעה ארוכה.

דחילק, זה שהיא זמרת מצויינת כולנו יודעים. אז למה שלא ניתן לה צ'אנס להיות קצת מאושרת? מגיע לה, לא?

הקטנה בהריון

היא הגיעה! כולה בלונדית, עם שני פסי־זהב בהירים בוהקים בשערה, לבושה אה־לה לונדון מאל"ף ועד ת"ו. טוב, זה לא פלא. בהתחשב בעובדה שהיא הגיעה ישר מלונדון, מולדתה החדשה. ואני מדברת על נערות־הזוהר, הפצצה בעלת תואר־היופי לשעבר, **ציפי לוין**, שמייד עם ני־שואיה **לשוקי**, בעל־דיסקוטק לשעבר, נסעה ללונדון־טאון, והחליטה לבנות את חייה בעיר הרדומה והעליזה לשעבר.

אז מה היא עושה בלונדון? קודם כל, היא עושה ילדים. עובדה, היא בחודש ה־רביעי להריונה, וכשהיא אומרת את זה, אפילו רואים את העניין, למרות השמלות הסכסיות והגיזרה החטובה והכל. חוץ מזה היא מעודדת את בעלה, שתפס ג'וב לא־נורמלי יחד עם ישראלים נוספים, ובראשם **אמנון מס**, בעלה של הדוגמנית־לשעבר **יפה כפיר**.

החבר'ה האלה החליטו לשנות את פניה של לונדון, ונא לא להרים גבות בתמיהה. פשוטו כמשמעו. הם לוקחים את החלונות האנגליים הישנים, הרקובים והיפים, ומח־ליפים אותם בחלונות מודרניים ובתריסו־לים סטייל תל־אביב.

בשביל מה האנגלים צריכים תריסולים, אל תשאלו אותי. שמש, אחרי הכל, אין להם יותר מדי. אבל תסמכו על שוקי, אמנון

ציפי לוין
תריסולים בלונדון

ושאר החבר'ה שהם, כיאה לישראלים המ־כבדים את עצמם, יודעים איך למכור את

הסחורה שלהם. בעניין רישיון־עבודה, ה־דרוש באנגליה לכל אזרח זר, אין ציפי מבינה. אחרי הכל היא רק האשה בבית, נא לא לשכוח. אבל בינתיים היא כאן, מבלה, רואה ונראית.

את הבעל השאירה בלונדון, שישמור על העסקים, והיא תשוב אליו כתום חופשה בת שלושה שבועות במולדת הישנה.

שלום לבת השגריר

אני לא מבינה הרבה בפוליטיקה, ואני לא יודעת אם זה טוב או רע ליהודים ש־שגריר בריטניה בישראל, **ברנרד לוד־וויג'** מסיים פה את תפקידו, וחוזר ל־מולדתו.

אבל דבר אחד אני יודעת, וזה על־בטוח: זה שהשגריר עוזב אותנו לצמיתות. לא כל־כך טוב לגברברי תל־אביב, ש־חיזרו בנאמנות ובהתמדה אחר בתו ה־חתיכה, **דייאנה**, שהתערתה היטב בנוף של דיזנגוף, במסיבות ובחוף שרתון.

מכל החיזורים והמחזרים היה לדייאנה רק רומן אחד רציני בעת שהותה בישראל, זה עם הזמר **גבי שושן**, שהסתיים ל־מגינת־ליבה כשגבי מעדיף על פניה את הדיילת **מירי עינבר**, שהפכה בינתיים אשתו החוקית.

המסיבה נגמרע

מה אגיד לכם, אני באמת מתחילה להאמין באמונות טפלות. אין לו מזל, לסרט־הטלוויזיה דויד וגוליית. בתחילה חלה במאי הסרט, **אלכס סיגל**, נאלץ לחדול לביים והצילומים הופסקו. אחר־כך חלה הכוכב, **טימותי בוטומס**, ושוב הופסקו הצילומים. ואחרי שסוף־סוף, במזל טוב ובשעה טובה הושלמו הצילומים עד תומם, החליטה מפי־קתו, **מילדרד פריד אולברג**, שלמאורע מעין זה דרוש סיום חגיגי.

היא כינסה את שחקני הסרט, הצוות הטכני שלו, המזכירות ושאר המשרתים־בקודש למסיבת־סיום חגיגית שהתקיימה במלון דיפלומט בירושלים.

המסיבה היתה משופרא דשופרא, מצב־הרוח הרקיע שחקים, היין נשפך כמים, שלא לדבר על הוויסקי והסנדוויצ'ים. אחת החוגגות היותר־עליזות במסיבה היתה מזכירת ההפקה הישראלית **פרי**, לשעבר פרחיה פרוספר, חתיכה רצינית ובחורה נח־מדה מאד לכל הדיעות.

פרי שתתה בלילה ההוא כמו שלא שתתה מימיה. אחרי הכל, לחגוג את סיום מסע התלאות של סרט־הטלוויזיה הנ"ל, זה היה חלום־חייה. והנה, סוף סוף הגיע היום הגדול.

היא התיישבה לה על אדן חלון הקומה השנייה, שבה התקיימה המסיבה, אך אוי לאותו אסון שכימעט אירע. כטוב ליבה ביין, לא שלטה פרי בעצמה, ונפלה מחלון הקומה השנייה. במזל רב נמנע אסון.

פרי הוחשה לבית־החולים, ושם איחו לה אי־אלה שברים. אז החלמה מהירה, פרי.

יהלומים קורצים לאמילי

מה יש לדבר, הוא יודע עם מי להת־חתן, עורך־הדין הצעיר והחתיך **אילן לפידות**. קודם הוא התחתן עם הדוגמנית **ליאורה לפידות**, שלה היה נשוי מספר רציני של שנים, ושממנה התגרש אחרי ויכוחים ומיקוחים ב־1972.

הוא לא הספיק להתגרש מליאורה וכבר התחתן לו, חודשיים בדיוק אחרי הגירושין, עם צעירה בשם **אמילי ירמקוב** שהיתה אז, אם אני לא טועה, שמיניסטית בת שבע־עשרה. אמרו עליה, על אמילי, שאילן הת־חתן איתה בגלל דמיונה הרב לליאורה. שטויות במיץ.

אחרי החתונה, שהתקיימה בנוכחות אור־חים רבים, בהם הקבלן גיגי פרס אחיו של שר הביטחון שמעון פרס, הוכיחה ה־שמיניסטית הקטנה עד כמה בעצם, היא גדולה.

חוץ מזה שהיא הפכה לאמא היא הפכה גם, כמו שאתם רואים אותה, לאשת־עסקים, כך אומרים לי. היא נוסעת לה בשליחויות משליחויות שונות לחו"ל, ומתווכת בעיס־קי־יהלומים. בהתחשב בזה שבשבעים־ושתיים היא היתה בת שבע־עשרה, יש להניח שהיום היא רק בת 21, תסכימו איתי שזה בכלל לא רע, בשביל בחורה בגילה.

(המשך מעמוד 35)
שלו. לג'ורג' צ'אקיריס ולי היה ,מיספר' משותף. הייתי החתיכה היחידה מבין כל החתיכות שהסתובבו במועדון, שהוזמנה למסיבות של הגדולים. כי אני טיפוס של מסיבות. איפה שאני, שם יש מסיבות.

יום אחד החלטתי לנסוע להונג־קונג. שם, ידעתי, עושים סרטים, אפשר לעשות קריירה. התקשרתי עם חברת־הסרטים ה־גדולה ביותר בהונג־קונג, חברת האחים שו, והם החתימו אותי מייד על חוזה. השתתפתי בסרט שנקרא בית־הבובות העשוי במבוק. הסרט מספר על קבוצה של שבע אחיות רחמניות הכלואה במחנה־ריכוז יפני בזמן מילחמת־העולם השנייה, ועוברת עינויי־תופת, כולל קיום יחסי־מין עם הכובשים היפאניים.

לי היתה בסרט סצינה הומוסכסואלית. קיימתי יחסי־מין עם המפקדת הנשית של מחנה־העינויים, שהיה מעין סטאלג.

תאמינו לי, לעשות אהבה עם השחקנית הסינית היה הרבה יותר נעים מאשר לעשות אהבה עם איזה סיני קטן. הסרט זכה להצלחה לא־נורמלית. עד כמה שאני יודעת, המפיק מיכאל שווילי קנה אותו להקרנה בישראל. אבל הוא אמר לי שהוא חושש שהצנזורה תקצץ קטעים רבים מאד מן הסרט, המפליא באכזריותו ובגועזותו.

אני מקווה שלא, כי יש לי בסרט תפקיד מצויין, ואני רוצה שאנשים יראו אותי כדי שאוכל לקבל תפקידים בקולנוע בישראל.

כל השנים שהיתי במיזרח, עשיתי חיים משוגעים. אני אוהבת יין, שמש, יוגה. זה טוב בשביל הראש, זה משאיר אותי ביחד עם עצמי. הודו, אינדונזיה, סינגפור, הונג־קונג. בכל המקומות האלה שבהם חייתי הייתי מחוסנת, בזכות היוגה. בהונג־קונג הייתי הולכת בלילה ברובעים הסיניים של מעשני־האופיום. יכלו לרצוח אותי, לאנוס אותי, מה לא. אבל אני לא פחדתי, כי היוגה נסכה בי ביטחון.

אני מתכוונת.

ההרפתקאה המינית הראשונה שלי היתה כשהייתי בת שבע־עשרה, עם ישראלי, תאמינו או לא. שמו היה אלכס פישר. אני לא יודעת אם התאהבתי בו. מה זאת אהבה? אני אוהבת את כולם, כולם אוהבים אותי.

אבל הגברים הישראליים לא יודעים לתת את עצמם. הם לא יודעים שלהיות גבר אין פירושו להתרוצץ ממיטה אחת לשנייה. הם לא יודעים שגבר יכול להירגע ולתת את עצמו לאשה. אילו ידעו, היו יותר מאושרים. אשה נותנת הרבה לגבר. היא נותנת את עצמה.

אני פתוחה, חופשייה. אצלי הכל חופשי־חופשי. אנשים לא מבינים את זה נכון. כל גבר שני שאני פוגשת, מנסה להכניס

רושקה רוזן.
תמימה ופראית

אותי למיטה. לי־עצמי היו רק מעט הרפתקאות עם גברים ישראליים. היה אחד, יצחק בלש, בדיוק מה שאשה צריכה: גבר מושלם. אבל הוא אמר לי שהוא לא רוצה באלאגאן.

הייתי אתו הרבה זמן, וכשהעניין הפך רציני הוא קם ונסע. והיה אחד מוני, שאני לא זוכרת את שם מישפחתו, אבל הוא היה באלאגאן אחד גדול, ממש כאב־ראש.

והיה השחקן ארנון צדוק. היה לנו טוב ביחד, התאמנו יפה. הוא התאהב בי. אמרתי לו, הזהרתי אותו, שלא כדאי לו, אבל זה לא עזר. היינו ביחד ארבעה חודשים. לא גרנו יחד, כי אני אף פעם לא גרה עם גברים. אני מוכרחה להיות עם עצמי, אלא־אם־כן אני מוצאת משהו מושלם. ואת זה עדיין לא מצאתי.

מכל הבחורות שהכרתי בארץ, יש רק בחורה אחת שמצאה חן בעיני, בחורה אחת שהיא בראש שלי, וזאת שיבא. היא באמת ,על־הכיפאק'. פגשתי אותה דרך חבר שלה, סטיב. היא צילצלה אלי, שאלה אותי אם אני רוצה לרקוד איתה. מאז אנחנו ביחד.

אחרי הופעה עם צביקה פיק מתנפלים עלינו, כימעט קורעים אותנו לגזרים. הקהל ממש משתולל בהופעה שלנו. כעת, לשיבא ולי יש תוכנית לנסוע ליוון, אולי נעבוד שם בהצגה. גם פה, בארץ, הציעו לי לעבוד, בקומדיה שמביים הבמאי יואל זילברג, אבל סירבתי. אני לא מבינה את השפה, ועד שלא אבין מה אני אומרת, לא אשתתף בהצגה שבה עלי לדבר.

יש לי גם הצעות להופיע בסרטים. אחת מהן היא מהבמאי אסי דיין. מישהו שרוצה להעלות בארץ את הו כלכותה הציע לי לככב במחזמר. לפני שנים, באוסטרליה, סירבתי לאותה הצעה עצמה. בארץ אהיה מאושרת לעשות את זה, כי עירום לא מרתיע אותי.

אני באמת אוהבת את ישראל, ואם האנשים פה יקחו אותי כמו שאני, ולא ינסו לשנות אותי — כי אני לא רוצה להשתנות — אני בטוחה שיהיה לי פה טוב.

סכס על אופנועים

יש לי אנרגיה. אני חייבת להיות עסוקה כל הזמן, אני לא יכולה לנוח. כל הזמן מציפים אותי בהצעות־עבודה. אני לא יכולה שלא להצליח. כך זה היה בהונג־קונג וכך זה בישראל.

לפני שקיבלתי את התפקיד בבית־הבובות ידעתי שאשיג את התפקיד. הם בחנו מאתיים בחורות אבל לי היתה מחשבה חיובית לגבי התפקיד הזה. התרכזתי ברצון שלי להשיג את התפקיד, והשגתי אותו.

כך אני עושה לגבי כל דבר בחיים, ואני באמת משיגה כל מה שאני רוצה. אני אוהבת חיים טובים, להמר, בעיקר לשחק בלק ג'ק ורולטה.

כשהייתי בג'אקארטה עבדתי בדוגמנות, ועשיתי פירסומות סכסיות על אופנועים, לסיגריות. אז התאהבתי בנסיעה מטורפת על אופנוע. כמה שהאופנוע נוסע יותר מהר, כך אני יותר נהנית. אני יודעת שלא יקרה לי כלום. אני עושה מדיטציה ומרגיעה את עצמי.

אני אוהבת נוחיות. רק את הטוב ביותר. בריכת־שחייה, דירת־גג, מכונית־ספורט, ספינה. היה לי את כל זה. עבדתי כל חיי, אני אוהבת **לבדר ולהתבדר, להיות** עם האנשים היפים ולהפיק את המכסימום מהחיים.

שואלים אותי מה יש לי לחפש בישראל. אחרי כל הדברים המשוגעים שעברו עלי במיזרח, כולל נסיונות מרטיטים עם סמים ועם גברים, אני אומרת: אני מאד יהודיה. ארבע השנים במיזרח־הרחוק טיהרו אותי, והחזירו אותי ליהדות. מצאתי את עצמי דרך היוגה. היום אני מגיעה כל־כך גבוה, שאני לא צריכה סמים.

הגברים בישראל קוראים לי תמיד: ,רושקה! רושקה!' רוצים לדבר איתי. למה הם רוצים לדבר איתי? כדי להכניס אותי למיטה. הם לא רוצים להכיר אותי. אבל לצערי, הגברים הישראליים הם גברים נפלאים. בכל העולם, בכל מקום, תמיד הייתי עם ישראלים.

הם חכמים מאד. הם יתנו לך רק אם תתני להם. אבל הם לא יודעים להתנהג עם אשה. אין להם בראש את המושג ,לאט־לאט'. הם רוצים הכל ומהר, ובבת־אחת.

אני אוהבת גברים בדיוק כמו שהם אוהבים אותי. יש לי סיסמה: ,יש־יש — אין־אין'. ואני יודעת דבר אחד, כשהדברים אמורים בגברים, לעולם אל תהיי מופתעת! ומי שיש לו ראש טוב, יבין למה

מכון ישראלי לבגרות

20% הנחה
לחיילים
בשרות פעיל

למד בביתך בגרות

אם אתה שואף להצליח בבחינות הבגרות והמוקדמות וללמוד בצורה רצינית ותחת פיקוח בהתאם לתכניות של משרד החינוך, אנו נסייע בידך להגשים את שאיפתך.

באפשרותך להיבחן במועדים הנוחים לך.

לרשות הלומדים יעמדו יועצים לעזרה אישית בסניפי המכללה העברית להשתלמות בכתב.

לשם קבלת פרסים מלאים, מלא את התלוש המצ"ב ושלח בהקדם אל המדור לייעוץ מקצועי ת.ד. 33114, תל־אביב.

כתובת..........
מעוניין בקורס..........
שם..........
טלפון..........
ה.ז. 24.9

צוות מורינו ועובדינו עומדים לשרותך לייעוץ בכל עת

המכללה העברית להשתלמות בכתב

37 שנות נסיון. 115,000 בוגרים
תל־אביב, שד' רוטשילד 93, טל. 624162 • חיפה, נורדאו 30, טל. 667040
ירושלים, ההסתדרות 22, טלפון 224769.
— שעות ההרשמה: 8.00—20.00 ללא הפסקה —

הופיע בכריכה קלה!

הספר
שהכל מדברים בו

מרד
הנפילים

מאת
איין ראנד

(מחברת „כמעין המתגבר")

להשיג בחנויות הספרים והקיוסקים
הפצה: גד, רח' צ'לנוב 13, ת"א

מי תזכה ביום השני הבא בתואר

מלכת המים 75

במשך 16 השנים שבהן נערכת, כימעט ברציפות, תחרות בחירת מלכת־המים מטעם העולם הזה, רכשה לה התחרות קהל־אוהדים קבוע, הבא לצפות בה בנאמנות מדי שנה בשנה. גם בקרב היפהפיות הצעירות עצמן יצא שם התחרות, והן יודעות כי, במידה שתיבחרנה — וגם אם לא — תשמש להן ההשתתפות בתחרות־יוקרה זו קרש־קפיצה אל עולם הזוהר והדוגמנות.

מדי־שנה מוקדשים מאמצים ניכרים לגלות את מיבחר יפהפיות הנוער, להעלותן על הבמה, להעניק להן ליטוש ושיפשוף לקראת המאורע הגדול, ולהציגן לפני הקהל המצפה במיטבן.

גם השנה נעשו מאמצים כאלה, ושכרם היה אף גבוה מן המצופה. נשף־הבחירה של מלכת־המים ה־17, שייערך **ביום שני הבא, ה־29 בחודש, ב„היכל־התרבות" בתל־אביב**, יהיה מאורע מייוחד־במינו.

✱

כי השנה עלתה רמת הנערות המשתתפות בתחרות, הן מבחינת יופיין והן מבחינת מיטענן האישי, על כל התחזיות. אפשר לומר, בביטחון, כי מעולם לא היתה רמת המועמדות כולן גבוהה כמו בשנה זו. עד־כדי־כך, שבמשך כל תקופת הפירסומים אודות התחרות הגיעו מועמדות חדשות רבות ללא־הרף, והניפוי היה רציני. לבסוף מויינו 16 המאושרות, אשר תייצגנה את יבול היופי של ישראל בשנה האחרונה בכבוד ובגאווה.

אוהב־היופי יוכל למצוא ביניהן קשת רחבה ביותר של טיפוסים, גלריה מגוונת של צבעים, ארצות־מוצא, השכלה ותכונות: ילידות הארץ ועולות־חדשות, בלונדיות וכהות־שיער, גבוהות ומיניאטוריות, מוצקות ושבריריות.

את אולם היכל־התרבות יקשטו, בערב התחרות, אלפי פרחים חיים יפהפיים, בעיצובם של **פירחי־כץ**, כמיטב המסורת של התחרויות מדי שנה בשנה — רקע טיבעי ליופי הטיבעי, תפאורה המהווה השלמה למיצעד־היופי שייערך לפניה.

את התוכנית ינחה אמן הבידור־הקל מיספר אחד של ישראל — **גדי יגיל**. גדי, המכין בימים אלה תוכנית־יחיד חדשה, העתידה לצאת אל הבמות בחודש הבא, אינו נוהג לערוך הופעות ערב תכנית חדשה שלו. אך לכבוד הזדמנות זו חרג ממינהגו, והסכים להנחות את התחרות.

✱

התוכנית העשירה והמגוונת תכלול את הזמר **שלמה ארצי**, שגם הוא עומד לצאת בשבועות הקרובים בתוכנית־יחיד חדשה, ובה חידוש: ליווי של שתי נערות־חן שיוסיפו נופך לשירתו, המוכרת והאהובה כבר כשלעצמה. בערב זה יגיש שלמה ארצי קטעים מן התוכנית החדשה שלו, כשהוא מלווה בשתי הנערות, ובתיזמורת התפוח.

את הנופך הנשי יעניקו לתוכנית־הבידור שלישיית־הבנות החיננית ביותר בארץ היום, **שוקולד-מנטה-מסטיק**, שהחלה קונה לה שם אף ברחבי העולם.

את התוכנית העשירה יחתמו **ג'וקי ארקין** ולהקת **בנות-הג'אז** שלו, בקטעים מתוכניתם במיקצב 75', הממלאת כיום אולמות ברחבי הארץ.

וגם למועמדות יהיה מה להראות, נוסף לעצמן. הן עתידות להציג שתי תצוגות־אופנה. האחת: ביגדי ים וחוף של חברת גוטקס, במיטב קווי־האופנה של העונה הבאה, שנת 76'. תהא זו הופעת־הבכורה של הקו החדש. התצוגה השנייה: שמלות משל בוטיק אדלר, אשר עוצבו במיוחד על־ידי המעצב **יצחק אדלר** לכבוד אירוע חגיגי זה.

המועמדות תהיינה מאופרות על־ידי מיטב המאפרות של חברת־התמרוקים הנודעת רבלון, אשר העניקה את חסותה לערב זה, ואיפור זה יודגם אף בשקופיות־צבע אישיות גדולות של הנערות, שיוקרנו על הבמה בעת הצגתן לפני הקהל ויפגינו את האיפור המייוחד במלואו.

גם לשערן של המתחרות הוקדשה תשומת־לב מייוחדת. בשבוע האחרון הן קיבלו טיפול מיוחד, על־ידי **מימי**, המדריכה הראשית של חברת וולה, במרכז המייועד להדרכת ספריות בטיפול בשיער.

✱

את הופעתן הנאה והמטופחת תהיינה הנערות היפהפיות חייבות למורה הוותיקה לטיפוח־החן, **לאה פלטשר**, אשר אף גילתה את חלקן, ולימדה אותן כיצד להתנועע ולהבליט את צדדיהן היפים ביותר.

ואילו בשיאו של הערב יוכל גם הקהל ליטול חלק פעיל. מי שישמור על כרטיסו, יוכל לרשום עליו את מיספרה של המועמדת שנשאה חן בעיניו יותר מכל, ולהשתתף בבחירתה על־ידי הטלת הכרטיס לקלפי המיוחד.

שילובם המוצלח של כל הגורמים הללו מבטיח ערב נעים ומהנה, מלא תוכן ויופי, שיישאר בזיכרון זמן רב.

אסי חזן, תל־אביב

ויקי זילברמן, בית־העמק

רחל בצלאל, תל־אביב

רונית כהן, חיפה

בלונדיות ושחורות, בנות כל העדות, תלמידות ועובדות - אלה ה

מאירה ויינברג, חולון

אורית דר, נתניה

שרי חן, רמת־גן

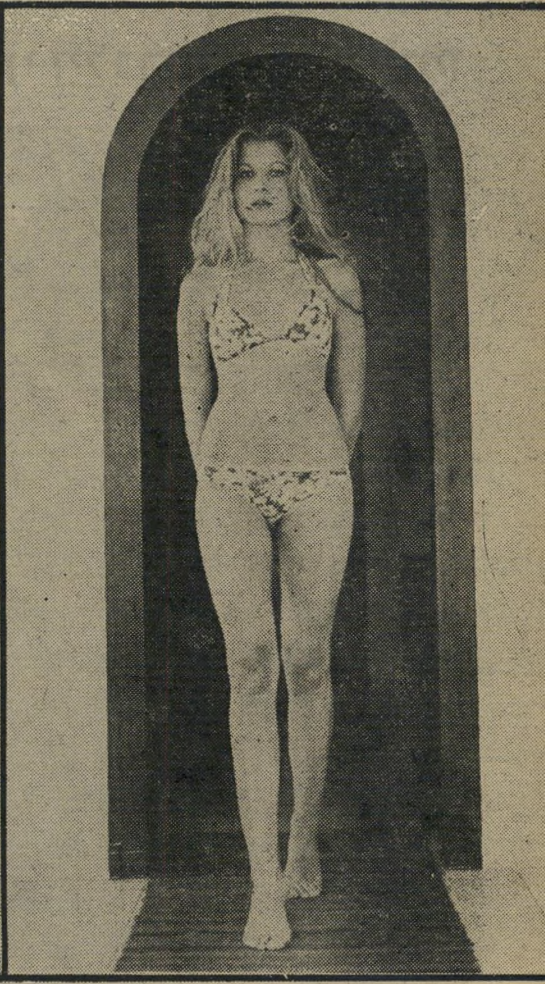

רונית לירון, תל־אביב

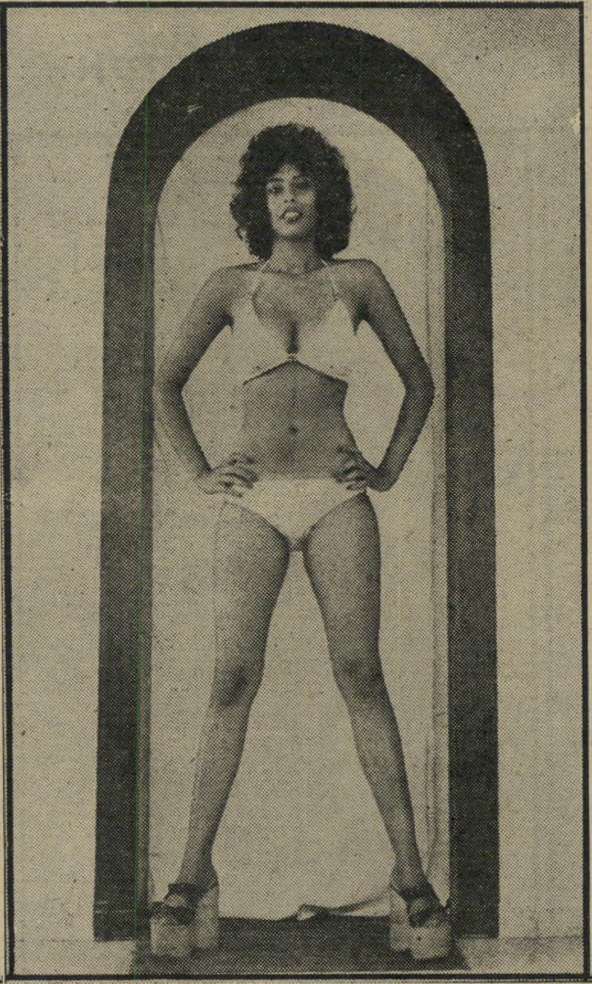

תמי חנש, גיבעת־עמל

נורית אמויאל, תל־אביב

המועמדות הסופיות שתעמודנה לבחירה ביום ב' הבא בהיכל התרבות

סמדר שדה, חולון

מימי חזן, תל־אביב

יהודית חמד, בת־ים

דליה חביב, רמת־אביב

מיקי תבור, פתח־תקווה

חיה פליישנר, פ"ת

היהודיה שעלתה מן הסטאלאג

רושה
רוזן